

Traktaty Rzymskie

AKT KOŃCOWY
Konferencji międzyrządowej
w sprawie wspólnego rynku i Euratomu

KONFERENCJA MIĘDZYRZĄDOWA W SPRAWIE WSPÓLNEGO RYNKU I EURATOMU, zwołana 29 maja 1956 roku w Wenecji przez ministrów spraw zagranicznych Królestwa Belgii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga i Królestwa Niderlandów, która kontynuowała swoje obrady w Brukseli i, po ich zakończeniu, zebrała się w Rzymie 25 marca 1957 roku, przyjęła następujące teksty:

I

1. TRAKTAT ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, oraz dołączone do niego załączniki.
2. Protokół w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego,
3. Protokół w sprawie wewnętrznej wymiany handlowej Niemiec i związanych z nią spraw,
4. Protokół w sprawie niektórych postanowień dotyczących Francji,
5. Protokół w sprawie Włoch,
6. Protokół w sprawie Wielkiego Księstwa Luksemburga,
7. Protokół w sprawie towarów pochodzących i przywożonych z niektórych krajów i będących przedmiotem szczególnego traktowania przy wwozie do Państwa Członkowskiego,
8. Protokół w sprawie traktowania, jakiemu podlegają produkty objęte Europejską Wspólnotą Węgla i Stali w odniesieniu do Algerii i innych departamentów zamorskich Republiki Francuskiej,
9. Protokół w sprawie olejów mineralnych i ich niektórych pochodnych,
10. Protokół w sprawie stosowania Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą do pozaeuropejskich części Królestwa Niderlandów,
11. Konwencja wykonawcza w sprawie stowarzyszenia zamorskich krajów i terytoriów ze Wspólnotą, oraz dołączone do niej załączniki,
12. Protokół w sprawie kontyngentów taryfowych na import bananów,
13. Protokół w sprawie kontyngentów taryfowych na import kawy naturalnej.

II

1. TRAKTAT ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz dołączone do niego załączniki.
2. Protokół w sprawie stosowania Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej do pozaeuropejskich części Królestwa Niderlandów

III

KONWENCJA w sprawie niektórych instytucji wspólnych dla Wspólnot Europejskich.

W momencie podpisywania tych tekstów, Konferencja przyjęła deklaracje wymienione poniżej i załączone do niniejszego Aktu:

1. Wspólna deklaracja w sprawie współpracy z Państwami Członkowskimi organizacji międzynarodowych,
2. Wspólna deklaracja w sprawie Berlina,
3. Deklaracja intencji w sprawie stowarzyszenia niepodległych państw ze strefy franka z Europejską Wspólnotą Gospodarczą,
4. Deklaracja intencji w sprawie stowarzyszenia Królestwa Libii z Europejską Wspólnotą Gospodarczą,
5. Deklaracja intencji w sprawie Somalii, obecnie pod administracją Republiki Włoskiej,
6. Deklaracja intencji w sprawie stowarzyszenia Surinamu i Antyli Niderlandzkich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą.

Konferencja wzięła również pod uwagę deklaracje wymienione poniżej i załączone do niniejszego Aktu:

1. Deklaracja rządu Republiki Federalnej Niemiec w sprawie definicji wyrażenia "obywatel niemiecki"
2. Deklaracja rządu Republiki Federalnej Niemiec w sprawie stosowania Traktatów do Berlina
3. Deklaracja rządu Republiki Francuskiej w sprawie wniosków patentowych obejmujących informacje utajnione z przyczyn obronnych

Ponadto, Konferencja postanowiła sporządzić w późniejszym terminie:

1. Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej,
2. Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej,
3. Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej,
4. Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej.

Protokoły 1 i 2 są dołączone do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą; Protokoły 3 i 4 są dołączone do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Aktem Końcowym.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN

Wspólna deklaracja
w sprawie
współpracy z Państwami Członkowskimi organizacji międzynarodowych

RZĄDY KRÓLESTWA BELGII, REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,
REPUBLIKI WŁOSKIEJ, WIELKIEGO KSIĘSTWA LUKSEMBURGA I KRÓLESTWA
NIDERLANDÓW,

W MOMENCIE podpisywania Traktatów ustanawiających pomiędzy nimi Europejską Wspólnotę
Gospodarczą i Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

ŚWIADOMI odpowiedzialności, jaką przyjmują za przyszłość Europy poprzez zjednoczenie swoich
rynków, zbliżenie swoich gospodarek oraz określenie zasad i szczegółów wspólnej polityki w tym zakresie,

UZNAJĄC, że, przez ustanowienie unii celnej i ścisłą współpracę na rzecz pokojowego rozwoju energii
atomowej, zapewnią postęp gospodarczy i społeczny, i tym samym przyczynią się nie tylko do własnej
pomyślności, ale również do pomyślności innych państw,

W TROSCE O TO, ŻEBY te państwa mogły mieć udział w perspektywach rozwoju osiągniętego tą drogą,

ZGŁASZAJĄ GOTOWOŚĆ zawarcia, jak tylko te Traktaty wejdą w życie, umów z innymi państwami,
zwłaszcza w ramach organizacji międzynarodowych, do których należą, w celu osiągnięcia tych celów
leżących we wspólnym interesie i zapewnienia harmonijnego rozwoju handlu w ogólności.

Wspólna deklaracja
w sprawie Berlina

RZĄDY KRÓLESTWA BELGII, REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,
REPUBLIKI WŁOSKIEJ, WIELKIEGO KSIĘSTWA LUKSEMBURGA I KRÓLESTWA
NIDERLANDÓW,

UWZGLĘDNIAJĄC szczególną pozycję Berlina i potrzebę udzielenia mu poparcia ze strony wolnego
świata,

W TROSCE O TO, ŻEBY potwierdzić swoją solidarność z ludnością Berlina,

UŻYJĄ SWOICH WPŁYWÓW we Wspólnocie, aby podjąć wszelkie niezbędne środki w celu rozwiązania
gospodarczych i społecznych problemów Berlina, promowania jego rozwoju i zapewnienia gospodarczej
stabilności.

Deklaracja intencji
w sprawie stowarzyszenia niepodległych państw ze strefy
franka z Europejską Wspólnotą Gospodarczą

RZĄDY KRÓLESTWA BELGII, REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,
REPUBLIKI WŁOSKIEJ, WIELKIEGO KSIĘSTWA LUKSEMBURGA I KRÓLESTWA
NIDERLANDÓW,

UWZGLĘDNIAJĄC umowy i konwencje gospodarcze, finansowe i walutowe zawarte pomiędzy Francją i
pozostałymi niepodległymi państwami ze strefy franka,

W TROSCE O utrzymanie i zwiększenie tradycyjnej wymiany handlowej pomiędzy Państwami Członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej a tymi niepodległymi państwami oraz o przyczynienie się do gospodarczego oraz społecznego rozwoju tych państw,

ZGŁASZAJĄ GOTOWOŚĆ, jak tylko niniejszy Traktat wejdzie w życie, zaproponowania tym państwom negocjacji w celu zawarcia konwencji o gospodarczym stowarzyszeniu ze Wspólnotą.

Deklaracja intencji
w sprawie stowarzyszenia Królestwa Libii z Europejską Wspólnotą Gospodarczą

RZĄDY KRÓLESTWA BELGII, REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, REPUBLIKI FRANCUSKIEJ, REPUBLIKI WŁOSKIEJ, WIELKIEGO KSIĘSTWA LUKSEMBURGA I KRÓLESTWA NIDERLANDÓW,

UWZGLĘDNIAJĄC gospodarcze związki pomiędzy Włochami i Królestwem Libii,

W TROSCE o utrzymanie i zwiększenie tradycyjnej wymiany handlowej pomiędzy Państwami Członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Królestwem Libii oraz wkład w gospodarczy oraz społeczny rozwój Libii,

ZGŁASZAJĄ GOTOWOŚĆ, jak tylko niniejszy Traktat wejdzie w życie, zaproponowania Królestwu Libii negocjacji w celu zawarcia konwencji o gospodarczym stowarzyszeniu ze Wspólnotą.

Deklaracja intencji
w sprawie Terytorium Powierniczego Somalii, obecnie pod administracją Republiki Włoskiej*

RZĄDY KRÓLESTWA BELGII, REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, REPUBLIKI FRANCUSKIEJ, REPUBLIKI WŁOSKIEJ, WIELKIEGO KSIĘSTWA LUKSEMBURGA I KRÓLESTWA NIDERLANDÓW,

W TROSCE O TO, ŻEBY w momencie podpisywania Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, określić dokładny zakres zastosowania artykułów 131 i 227 tego Traktatu, oraz zważywszy na fakt, że na podstawie artykułu 24 Umowy Powierniczej w odniesieniu do Terytorium Powierniczego Somalii, włoska administracja tego terytorium zakończy się 2 grudnia 1960 roku,

ZGODZIŁY SIĘ przyznać władzom, które po tej dacie będą odpowiedzialne za stosunki zewnętrzne Somalii, możliwość potwierdzenia stowarzyszenia tego terytorium ze Wspólnotą, a także zgłosiły gotowość zaproponowania tym władzom, jeżeli zaistnieje taka potrzeba, negocjacji w celu zawarcia konwencji o gospodarczym stowarzyszeniu ze Wspólnotą.

*Kraj ten już uzyskał niepodległość

Deklaracja intencji
w sprawie stowarzyszenia Surinamu
i Antyli Niderlandzkich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą

RZĄDY KRÓLESTWA BELGII, REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,
REPUBLIKI WŁOSKIEJ, WIELKIEGO KSIĘSTWA LUKSEMBURGA I KRÓLESTWA
NIDERLANDÓW,

UWZGLĘDNIAJĄC bliskie więzi łączące różne części Królestwa Niderlandów,

W TROSCE o utrzymanie i zwiększenie tradycyjnej wymiany handlowej pomiędzy Państwami Członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z jednej strony i Surinamem oraz Antylami Niderlandzkimi z drugiej strony, oraz o przyczynienie się do gospodarczego i społecznego rozwoju tych krajów,

ZGŁASZAJĄ GOTOWOŚĆ, jak tylko niniejszy Traktat wejdzie w życie, otwarcia negocjacji na żądanie Królestwa Niderlandów, w celu zawarcia konwencji o gospodarczym stowarzyszeniu Surinamu i Antyli Niderlandzkich ze Wspólnotą.

Deklaracja rządu Republiki Federalnej Niemiec
w sprawie definicji wyrażenia "obywatel niemiecki"

W momencie podpisywania Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Rząd Republiki Federalnej Niemiec składa następujące oświadczenie: "Wszyscy Niemcy, jak to określono w Ustawie Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec, są uważani za obywateli Republiki Federalnej Niemiec."

Deklaracja rządu Republiki Federalnej Niemiec
w sprawie stosowania Traktatów do Berlina

Rząd Republiki Federalnej Niemiec zastrzega sobie prawo do złożenia oświadczenia, przy składaniu do depozytu instrumentów ratyfikacyjnych, że Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej stosują się w równym stopniu do *Landu* Berlin.

Deklaracja rządu Republiki Francji
w sprawie wniosków patentowych obejmujących informacje utajnione z przyczyn obronnych

RZĄD REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,

UWZGLĘDNIAJĄC postanowienia artykułów 17 i 25 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

ZGŁASZA GOTOWOŚĆ podjęcia takich środków administracyjnych i zaproponowania parlamentowi francuskiemu takich środków legislacyjnych, jakie mogą być konieczne w celu zapewnienia, że, jak tylko ten Traktat wejdzie w życie, wnioski patentowe obejmujące tajne informacje doprowadzą, w drodze normalnej procedury, do przyznania patentów objętych tymczasowym zakazem publikacji.

TRAKTAT USTANAWIAJĄCY
EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ

Jego Królewska Mość Król Belgów, Prezydent Republiki Federalnej Niemiec, Prezydent Republiki Francuskiej, Prezydent Republiki Włoskiej, Jej Królewska Wysokość Wielka Księżna Luksemburga, Jej Królewska Mość Królowa Niderlandów,

ZDECYDOWANI stworzyć podstawy coraz ściślejszego związku między narodami Europy,

ZDECYDOWANI zapewnić postęp gospodarczy i społeczny swych krajów poprzez wspólne działanie, usuwając bariery dzielące Europę,

WYZNACZAJĄC jako główny cel swoich wysiłków stałą poprawę warunków życia i pracy swoich narodów,

UZNAJĄC, że usunięcie istniejących przeszkód wymaga zgodnego działania w celu zagwarantowania stabilności w rozwoju, równowagi w wymianie handlowej i uczciwości w konkurencji,

W TROSCE o wzmocnienie jedności swych gospodarek i zapewnienie ich harmonijnego rozwoju, poprzez zmniejszenie różnic istniejących między poszczególnymi regionami oraz opóźnienia regionów mniej uprzywilejowanych,

PRAGNĄC przyczynić się, przez wspólną politykę handlową, do stopniowego usuwania ograniczeń w handlu międzynarodowym,

ZAMIERZAJĄC potwierdzić solidarność, która łączy Europę z krajami zamorskimi, oraz pragnąc zapewnić ich pomyślny rozwój zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych,

ZDECYDOWANI zachować i umocnić pokój i wolność przez połączenie swych zasobów, oraz wzywając inne narody Europy, które podzielają ich ideały, do połączenia się w wysiłkach,

POSTANOWILI ustanowić Europejską Wspólnotę Gospodarczą i w tym celu powołali jako swych pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Paula Henriego Spaaka, Ministra Spraw Zagranicznych,
Barona J. Ch. Snoya et d'Oppuersa Sekretarza Generalnego Ministerstwa Spraw Gospodarczych,
Przewodniczącego Delegacji Belgijskiej na Konferencję Międzyrządową,

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Dr. Konrada Adenauera, Kanclerza Federalnego,
Profesora dr. Waltera Hallsteina, Sekretarza Stanu do Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Christiana Pineau, Ministra Spraw Zagranicznych,
Maurice'a Faure'a, Podsekretarza Stanu do spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

Antonio Segniego, Prezesa Rady Ministrów,
Profesora Gaetano Martino, Ministra Spraw Zagranicznych;

JEJ KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA:

Josepha Becha, Premiera Rządu, Ministra Spraw Zagranicznych,
Lamberta Schausa, Ambasadora, Przewodniczącego Delegacji Luksemburskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

Josepha Lunsu, Ministra Spraw Zagranicznych,
J. Linthorsta Homana, Przewodniczącego Delegacji Niderlandzkiej na Konferencję Międzyrządową;

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie, uzgodnili co następuje:

Część pierwsza

Zasady

Artykuł 1

Niniejszym Traktatem WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY ustanawiają między sobą EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ.

Artykuł 2

Zadaniem Wspólnoty jest, przez ustanowienie wspólnego rynku i stopniowe zbliżanie polityk gospodarczych Państw Członkowskich, popieranie w całej Wspólnocie harmonijnego rozwoju działalności gospodarczej, stałego i zrównoważonego wzrostu, zwiększonej stabilności, przyspieszonego podwyższania poziomu życia oraz ściślejszych związków między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 3

W celu realizacji zadań określonych w poprzednim artykule działalność Wspólnoty obejmuje, na warunkach i zgodnie z harmonogramem przewidzianym w niniejszym Traktacie:

- a) zniesienie opłat celnych i ograniczeń ilościowych między Państwami Członkowskimi w przywozie i wywozie towarów, jak również wszelkich innych środków o skutku równoważnym;
- b) ustanowienie wspólnej taryfy celnej i wspólnej polityki handlowej wobec państw trzecich;
- c) zniesienie między Państwami Członkowskimi przeszkód w swobodnym przepływie osób, usług i kapitału;
- d) wprowadzenie wspólnej polityki rolnej;
- e) wprowadzenie wspólnej polityki transportowej;
- f) ustanowienie systemu zapewniającego niezakłóconą konkurencję we wspólnym rynku;

- g) stosowanie procedur umożliwiających koordynowanie polityk gospodarczych Państw Członkowskich i przeciwdziałanie nierównowadze w ich bilansach płatniczych;
- h) zbliżanie ustawodawstw krajowych w stopniu koniecznym do funkcjonowania wspólnego rynku;
- i) utworzenie Europejskiego Funduszu Społecznego w celu poprawy możliwości zatrudnienia pracowników oraz przyczyniania się do podnoszenia ich poziomu życia;
- j) ustanowienie Europejskiego Banku Inwestycyjnego, zmierzające do ułatwienia ekspansji gospodarczej Wspólnoty przez utworzenie nowych zasobów; oraz
- k) stowarzyszanie z krajami i terytoriami zamorskimi ze Wspólnotą w celu zwiększenia wymiany handlowej i wspólnych starań na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego;

Artykuł 4

1. Zadania powierzone Wspólnocie wykonują następujące instytucje:

ZGROMADZENIE,
RADA,
KOMISJA,
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI.

Każda z tych instytucji działa w granicach uprawnień przyznanych jej niniejszym Traktatem.

2. Radę i Komisję wspomaga Komitet Ekonomiczno-Społeczny pełniący funkcje doradcze.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki ogólne lub szczególne w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z niniejszego Traktatu lub z działań instytucji Wspólnoty. Ułatwiają one Wspólnocie wypełnianie jej zadań.

Powstrzymują się one od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów niniejszego Traktatu.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie, działając w ścisłej współpracy z instytucjami Wspólnoty, koordynują swoje polityki gospodarcze w stopniu koniecznym do osiągnięcia celów niniejszego Traktatu.

2. Instytucje Wspólnoty dokładają starań, aby nie naruszać wewnętrznej i zewnętrznej stabilności finansowej Państw Członkowskich.

Artykuł 7

W zakresie zastosowania niniejszego Traktatu i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które on przewiduje, zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może przyjąć, na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, wszelkie przepisy w celu zakazania takiej dyskryminacji.

Artykuł 8

1. Wspólny rynek jest tworzony stopniowo w dwunastoletnim okresie przejściowym.

Okres przejściowy podzielony jest na trzy czteroletnie etapy; czas trwania każdego z nich może być zmieniony na warunkach określonych poniżej.

2. Na każdy etap wyznaczony jest zespół działań, które należy podejmować i przeprowadzać równolegle.

3. Przejście z pierwszego etapu do drugiego zależy od ustalenia, że podstawowe cele ustanowione szczegółowo w niniejszym Traktacie dla etapu pierwszego zostały rzeczywiście osiągnięte, a zobowiązania, z zastrzeżeniem wyjątków i procedur przewidzianych w niniejszym Traktacie, zostały wykonane.

Ustalenia tego dokonuje Rada, w końcu czwartego roku, stanowiąc jednomyślnie na podstawie sprawozdania Komisji. Jednakże żadne Państwo Członkowskie nie może utrudniać podjęcia jednomyślnej decyzji powołując się na fakt niewypełnienia własnych zobowiązań. W wypadku braku jednomyślności pierwszy etap zostaje automatycznie przedłużony o rok.

W końcu piątego roku, Rada dokonuje ustalenia z zachowaniem tych samych warunków. W wypadku braku jednomyślności, pierwszy etap zostaje automatycznie przedłużony o dodatkowy rok.

W końcu szóstego roku Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na podstawie sprawozdania Komisji, dokonuje ustalenia.

4. W ciągu miesiąca od tego ostatniego głosowania, każde Państwo Członkowskie, które znalazło się w mniejszości, lub jeżeli wymagana większość nie została osiągnięta, każde Państwo Członkowskie ma prawo żądać od Rady, aby wyznaczyła organ arbitrażowy, którego rozstrzygnięcie jest wiążące dla wszystkich Państw Członkowskich oraz dla instytucji Wspólnoty. W skład organu arbitrażowego wchodzi trzech członków wyznaczonych przez Radę stanowiącą jednomyślnie na wniosek Komisji.

Jeżeli Rada nie wyznaczy członków organu arbitrażowego w ciągu miesiąca od zgłoszenia wniosku, są oni mianowani przez Trybunał Sprawiedliwości w ciągu kolejnego miesięcznego okresu.

Organ arbitrażowy sam wybiera swego przewodniczącego.

Organ arbitrażowy wydaje orzeczenie w terminie sześciu miesięcy od głosowania Rady, o którym mowa w ustępie 3 ostatni akapit.

5. Etapy drugi i trzeci mogą zostać przedłużone lub skrócone jedynie na podstawie decyzji Rady, stanowiącej jednomyślnie na wniosek Komisji.

6. Postanowienia poprzednich ustępów nie mogą spowodować, aby okres przejściowy przekraczał łącznie piętnaście lat, licząc od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

7. Z zastrzeżeniem wyjątków lub odmiennych postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie, zakończenie okresu przejściowego stanowi ostateczny termin wejścia w życie wszystkich ustanowionych przepisów oraz uruchomienia wszystkich środków wymaganych w związku z utworzeniem wspólnego rynku.

CZEŚĆ DRUGA

Podstawy Wspólnoty

Tytuł 1

Swobodny przepływ towarów

Artykuł 9

1. Podstawą Wspólnoty jest unia celna, która rozciąga się na całą wymianę towarową i obejmuje zakaz cel przywozowych i wywozowych między Państwami Członkowskimi oraz wszelkich opłat o skutku równoważnym, jak również przyjęcie wspólnej taryfy celnej w stosunkach z państwami trzecimi.
2. Postanowienia rozdziału 1 sekcja 1 i rozdziału 2 niniejszego tytułu stosują się do produktów pochodzących z Państw Członkowskich oraz do produktów pochodzących z państw trzecich, jeżeli znajdują się one w swobodnym obrocie w Państwach Członkowskich.

Artykuł 10

1. Produkty pochodzące z państw trzecich są uważane za będące w swobodnym obrocie w jednym z Państw Członkowskich, jeżeli dopełniono wobec nich formalności przywozowych oraz pobrano wszystkie wymagane cła i opłaty o skutku równoważnym w tym Państwie Członkowskim i jeżeli nie skorzystały z całkowitego lub częściowego zwrotu tych cel lub opłat.
2. Przed upływem roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu Komisja ustali metody współpracy administracyjnej dla zastosowania artykułu 9 ustęp 2, uwzględniając potrzebę jak najdalej idącego ograniczania formalności, jakim podlega handel.

Przed upływem roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu Komisja ustanowi przepisy mające zastosowanie w obrocie towarowym między Państwami Członkowskimi dotyczące towarów pochodzących z innego Państwa Członkowskiego, wytworzonych z produktów, które nie były objęte odpowiednimi cłami i opłatami o skutku równoważnym obowiązującymi w tym Państwie Członkowskim, występującym w danym wypadku w charakterze eksportera, lub które korzystały z całkowitego lub częściowego zwrotu tych cel lub opłat.

Przy ustanawianiu powyższych przepisów Komisja uwzględni zasady ustalone dla znoszenia cel wewnątrz Wspólnoty oraz stopniowego wprowadzania wspólnej taryfy celnej.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki aby umożliwić rządów wypełnienie w określonych terminach nałożonych na nie na mocy niniejszego Traktatu zobowiązań dotyczących cel.

ROZDZIAŁ 1

Unia celna

Sekcja 1

Znoszenie ceł między Państwami Członkowskimi

Artykuł 12

Państwa Członkowskie powstrzymują się we wzajemnych stosunkach handlowych od wprowadzania nowych ceł przywozowych i wywozowych lub opłat o skutku równoważnym oraz od podwyżek takich ceł i opłat między nimi obowiązujących .

Artykuł 13

1. Obowiązujące w wymianie handlowej między Państwami Członkowskimi cła przywozowe są stopniowo znoszone w okresie przejściowym na warunkach określonych w artykułach 14 i 15.

2. Obowiązujące w wymianie handlowej między Państwami Członkowskimi opłaty o skutku równoważnym do ceł przywozowych są stopniowo znoszone w okresie przejściowym. Komisja ustala w dyrektywach harmonogram znoszenia takich opłat. Kieruje się ona przy tym zasadami przewidzianymi w artykule 14 ustępy 2 i 3 oraz dyrektywami wydanymi przez Radę w wykonaniu wymienionego ustępu 2.

Artykuł 14

1. Podstawową stawką celną dla poszczególnych produktów podlegającą stopniowemu obniżeniu, jest stawka obowiązująca w dniu 1 stycznia 1957 roku.

2. Ustala się następujący harmonogram przeprowadzania obniżek:

- a) w pierwszym etapie pierwsza obniżka jest przeprowadzana po roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu; druga – po osiemnastu miesiącach, a trzecia – z końcem czwartego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu;
- b) w drugim etapie obniżka jest przeprowadzana osiemnaście miesięcy po rozpoczęciu tego etapu, druga – osiemnaście miesięcy później, a trzecia obniżka – rok później; oraz
- c) pozostałe obniżki są przeprowadzane w trzecim etapie; Rada ustala w dyrektywach harmonogram ich przeprowadzania, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

3. Przy pierwszej obniżce Państwa Członkowskie wprowadzają we wzajemnych obrotach stawki celne na wszystkie produkty równe stawce podstawowej pomniejszonej o 10%.

Przy każdej dalszej obniżce każde Państwo Członkowskie obniży wszystkie stawki celne w taki sposób, aby ich ogólna suma, określona w ustępie 4, została pomniejszona o 10%, przy czym obniżka na poszczególne produkty powinna wynosić co najmniej 5% stawki podstawowej.

W stosunku do produktów, dla których nadal utrzymywałoby się cło wyższe niż 30%, każda obniżka wynosi co najmniej 10% cła podstawowego.

4. Ogólna suma ceł, o której mowa w ustępie 3, obliczana jest dla każdego Państwa Członkowskiego przez pomnożenie stawek podstawowych przez wartość przywozu z innych Państw Członkowskich dokonanego w 1956 roku.

5. Wszelkie problemy szczególne wynikające z zastosowania poprzednich ustępów będą uregulowane w dyrektywach Rady stanowiących większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

6. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o sposobach stosowania przez nie powyższych zasad dotyczących obniżki ceł. Dążą one do tego, aby obniżki ceł na każdy produkt osiągnęły:

- pod koniec pierwszego etapu – co najmniej 25% stawki podstawowej; oraz
- pod koniec drugiego etapu – co najmniej 50% stawki podstawowej.

Jeżeli Komisja stwierdzi, że istnieje niebezpieczeństwo, iż cele określone w artykule 13 oraz procenty ustalone w niniejszym akapicie mogą nie zostać osiągnięte, kieruje ona wszelkie odpowiednie zalecenia do Państw Członkowskich.

7. Postanowienia niniejszego artykułu mogą być zmienione przez Radę stanowiącą jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem.

Artykuł 15

1. Niezależnie od postanowień artykułu 14, każde Państwo Członkowskie w okresie przejściowym może zawiesić całkowicie lub częściowo pobieranie ceł od produktów przywożonych z innych Państw Członkowskich. O fakcie tym powiadamia ono inne Państwa Członkowskie oraz Komisję.

2. Państwa Członkowskie deklarują gotowość obniżenia swych ceł wobec innych Państw Członkowskich w trybie szybszym od przewidywanego w artykule 14, jeżeli ich ogólna sytuacja gospodarcza oraz sytuacja w danym sektorze na to pozwalają.

W tym celu Komisja kieruje zalecenia do zainteresowanych Państw Członkowskich.

Artykuł 16

Państwa Członkowskie znoszą we wzajemnych obrotach cła wywozowe oraz opłaty o skutku równoważnym najpóźniej po upływie pierwszego etapu.

Artykuł 17

1. Postanowienia artykułów 9-15 ustęp 1 mają zastosowanie również do ceł o charakterze fiskalnym. Cła te jednak nie są uwzględniane przy obliczaniu ogólnej sumy dochodów celnych ani przy obliczaniu ogólnej kwoty obniżki ceł, o których mowa w artykule 14 ustępy 3 i 4.

Cła te są zmniejszane co najmniej o 10% w stosunku do cła podstawowego przy każdej kolejnej obniżce. Państwa Członkowskie mogą obniżyć je w tempie szybszym od przewidzianego w artykule 14.

2. Przed upływem pierwszego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu Państwa Członkowskie informują Komisję o stanie swoich ceł o charakterze fiskalnym.

3. Państwa Członkowskie zachowują prawo do zastąpienia tych ceł przez podatek wewnętrzny, zgodnie z artykułem 95.

4. Jeżeli Komisja stwierdzi, że zastąpienie cła o charakterze fiskalnym natrafia w jednym z Państw Członkowskich na poważne trudności, zezwala ona na utrzymanie tego cła pod warunkiem, że dane Państwo Członkowskie zniesie je najpóźniej po upływie sześciu lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu. Wniosek o zezwolenie należy składać przed upływem roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Sekcja 2

Ustalenie wspólnej taryfy celnej

Artykuł 18

Państwa Członkowskie są gotowe przyczynić się do rozwoju handlu międzynarodowego oraz do usunięcia ograniczeń w wymianie towarowej przez zawieranie układów zmierzających w oparciu o zasadę wzajemności i wzajemnych korzyści do zmniejszenia ceł poniżej ogólnego poziomu, wynikającego z faktu stworzenia pomiędzy nimi unii celnej.

Artykuł 19

1. Z zachowaniem warunków i ograniczeń przewidzianych poniżej stawki wspólnej taryfy celnej stanowią średnią arytmetyczną ceł stosowanych na terenie czterech terytoriów celnych, jakie obejmuje Wspólnota.

2. Dla obliczania tej średniej arytmetycznej przyjmuje się za podstawę cła stosowane przez Państwa Członkowskie w dniu 1 stycznia 1957 roku.

Jednakże, przy obliczaniu włoskiej taryfy celnej przyjmuje się stawki bez uwzględnienia czasowej obniżki ceł o 10%. Ponadto, w pozycjach, na które taryfa przewiduje cła konwencyjne, są one stosowane zamiast określonych wyżej stawek pod warunkiem, że nie będą ich przewyższały o więcej niż 10%. Jeżeli cło konwencyjne przekroczy określone powyżej stawki o więcej niż 10%, dla obliczenia średniej arytmetycznej przyjmuje się te stawki, podwyższone o 10%.

W zakresie pozycji zawartych na liście A, w celu obliczenia średniej arytmetycznej cła wymienione na tej liście będą stosowane zamiast stawek rzeczywiście pobieranych.

3. Stawki wspólnej taryfy celnej nie mogą przekraczać:

- a) 3% - na produkty objęte pozycjami taryfy celnej wymienionymi na liście B;
- b) 1 0% - na produkty objęte pozycjami taryfy celnej wymienionymi na liście C;
- c) 15% - na produkty objęte pozycjami taryfy celnej wymienionymi na liście D; oraz
- d) 25% - na produkty objęte pozycjami taryfy celnej wymienionymi na liście E; jeżeli taryfa krajów Beneluksu przewiduje dla tych towarów cło nie przekraczające 3%, cło to, przy obliczaniu średniej arytmetycznej podwyższa się do 12%

4. Na liście F ustalone są cła, które należy stosować do wymienionych w niej produktów.

5. Listy pozycji taryfy celnej, o których mowa w niniejszym artykule oraz w artykule 20, wchodzi w skład załącznika I do niniejszego Traktatu.

Artykuł 20

Cła stosowane do produktów wymienionych na liście G należy ustalić w drodze rokowań między Państwami Członkowskimi. Każde Państwo Członkowskie może uzupełnić tę listę innymi produktami w granicach 2% łącznej wartości przywozu, jaki miał miejsce w 1956 roku z państw trzecich.

Komisja podejmuje wszelkie niezbędne kroki, aby rokowania te rozpoczęły się przed upływem drugiego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu i zakończone zostały przed końcem pierwszego etapu.

Jeżeli, dla niektórych produktów, porozumienie nie zostanie zawarte w wymienionym terminie, Rada ustala stawki wspólnej taryfy celnej, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji do końca pierwszego etapu lub większością kwalifikowaną w okresie późniejszym.

Artykuł 21

1. Trudności techniczne, jakie mogą powstać przy wykonywaniu artykułów 19 i 20, usunięte zostaną w ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu poprzez dyrektywy Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

2. Przed upływem pierwszego etapu, a najpóźniej w chwili ustalenia ceł Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje poprawki, jakie okażą się niezbędne do wewnętrznego zharmonizowania wspólnej taryfy celnej w wyniku zastosowania zasad przewidzianych w artykułach 19 i 20, uwzględniając przy tym w szczególności stopień obróbki poszczególnych towarów, do których ma zastosowanie wspomniana taryfa.

Artykuł 22

W ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Komisja ustala w jakim zakresie cła o charakterze fiskalnym, wymienione w artykule 17 ustęp 2, mają być uwzględnione przy obliczaniu średniej arytmetycznej, przewidzianej w artykule 19 ustęp 1. Uwzględnia ona przy tym ochronny charakter tych ceł.

W ciągu sześciu miesięcy po tym ustaleniu każde Państwo Członkowskie może zażądać zastosowania do danych produktów procedury wskazanej w artykule 20, bez ograniczenia limitem procentowym przewidzianym w tym artykule.

Artykuł 23

1. W celu stopniowego wprowadzenia wspólnej taryfy celnej, Państwa Członkowskie zmieniają swe taryfy stosowane wobec państw trzecich w sposób następujący:

- a) w odniesieniu do pozycji taryfowych, w których cła rzeczywiście stosowane w dniu 1 stycznia 1957 roku nie były wyższe lub niższe niż 15% od stawek wspólnej taryfy celnej, stawki te są wprowadzone pod koniec czwartego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu;
- b) w odniesieniu do innych pozycji, każde Państwo Członkowskie wprowadza w tym samym terminie cło redukujące o 30% różnicę między stawką efektywnie stosowaną w dniu 1 stycznia 1957 roku, a stawką wspólnej taryfy celnej;
- c) różnica ta zostanie zredukowana o dalsze 30% pod koniec drugiego etapu; oraz
- d) w odniesieniu do pozycji taryfowych, dla których stawki wspólnej taryfy celnej nie są jeszcze ustalone przed upływem pierwszego etapu, każde Państwo Członkowskie stosuje w ciągu sześciu miesięcy od podjęcia przez Radę działań zgodnie z artykułem 20 cła, które wynikają z zastosowania zasad niniejszego ustępu.

2. Państwo Członkowskie, które otrzymało zezwolenie przewidziane w artykule 17 ustęp 4, zwolnione jest w okresie ważności tego zezwolenia ze stosowania powyższych postanowień w odniesieniu do objętych nim pozycji taryfowych. Po wygaśnięciu tego zezwolenia dane Państwo Członkowskie stosuje cło wynikające z zastosowania zasad przewidzianych w poprzednim ustępie.

3. Wspólna taryfa jest stosowana w całości najpóźniej z chwilą zakończenia okresu przejściowego.

Artykuł 24

W celu dostosowania się do wspólnej taryfy celnej, Państwa Członkowskie mogą zmieniać swoje cła w tempie szybszym od przewidzianego w artykule 23.

Artykuł 25

1. Jeżeli Komisja stwierdzi, że produkcja Państw Członkowskich w zakresie niektórych towarów wymienionych na listach B, C i D nie pokrywa zapotrzebowania jednego z nich i że zaopatrzenie w te towary tradycyjnie zależy w znacznej części od przywozu z państw trzecich, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, przyznaje zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu kontyngenty o ciele zredukowanym względnie kontyngenty bezcłowe.

Kontyngenty te nie mogą przekraczać limitów, powyżej których istniałaby obawa przesunięć w działalności ze szkodą dla innych Państw Członkowskich.

2. W odniesieniu do produktów wymienionych na listach E i G, dla których stawki ustalone są zgodnie z trybem przewidzianym w artykule 20 akapit trzeci, Komisja przyznaje każdemu zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu, na jego wniosek, kontyngenty o ciele zredukowanym względnie kontyngenty bezcłowe, jeżeli zmiana źródeł zaopatrzenia lub niedostateczne zaopatrzenie w ramach Wspólnoty mogłoby pociągnąć za sobą szkodliwe skutki dla przemysłów przetwórczych danego Państwa Członkowskiego.

Kontyngenty te nie mogą przekraczać limitów, powyżej których istniałaby obawa przesunięć w działalności ze szkodą dla innych Państw Członkowskich.

3. W odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku II do niniejszego Traktatu, Komisja może zezwolić każdemu Państwu Członkowskiemu na całkowite lub częściowe zawieszenie pobierania stosowanych ceł lub przyznać kontyngenty bezcłowe pod warunkiem, że nie wywoła to na rynku tych produktów żadnych poważnych zakłóceń.

4. Komisja przeprowadza okresowe badania przyznanych na podstawie niniejszego artykułu kontyngentów celnych.

Artykuł 26

Komisja może zezwolić Państwu Członkowskiemu znajdującemu się w szczególnie trudnej sytuacji na odroczenie obniżek lub podwyżek ceł, jakie należy wprowadzić zgodnie z artykułem 23 w odniesieniu do niektórych pozycji taryfy.

Zezwolenie to może być udzielone jedynie na ograniczony okres w stosunku do pozycji taryfy celnej, które nie stanowią w sumie więcej niż 5% wartości przywozu danego Państwa Członkowskiego z państw trzecich w ostatnim roku, za który rozporządza się danymi statystycznymi.

Artykuł 27

Przed końcem pierwszego etapu Państwa Członkowskie podejmą kroki w celu zbliżenia ich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie ceł. W tym celu Komisja kieruje do Państw Członkowskich wszelkie niezbędne zalecenia.

Artykuł 28

O wszelkich autonomicznych zmianach lub zawieszeniu ceł w ramach wspólnej taryfy celnej decyduje Rada stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji. Jednak po zakończeniu okresu przejściowego Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może ustanowić zmiany lub zawieszenie ceł nie przekraczające 20% każdej stawki celnej i obowiązujące najwyżej sześć miesięcy. Takie zmiany bądź zawieszenia mogą być przedłużone z zachowaniem tych samych warunków jedynie o dalsze sześć miesięcy

Artykuł 29

Wykonując zadania powierzone jej na mocy niniejszej sekcji, Komisja kieruje się:

- a) potrzebą popierania wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi i państwami trzecimi;
- b) rozwojem warunków konkurencji wewnątrz Wspólnoty, jeżeli skutkiem tego rozwoju jest wzrost siły konkurencyjnej przedsiębiorstw;

- c) potrzebami zaopatrzenia Wspólnoty w surowce i półprodukty, zwracając przy tym uwagę, by nie zakłócić warunków konkurencji między Państwami Członkowskimi co do produktów końcowych;
- d) potrzebą unikania poważnych zakłóceń w życiu gospodarczym Państw Członkowskich oraz zapewnienia racjonalnego rozwoju produkcji i wzrostu konsumpcji we Wspólnocie.

ROZDZIAŁ 2

Znoszenie ograniczeń ilościowych między Państwami Członkowskimi

Artykuł 30

Ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są, bez uszczerbku dla poniższych postanowień, zakazane między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 31

Państwa Członkowskie powstrzymają się od wprowadzania we wzajemnych obrotach nowych ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Zobowiązanie to dotyczy jednak jedynie zakresu liberalizacji dokonanej przy realizacji decyzji Rady Europejskiej Organizacji Współpracy Gospodarczej z dnia 14 stycznia 1955 roku. Państwa Członkowskie przekazują Komisji, najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego Traktatu, listy produktów objętych liberalizacją przy realizacji tych decyzji. Notyfikowane w ten sposób listy należy ujednolicić między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 32

Państwa Członkowskie powstrzymują się od wprowadzania we wzajemnych obrotach dalszych ograniczeń kontyngentowych lub środków o skutku równoważnym w odniesieniu do stanu istniejącego w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Kontyngenty te powinny zostać zniesione najpóźniej w momencie zakończenia okresu przejściowego. są one znoszone stopniowo w trakcie tego okresu na warunkach określonych poniżej.

Artykuł 33

1. Po roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu, każde Państwo Członkowskie przekształca dwustronne kontyngenty przyznane innym Państwom Członkowskim w kontyngenty ogólne dostępne bez dyskryminacji dla wszystkich pozostałych Państw Członkowskich .

Równocześnie Państwa Członkowskie podwyższają całość ustalonych w ten sposób kontyngentów ogólnych tak, aby ich ogólna wartość wzrosła w porównaniu z poprzednim rokiem co najmniej o 20%. Jednak każdy z kontyngentów ogólnych na poszczególne produkty jest podwyższany co najmniej o 10% rocznie.

Co roku kontyngenty są powiększane w stosunku do roku poprzedniego według tych samych zasad i w tych samych proporcjach.

Czwarta podwyżka kontyngentów następuje pod koniec czwartego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu; piąta – w rok po rozpoczęciu drugiego etapu.

2. W wypadku, gdyby kontyngent globalny na produkt nie objęty liberalizacją nie osiągnął 3% produkcji krajowej danego Państwa Członkowskiego, najpóźniej w rok po wejściu w życie niniejszego Traktatu ustala się kontyngent równy co najmniej 3% tej produkcji. Kontyngent ten jest podwyższony do 4% po upływie drugiego roku, a do 5% po upływie trzeciego roku. W następnych latach dane Państwo Członkowskie podwyższa ten kontyngent co najmniej o 15% rocznie.

W wypadku, gdy nie ma w ogóle produkcji krajowej, Komisja ustala odpowiedni kontyngent w drodze decyzji.

3. Pod koniec dziesiątego roku każdy kontyngent powinien być równy co najmniej 20% produkcji krajowej.

4. Jeżeli Komisja, w drodze decyzji, stwierdzi, że przywóz jakiegoś produktu był w ciągu dwóch kolejnych lat niższy od otwartego kontyngentu, to taki ogólny kontyngent nie może być uwzględniony przy obliczaniu ogólnej wartości kontyngentów ogólnych. W takim wypadku, Państwo Członkowskie znosi kontyngentowanie tego produktu.

5. W odniesieniu do kontyngentów, które wynoszą więcej niż 20% produkcji krajowej danego produktu, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może obniżyć minimalną stawkę 10%

przewidzianą w ustępie 1. Zmiana ta jednak nie wpływa na zobowiązanie corocznego powiększania o 20% ogólnej wartości kontyngentów ogólnych.

6. Państwa Członkowskie, które przekroczyły swoje zobowiązania dotyczące zakresu liberalizacji, wynikające z decyzji Rady Organizacji Europejskiej Współpracy Gospodarczej z dnia 14 stycznia 1955 roku, mają prawo uwzględniać przy obliczaniu ogólnej 20% zwwyżki rocznej, przewidzianej w ustępie 1, wysokość przewozu objętego liberalizacją ustaloną przez środki autonomiczne. Obliczenie to przedkładane jest Komisji do uprzedniego zatwierdzenia.

7. Dyrektywy Komisji ustalają procedurę i harmonogram znoszenia między Państwami Członkowskimi środków o skutku równoważnym do kontyngentów, które istniały w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu.

8. Jeżeli Komisja stwierdzi, że stosowanie postanowień niniejszego artykułu, a w szczególności postanowień dotyczących stawek procentowych, nie pozwala na stopniowe znoszenie kontyngentów, przewidziane w artykule 32 akapit drugi, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji w pierwszym etapie oraz większością kwalifikowaną w okresie późniejszym, może zmienić procedurę przewidzianą w niniejszym artykule, a w szczególności podnieść określone w nim stawki procentowe.

Artykuł 34

1. Ograniczenia ilościowe w wywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między Państwami Członkowskimi.

2. Najpóźniej pod koniec pierwszego etapu Państwa Członkowskie znoszą ograniczenia ilościowe w wywozie, jak również wszelkie środki o skutku równoważnym, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 35

Państwa Członkowskie deklarują gotowość zniesienia wobec innych Państw Członkowskich ograniczeń ilościowych w przywozie i wywozie w tempie szybszym od przewidzianego w poprzednich artykułach, jeśli ich ogólna sytuacja gospodarcza i sytuacja w danym sektorze na to pozwalają.

W tym celu Komisja kieruje zalecenia do zainteresowanych Państw Członkowskich.

Artykuł 36

Postanowienia artykułów 30-34 nie stanowią przeszkody w stosowaniu zakazów lub ograniczeń przywózowych, wywózowych lub tranzytowych, uzasadnionych względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, bądź ochrony własności przemysłowej i handlowej. Zakazy te i ograniczenia nie powinny jednak stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 37

1. Państwa Członkowskie dostosowują stopniowo monopole państwowe o charakterze handlowym w taki sposób, aby z upływem okresu przejściowego wykluczona była wszelka dyskryminacja między obywatelami Państw Członkowskich w stosunku do warunków zaopatrzenia i zbytu.

Postanowienia niniejszego artykułu stosują się do każdego podmiotu, za pośrednictwem którego Państwo Członkowskie z mocy prawa lub faktycznie, bezpośrednio lub pośrednio, kontroluje, kieruje lub wpływa w stopniu odczuwalnym na przywóz lub wywóz w stosunkach między Państwami Członkowskimi. Postanowienia te stosują się także do monopolów delegowanych przez państwo innym podmiotom.

2. Państwa Członkowskie powstrzymują się od wszelkich nowych środków sprzecznych z zasadami określonymi w ustępie 1 lub ograniczających zakres stosowania artykułów dotyczących zniesienia ceł i ograniczeń ilościowych między Państwami Członkowskimi.

3. Harmonogram wprowadzania środków przewidzianych w ustępie 1 powinien być dostosowany do trybu usuwania ograniczeń ilościowych na te same produkty, przewidzianego w artykułach 30-34 włącznie.

Jeżeli dany produkt podlega monopolowi krajowemu o charakterze handlowym tylko w jednym lub kilku Państwach Członkowskich, Komisja może zezwolić innym Państwom Członkowskim na stosowanie środków zabezpieczających, których warunki i tryb sama ustala, tak długo dopóki nie nastąpi dostosowanie przewidziane w ustępie 1.

4. W przypadku monopolu o charakterze handlowym, obejmującego regulację zmierzającą do ułatwienia zbywania lub podnoszenia wartości produktów rolnych, w stosowaniu norm niniejszego artykułu należy zapewnić równoważne gwarancje w zakresie zatrudnienia i poziomu życia zainteresowanych producentów, uwzględniając tryb możliwych dostosowań oraz niezbędnych specjalizacji.

5. Zobowiązania Państw Członkowskich zachowują moc obowiązującą tylko w takim zakresie, w jakim zgodne są one z istniejącymi umowami międzynarodowymi.

6. Począwszy od pierwszego etapu, Komisja kieruje zalecenia dotyczące sposobu i tempa przystosowania przewidzianego w niniejszym artykule.

TYTUŁ II

Rolnictwo

Artykuł 38

1. Wspólny rynek obejmuje także rolnictwo i handel produktami rolnymi. Przez „produkty rolne” należy rozumieć płody ziemi, produkty pochodzące z hodowli i rybołówstwa, jak również produkty pierwszego przetworzenia, które pozostają w bezpośrednim związku z tymi produktami.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień artykułów 39-46, zasady przewidziane w celu ustanowienia wspólnego rynku stosują się do produktów rolnych.

3. Produkty podlegające postanowieniom artykułów 39-46 są wymienione na liście stanowiącej załącznik II do niniejszego Traktatu. W okresie dwóch lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji podejmuje decyzje dotyczące produktów, które należy dodać do tej listy.

4. Funkcjonowaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych musi towarzyszyć ustanowienie wspólnej polityki rolnej między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 39

1. Celami wspólnej polityki rolnej są:

- a) zwiększenie wydajności rolnictwa przez wspieranie postępu technicznego, racjonalny rozwój produkcji rolnej, jak również optymalne wykorzystanie czynników produkcji, zwłaszcza siły roboczej;
- b) zapewnienie w ten sposób odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej, zwłaszcza przez podniesienie indywidualnego dochodu osób pracujących w rolnictwie;
- c) stabilizacja rynków,
- d) zagwarantowanie bezpieczeństwa dostaw;
- e) zapewnienie rozsądnych cen w dostawach dla konsumentów.

2. Przy ustalaniu wspólnej polityki rolnej i specjalnych środków służących jej realizacji uwzględnia się:

- a) szczególny charakter gospodarki rolnej, wynikający ze struktury społecznej rolnictwa oraz z różnic strukturalnych i przyrodniczych między poszczególnymi regionami rolniczymi;
- b) potrzebę stopniowego wprowadzania odpowiednich środków dostosowawczych;
- c) fakt, że w Państwach Członkowskich rolnictwo jest sektorem ściśle powiązaniem z całą gospodarką.

Artykuł 40

1. Państwa Członkowskie rozwijają wspólną politykę rolną stopniowo w okresie przejściowym i ustalą ją ostatecznie najpóźniej z upływem tego okresu.

2. Do osiągnięcia celów przewidzianych w artykule 39 ustanawia się wspólną organizację rynków rolnych.

Zależnie od produktów, organizacja ta przybiera jedną z następujących form:

- a) wspólne reguły konkurencji;
- b) obowiązkowa koordynacja różnych krajowych organizacji rynkowych;
- c) europejska organizacja rynkowa.

3. Wspólna organizacja, ustanowiona w jednej z postaci przewidzianych w ustępie 2, może obejmować wszelkie środki konieczne do osiągnięcia celów określonych w artykule 39, a zwłaszcza regulację cen, subwencje służące produkcji i wprowadzaniu na rynek różnych produktów, systemy magazynowania i przewozu oraz wspólne mechanizmy stabilizacji przywozu i wywozu.

Wspólna organizacja ogranicza się do osiągania celów określonych w artykule 39 i wyklucza wszelką dyskryminację między producentami lub konsumentami wewnątrz Wspólnoty.

Wspólna polityka cenowa, jeśli taka istnieje, powinna się opierać na wspólnych kryteriach i jednolitych metodach kalkulacji.

4. Aby umożliwić wspólnej organizacji określonej w ustępie 2 osiągnięcie jej celów, może być stworzony jeden lub kilka funduszy orientacji i gwarancji rolnej.

Artykuł 41

Do umożliwienia osiągnięcia celów określonych w artykule 39 w ramach wspólnej polityki rolnej mogą być zwłaszcza przewidziane środki polegające na:

a) skutecznej koordynacji wysiłków podejmowanych w dziedzinach kształcenia zawodowego, badań naukowych i upowszechniania wiedzy rolniczej, co może obejmować wspólne finansowanie projektów lub instytucji;

b) wspólnym działaniu na rzecz zwiększania poziomu konsumpcji niektórych produktów.

Artykuł 42

Postanowienia rozdziału dotyczącego reguł konkurencji stosują się do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi jedynie w zakresie ustalonym przez Radę w ramach postanowień i zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 43 ustępy 2 i 3, z uwzględnieniem celów określonych w artykule 39.

Rada może zwłaszcza zezwolić na przyznanie pomocy:

a) na ochronę gospodarstw znajdujących się w niekorzystnym położeniu ze względu na warunki strukturalne lub przyrodnicze;

b) w ramach programów rozwoju gospodarczego.

Artykuł 43

1. W celu opracowania ogólnych kierunków wspólnej polityki rolnej Komisja zwołuje, bezpośrednio po wejściu w życie niniejszego Traktatu, konferencję Państw Członkowskich w celu porównania ich polityk rolnych, dokonując zwłaszcza bilansu ich zasobów i potrzeb.

2. Biorąc pod uwagę prace konferencji przewidzianej w ustępie 1, Komisja przedkłada, po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, w ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu propozycje dotyczące wypracowywania i realizowania wspólnej polityki rolnej, w tym zastąpienia organizacji krajowych przez jedną z form wspólnej organizacji przewidzianą w artykule 40 ustęp 2, jak również wprowadzenia w życie środków wyszczególnionych w niniejszym tytule.

Propozycje te uwzględniają współzależność zagadnień rolnych wymienionych w niniejszym tytule.

Rada, stanowiąc jednomyślnie w pierwszych dwóch etapach, a w okresie późniejszym większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, uchwała rozporządzenia lub dyrektywy oraz podejmuje decyzje, bez uszczerbku dla zaleceń, które mogłyby sformułować.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zastąpić krajowe organizacje rynkowe wspólną organizacją przewidzianą w artykule 40 ustęp 2, na warunkach określonych w ustępie 2, jeżeli:

- a) wspólna organizacja oferuje Państwom Członkowskim sprzeciwiającym się temu środkowi i dysponującym własną organizacją krajową dla określonej produkcji równoważne gwarancje zatrudnienia i poziomu życia zainteresowanych producentów, uwzględniając harmonogram możliwych dostosowań i potrzebną specjalizację;
- b) organizacja ta zapewnia w handlu wewnątrz Wspólnoty warunki podobne do tych, jakie istnieją na rynku krajowym.

4. Jeżeli stworzona jest wspólna organizacja dla niektórych surowców, a nie istnieje jeszcze wspólna organizacja dla odpowiednich produktów przetworzonych, surowce te, wykorzystywane dla produktów przetworzonych przeznaczonych na wywóz do państw trzecich, mogą być przywożone spoza Wspólnoty.

Artykuł 44

1. Jeżeli stopniowe znoszenie cel i ograniczeń ilościowych we wzajemnych obrotach między Państwami Członkowskimi, przeprowadzane w okresie przejściowym, może wpłynąć na taki rozwój cen, który zagrażałby osiągnięciu celów ustalonych w artykule 39, każde Państwo Członkowskie może zastosować do pewnych produktów - w sposób nie dyskryminacyjny i zastępując kontyngenty w zakresie nie utrudniającym rozwoju wymiany, przewidzianego w artykule 45 ustęp 2 - system cen minimalnych, poniżej których przywóz może być:

- czasowo zawieszony lub zmniejszony; lub
- uzależniony od stosowania przy tym przywozie cen wyższych od cen minimalnych ustalonych dla danego produktu.

W drugim wypadku ceny minimalne ustalane są z pominięciem opłat celnych.

2. Wprowadzenie cen minimalnych nie może spowodować zmniejszenia wymiany handlowej, jaka istniała między Państwami Członkowskimi w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu, ani też stanowić przeszkody dla stopniowego wzrostu tej wymiany. Ceny minimalne nie powinny być stosowane w sposób stanowiący przeszkodę dla rozwoju naturalnych preferencji w obrotach między Państwami Członkowskimi.

3. Z chwilą wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada na wniosek Komisji określa obiektywne kryteria dla utworzenia systemu cen minimalnych oraz dla ustalania tych cen.

Kryteria te uwzględniają w szczególności średnie krajowe koszty produkcji w Państwie Członkowskim, które stosuje ceny minimalne, sytuację poszczególnych przedsiębiorstw wobec tych średnich kosztów produkcji, jak również konieczność stopniowego usprawniania produkcji rolnej oraz przystosowań i specjalizacji niezbędnych w ramach wspólnego rynku.

W celu należytego uwzględnienia i przyspieszania postępu technicznego oraz stopniowego zbliżania cen na terenie wspólnego rynku, Komisja opracowuje również propozycje dotyczące procedury rewizji powyższych kryteriów.

Kryteria te, jak również procedura rewizyjna, powinny być ustalone przez Radę jednomyślnie w pierwszych trzech latach po wejściu w życie niniejszego Traktatu.

4. Do chwili wprowadzenia w życie decyzji podjętej przez Radę, Państwa Członkowskie mogą same ustalać ceny minimalne pod warunkiem uprzedniego zawiadomienia o tym Komisji oraz innych Państw Członkowskich, aby umożliwić im przedstawienie swych uwag.

Z chwilą podjęcia decyzji przez Radę Państwa Członkowskie ustalają ceny minimalne w oparciu o kryteria określone powyżej.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może korygować podjęte decyzje, jeżeli są one niezgodne z określonymi w ten sposób kryteriami.

5. W przypadku, gdyby ustalenie wymienionych wyżej obiektywnych kryteriów w stosunku do pewnych produktów nie było możliwe do chwili rozpoczęcia trzeciego etapu, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zmienić ceny minimalne stosowane wobec tych produktów.

6. Po zakończeniu okresu przejściowego sporządzone zostaną tabele obowiązujących nadal cen minimalnych. Rada stanowiąc większością 9 głosów, zgodnie z procedurą określoną w artykule 148 ustęp 2 pierwszy akapit, ustala na wniosek Komisji system, jaki należy stosować w ramach wspólnej polityki rolnej.

Artykuł 45

1. Do czasu zastąpienia organizacji krajowych przez jedną z form wspólnej organizacji, o której mowa w artykule 40 ustęp 2, wymiana produktów, co do których niektóre Państwa Członkowskie:

- wydały przepisy, mające na celu zapewnienie producentom krajowym zbytu ich produktów; oraz
- mają zapotrzebowanie na ich przywóz,

dokonywana jest na podstawie porozumień lub kontraktów długoterminowych, zawieranych między Państwami Członkowskimi wywozającymi i przywozającymi.

Porozumienia te lub kontrakty powinny stopniowo usuwać wszelką dyskryminację przy stosowaniu tych postanowień wobec poszczególnych producentów na terenie Wspólnoty.

Porozumienia te lub kontrakty są zawierane w pierwszym etapie; uwzględnia się przy tym zasadę wzajemności.

2. W zakresie wskaźników ilościowych, powyższe porozumienia lub kontrakty opierają się na średniej wielkości obrotów handlowych między Państwami Członkowskimi w zakresie danego produktu w ciągu trzech lat poprzedzających wejście w życie niniejszego Traktatu oraz przewidują wzrost tej wielkości w granicach istniejącego zapotrzebowania i z uwzględnieniem tradycyjnych kierunków handlu.

W odniesieniu do cen, porozumienia lub kontrakty umożliwią producentom zbyć uzgodnionych ilości produktów według cen ustalonych na poziomie stopniowo zbliżającym się do cen płaconych producentom krajowym na rynku wewnętrznym kraju nabywającego te produkty.

Powyższe zbliżanie cen powinno być przeprowadzane możliwie jak najbardziej systematyczne i zostać zakończone najpóźniej pod koniec okresu przejściowego.

Uzgadnianie cen przez zainteresowane strony odbywa się w oparciu o dyrektywy Komisji dotyczące zastosowania postanowień dwóch poprzednich akapitów.

W wypadku przedłużenia pierwszego etapu, wykonanie porozumień lub kontraktów nadal odbywa się z zachowaniem warunków, jakie obowiązywały pod koniec czwartego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu; zobowiązania dotyczące zwiększenia obrotów oraz zbliżenia cen są zawieszane aż do chwili przejścia do drugiego etapu.

W celu zapewnienia zawarcia i wykonania powyższych porozumień lub kontraktów, Państwa Członkowskie wykorzystują wszelkie możliwości wynikające z ich ustawodawstw szczególnie w dziedzinie polityki importowej.

3. Powyższe porozumienia i kontrakty nie mogą stanowić przeszkody dla przywozu surowców z państw trzecich w zakresie, w jakim surowce te są niezbędne Państwom Członkowskim do wyrobu produktów przeznaczonych na wywóz poza Wspólnotę w ramach konkurencji z producentami państw trzecich. Postanowienie to jednak nie stosuje się, jeżeli Rada jednomyślnie przyzna dopłaty niezbędne do wyrównania różnicy między wyższą ceną płaconą przy wspomnianym wyżej przywozie na podstawie porozumienia lub kontraktów a niższą ceną płaconą za te surowcowe na rynku światowym.

Artykuł 46

Jeżeli w Państwie Członkowskim produkt jest przedmiotem krajowej organizacji rynkowej lub regulacji wewnętrznej o skutku równoważnym, która wpływa na pozycję konkurencyjną produktu podobnego w innym Państwie Członkowskim, Państwa Członkowskie stosują w przywozie opłatę wyrównawczą na taki produkt pochodzący z Państwa Członkowskiego, w którym istnieje taka organizacja lub regulacja, chyba że Państwo to stosuje opłatę wyrównawczą przy wywozie.

Komisja ustala wysokość tych opłat na poziomie niezbędnym do przywrócenia równowagi; może ona również zezwolić na inne środki, ustalając szczegóły i warunki.

Artykuł 47

W celu realizacji funkcji jakie spełnia Komitet Ekonomiczno - Społeczny na podstawie postanowień niniejszego tytułu jego sekcja rolna ma za zadanie pozostawać do dyspozycji Komisji w celu przygotowania obrad Komitetu, zgodnie z postanowieniami artykułów 197 i 198.

TYTUŁ III

Swobodny przepływ osób, usług i kapitału

ROZDZIAŁ 1

Pracownicy

Artykuł 48

1. Zapewnia się swobodny przepływ pracowników wewnątrz Wspólnoty najpóźniej z dniem upływu okresu przejściowego.

2. Swoboda ta obejmuje zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami Państw Członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy.

3. Z zastrzeżeniem ograniczeń uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i zdrowia publicznego, swoboda ta obejmuje prawo:

- a) ubiegania się o rzeczywiście oferowane miejsca pracy,
- b) swobodnego przemieszczania się w tym celu po terytorium Państw Członkowskich,
- c) przebywania w jednym z Państw Członkowskich w celu podjęcia tam pracy, zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi dotyczącymi zatrudniania pracowników tego Państwa;
- d) pozostawania na terytorium Państwa Członkowskiego po ustaniu zatrudnienia, na warunkach ustalonych przez Komisję w rozporządzeniach wykonawczych.

4. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do zatrudnienia w administracji publicznej.

Artykuł 49

Z chwilą wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, uchwała w drodze dyrektyw lub rozporządzeń środki niezbędne do stopniowego wprowadzenia w życie swobodnego przepływu pracowników w rozumieniu poprzedniego artykułu, zwłaszcza:

- a) zapewniając ścisłą współpracę pomiędzy organami administracji krajowej właściwymi do spraw pracy;
- b) stopniowo zgodnie z planem znosząc takie procedury i praktyki administracyjne, jak również terminy dostępu do wolnych miejsc pracy wynikające z prawa krajowego bądź z wcześniejszych umów zawartych między Państwami Członkowskimi, których utrzymanie w mocy stanowiłoby przeszkodę w liberalizacji przepływu pracowników;
- c) stopniowo zgodnie z planem znosząc wszelkie terminy i inne ograniczenia przewidziane w prawie krajowym lub wcześniej zawartych umowach między Państwami Członkowskimi, które ustanawiają w stosunku do pracowników z innych Państw Członkowskich odmienne warunki w zakresie swobodnego wyboru zatrudnienia niż w stosunku do własnych pracowników;
- d) ustanawiając mechanizmy właściwe do zapewnienia wymiany podań o pracę i ofert zatrudnienia oraz w celu ułatwienia zachowania równowagi na rynku pracy, na warunkach, które zapobiegają poważnym zagrożeniom dla poziomu życia i zatrudnienia w różnych regionach i gałęziach przemysłu.

Artykuł 50

Państwa Członkowskie popierają, w ramach wspólnego programu, wymianę młodych pracowników.

Artykuł 51

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, przyjmuje w dziedzinie zabezpieczenia społecznego środki niezbędne do ustanowienia swobodnego przepływu pracowników; w szczególności przez wprowadzenie systemu umożliwiającego pracownikom migrującym oraz uprawnionym osobom od nich zależnym:

- a) zaliczenie wszystkich okresów uwzględnianych w prawie poszczególnych państw, w celu nabycia i zachowania prawa do świadczenia oraz naliczenia wysokości świadczenia;
- b) wypłatę świadczeń osobom mającym miejsce zamieszkania na terytoriach Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ 2

Prawo przedsiębiorczości

Artykuł 52

Ograniczenia swobody przedsiębiorczości obywateli jednego Państwa Członkowskiego na terytorium innego Państwa Członkowskiego są stopniowo znoszone w ramach poniższych postanowień w okresie przejściowym. Ten stopniowy proces znoszenia ograniczeń obejmuje również ograniczenia w tworzeniu agencji, oddziałów lub filii przez obywateli danego Państwa Członkowskiego, ustanowionych na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

Z zastrzeżeniem postanowień rozdziału dotyczącego kapitału, swoboda przedsiębiorczości obejmuje podejmowanie i wykonywanie działalności prowadzonej na własny rachunek, jak również zakładanie i zarządzanie przedsiębiorstwami, a zwłaszcza spółkami w rozumieniu artykułu 58 akapit drugi, na warunkach określonych przez ustawodawstwo Państwa przyjmującego dla własnych obywateli.

Artykuł 53

Z zastrzeżeniem postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie Państwa Członkowskie nie wprowadzają nowych ograniczeń w zakresie przedsiębiorczości na swych terytoriach w stosunku do obywateli innych Państw Członkowskich.

Artykuł 54

1. Przed upływem pierwszego etapu Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji oraz po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i Zgromadzeniem, uchwała ogólny program dotyczący znoszenia istniejących na terenie Wspólnoty ograniczeń swobody przedsiębiorczości. Komisja przedkłada Radzie taką propozycję w pierwszych dwóch latach pierwszego etapu.

Program określa warunki ogólne do uzyskania swobody przedsiębiorczości dla każdego rodzaju działalności, a zwłaszcza etapy realizacji swobody przedsiębiorczości.

2. W celu wprowadzenia w życie programu ogólnego lub, w przypadku braku takiego programu, w celu wykonania zadań danego etapu w zakresie swobody przedsiębiorczości w związku z określoną działalnością, przed upływem pierwszego etapu Rada, uchwała dyrektywy, na wniosek Komisji oraz po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i ze Zgromadzeniem, stanowiąc jednomyślnie przed upływem pierwszego etapu, a większością kwalifikowaną w okresie późniejszym.

3. Rada i Komisja wykonują funkcje powierzone im na podstawie powyższych postanowień, zwłaszcza:

- a) traktując co do zasady priorytetowo działalność, w których swoboda przedsiębiorczości wnosi szczególnie korzystny wkład w rozwój produkcji i handlu;
- b) zapewniając ścisłą współpracę między właściwymi organami administracyjnymi Państw Członkowskich w celu poznania szczególnych sytuacji w różnych dziedzinach działalności wewnątrz Wspólnoty;

- c) znosząc takie procedury i praktyki administracyjne wynikające z prawa krajowego bądź z wcześniejszych umów zawartych między Państwami Członkowskimi, których utrzymanie w mocy stanowiłoby przeszkodę dla swobody przedsiębiorczości;
- d) czuwając, by pracownicy jednego z Państw Członkowskich zatrudnieni na terytorium innego Państwa Członkowskiego mogli pozostać na tym terytorium w celu podjęcia tam działalności na własny rachunek, na tych samych warunkach, które musieliby spełniać, gdyby przybyli do tego Państwa w chwili, kiedy zamierzali podjąć taką działalność;
- e) umożliwiając nabycie i korzystanie z własności gruntu znajdującego się na terytorium danego Państwa Członkowskiego przez obywateli innego Państwa Członkowskiego w zakresie, w jakim nie narusza to zasad ustanowionych w artykule 39 ustęp 2;
- f) znosząc stopniowo ograniczenia swobody przedsiębiorczości w każdej wchodzącej w grę dziedzinie działalności, z jednej strony - w odniesieniu do warunków tworzenia na terytorium Państwa Członkowskiego agencji, oddziałów i filii, a z drugiej - w stosunku do warunków wejścia personelu głównego przedsiębiorstwa do organów zarządzających lub nadzorczych agencji, oddziałów i filii;
- g) koordynując w niezbędnym zakresie, w celu zapewnienia ich równoważności, zabezpieczenia wymagane w Państwach Członkowskich od spółek w rozumieniu artykułu 58 akapit drugi dla ochrony interesów wspólników i osób trzecich;
- h) zapewniając, że warunki przedsiębiorczości nie będą zakłócane przez pomoc przyznaną przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 55

Postanowienia niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do działalności, która w jednym z Państw Członkowskich jest związana, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wyłączyć niektóre rodzaje działalności ze stosowania postanowień niniejszego rozdziału.

Artykuł 56

1. Postanowienia niniejszego rozdziału oraz środki podjęte na ich podstawie nie przesądzają o zastosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przewidujących szczególne traktowanie cudzoziemców, uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.

2. Przed końcem okresu przejściowego Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, uchwała dyrektywy w celu skoordynowania wymienionych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych. Jednak po upływie drugiego etapu Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, uchwała dyrektywy w celu skoordynowania postanowień, które w każdym Państwie Członkowskim Wspólnoty należą do kompetencji organów prawodawczych lub administracyjnych.

Artykuł 57

1. W celu ułatwienia podejmowania i wykonywania działalności prowadzonej na własny rachunek Rada, stanowiąc na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, uchwała dyrektywy zmierzające do wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji.

2. W tym samym celu Rada, stanowiąc na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, przed zakończeniem okresu przejściowego, uchwała dyrektywy zmierzające do koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących podejmowania i wykonywania działalności prowadzonej na własny rachunek. Jednomyślność jest wymagana w kwestiach, które chociażby w jednym z Państw Członkowskich wymagają uregulowania w formie ustawy, jak również w sprawach dotyczących bezpieczeństwa oszczędzania, w szczególności odnoszących się do przyznawania kredytów oraz do zawodów związanych z bankowością, a także dotyczących warunków wykonywania w różnych Państwach Członkowskich zawodów medycznych i pokrewnych oraz farmaceutycznych. We innych przypadkach Rada stanowi jednomyślnie w pierwszym etapie, a większością kwalifikowaną w późniejszym terminie.

3. W odniesieniu do zawodów medycznych i pokrewnych oraz farmaceutycznych stopniowe znoszenie ograniczeń zależy od koordynacji warunków ich wykonywania w różnych Państwach Członkowskich.

Artykuł 58

Na potrzeby stosowania postanowień niniejszego rozdziału spółki założone zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego i mające swą statutową siedzibę, zarząd lub główne przedsiębiorstwo wewnątrz Wspólnoty są traktowane jak osoby fizyczne mające przynależność Państw Członkowskich.

Przez spółki rozumie się spółki prawa cywilnego lub handlowego, a także spółdzielnie, oraz inne osoby prawne prawa publicznego lub prywatnego, z wyjątkiem spółek, których działalność nie jest nastawiona na osiągnięcie zysków.

ROZDZIAŁ 3

Usługi

Artykuł 59

W ramach poniższych postanowień ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Wspólnoty są stopniowo znoszone w okresie przejściowym w odniesieniu do obywateli Państw Członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w Państwie Wspólnoty innym niż Państwo odbiorcy świadczenia.

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może rozszerzyć korzyści wynikające z postanowień niniejszego rozdziału na obywateli państwa trzeciego świadczących usługi i mających swe przedsiębiorstwa wewnątrz Wspólnoty.

Artykuł 60

Usługami w rozumieniu niniejszego Traktatu są świadczenia wykonywane zwykle za wynagrodzeniem w zakresie, w jakim nie są objęte postanowieniami o swobodnym przepływie towarów, kapitału i osób.

Usługi obejmują zwłaszcza:

- a) działalność o charakterze przemysłowym,
- b) działalność o charakterze handlowym,

c) działalność rzemieślnicza;

d) wykonywanie wolnych zawodów.

Z zastrzeżeniem postanowień rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości, świadczący usługę może, w celu spełnienia świadczenia, wykonywać przejściowo działalność w państwie świadczenia na tych samych warunkach, jakie państwo to nakłada na własnych obywateli.

Artykuł 61

1. Swobodę przepływu usług w dziedzinie transportu regulują postanowienia tytułu dotyczącego transportu.
2. Liberalizacja usług bankowych i ubezpieczeniowych związanych z przepływem kapitału jest realizowana w zgodzie ze stopniową liberalizacją przepływu kapitału.

Artykuł 62

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Traktatu, Państwa Członkowskie nie wprowadzają nowych ograniczeń dotyczących swobody świadczenia usług, istniejącej już w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 63

1. Przed upływem pierwszego etapu Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i ze Zgromadzeniem, uchwała ogólny program dotyczący znoszenia ograniczeń w zakresie swobodnego świadczenia usług, istniejących na terenie Wspólnoty. Komisja przedkłada Radzie taką propozycję w pierwszych dwóch latach pierwszego etapu.

Program ten ustala ogólne warunki oraz etapy liberalizacji dla każdego rodzaju usług.

2. W celu wprowadzenia w życie programu ogólnego lub w przypadku braku takiego programu, w celu wykonania zadań jednego etapu w zakresie liberalizacji określonej usługi Rada uchwała dyrektywy, na wniosek Komisji oraz po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i ze Zgromadzeniem, stanowiąc jednomyślnie przed upływem pierwszego etapu, a większością kwalifikowaną w okresie późniejszym.

3. W odniesieniu do propozycji i decyzji określonych w ustępach 1 i 2 w zasadzie należy dawać pierwszeństwo usługom, które bezpośrednio wpływają na koszty produkcji lub których liberalizacja przyczynia się do ułatwienia handlu towarami.

Artykuł 64

Państwa Członkowskie deklarują gotowość zliberalizowania usług w zakresie wykraczającym poza zobowiązanie wynikające z dyrektyw uchwalonych na podstawie artykułu 63 ustęp 2, jeśli ich ogólna sytuacja gospodarcza i sytuacja w danym sektorze na to pozwalają.

W tym celu Komisja kieruje zalecenia do zainteresowanych Państw Członkowskich.

Artykuł 65

Dopóki ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług nie zostaną zniesione, każde z Państw Członkowskich stosuje je do wszystkich świadczących usługi, o których mowa w artykule 59 akapit pierwszy, bez względu na przynależność państwową lub miejsce zamieszkania.

Artykuł 66

Postanowienia artykułów 55-58 mają zastosowanie do spraw uregulowanych w niniejszym rozdziale.

ROZDZIAŁ 4

Kapitał

Artykuł 67

1. W okresie przejściowym Państwa Członkowskie znoszą stopniowo, w zakresie niezbędnym do sprawnego funkcjonowania wspólnego rynku, ograniczenia w przepływie kapitału, należące do osób mających miejsce zamieszkania w Państwach Członkowskich, jak również traktowanie dyskryminujące ze względu na narodowość lub miejsce zamieszkania stron, lub na miejsce lokaty kapitału.
2. Płatności bieżące związane z przepływem kapitału między Państwami Członkowskimi są zwolnione od wszelkich ograniczeń najpóźniej z upływem pierwszego etapu.

Artykuł 68

1. W zakresie spraw wymienionych w niniejszym rozdziale, Państwa Członkowskie udzielają zezwoleń dewizowych w sposób jak najbardziej liberalny, jeżeli po wejściu w życie niniejszego Traktatu zezwolenia takie okażą się nadal niezbędne.
2. Jeżeli Państwo Członkowskie stosuje w obrocie kapitału objętym zwolnieniami, zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału, swoje wewnętrzne przepisy wobec rynku kapitałowego i systemu kredytowego, nie stosuje ono przy tym żadnej dyskryminacji.
3. Pożyczki przeznaczone na bezpośrednie lub pośrednie finansowanie jakiegokolwiek Państwa Członkowskiego lub jego jednostek terytorialnych mogą być emitowane lub lokowane w innych Państwach Członkowskich wyłącznie za zgodą zainteresowanych Państw. Postanowienie to nie stanowi przeszkody dla stosowania artykułu 22 Protokołu dotyczącego Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego.

Artykuł 69

Rada, stanowiąc jednomyślnie w dwóch pierwszych etapach, a większością kwalifikowaną w okresie późniejszym, na wniosek Komisji, która zasięga w tym celu opinii Komitetu Walutowego przewidzianego w artykule 105, uchwała dyrektywy niezbędne do stopniowego wprowadzenia w życie postanowień artykułu 67.

Artykuł 70

1. Komisja przedstawia Radzie propozycje dotyczące środków, mających na celu stopniową koordynację polityki kursowej Państw Członkowskich w zakresie przepływu kapitałów między tymi Państwami a państwami trzecimi. Rada stanowiąc jednomyślnie uchwała odpowiednie dyrektywy. Rada dąży do osiągnięcia możliwie największego stopnia liberalizacji.

2. W przypadku, gdyby działania podjęte w celu wykonania postanowień poprzedniego ustępu nie pozwalały na usunięcie różnic w uregulowaniach kursowych stosowanych przez Państwa Członkowskie lub gdyby występowanie tych różnic skłaniało osoby mające miejsce zamieszkania w jednym z Państw Członkowskich do wykorzystywania ułatwień transferowych na terenie Wspólnoty, przewidzianych w artykule 67, w celu obejścia uregulowań jednego z Państw Członkowskich stosowanych wobec państw trzecich, Państwo to może, po konsultacji z innymi Państwami Członkowskimi oraz Komisją, podjąć odpowiednie działania w celu przezwyciężenia tych trudności.

Jeżeli Rada stwierdzi, że powyższe środki ograniczają swobodę przepływu kapitału na terenie Wspólnoty w stopniu większym niż jest to konieczne dla realizacji celów wymienionych w poprzednim ustępie, może ona na wniosek Komisji, ustanowić większością kwalifikowaną, że dane Państwo powinno zmienić lub znieść te środki.

Artykuł 71

Państwa Członkowskie starają się nie wprowadzać na terenie Wspólnoty żadnych nowych ograniczeń kursowych, które mogłyby utrudniać przepływ kapitału i związane z nim płatności bieżące, jak również nie wprowadzać bardziej rygorystycznych uregulowań prawnych.

Państwa te deklarują gotowość przekroczenia stopnia liberalizacji obrotu kapitału, przewidzianego w poprzednich artykułach, w zakresie, na jaki pozwala ich sytuacja gospodarcza, a szczególnie stan ich bilansu płatniczego.

Komisja, po konsultacji z Komitetem Walutowym, może kierować w tej sprawie zalecenia do Państw Członkowskich.

Artykuł 72

Państwa Członkowskie na bieżąco przekazują Komisji wszelkie znane im dane o przepływie kapitału w stosunkach z państwami trzecimi. Komisja może skierować do Państw Członkowskich opinie na ten temat, jakie uzna za stosowne.

Artykuł 73

1. W przypadku, gdyby, przepływ kapitału powodował zakłócenia w sprawnym działaniu rynku kapitałowego jednego z Państw Członkowskich, Komisja po konsultacji z Komitetem Walutowym zezwala na podjęcie przez to Państwo środków ochronnych w dziedzinie przepływu kapitału, których warunki i tryb sama określa.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może cofnąć powyższe zezwolenie i zmienić odnośne warunki i inne szczegóły.

2. Państwo Członkowskie, które znajduje się w trudnej sytuacji, może jednakże w razie potrzeby we własnym zakresie podjąć wymienione wyżej środki, jeżeli okaże się to niezbędne ze względu na ich tajny lub nagły charakter. Komisja i pozostałe Państwa Członkowskie są informowane o tych środkach najpóźniej w dniu ich wejścia w życie. W takim przypadku, Komisja, po konsultacji z Komitetem Walutowym może w każdej chwili postanowić, że Państwa Członkowskie powinny zmienić lub znieść takie środki.

TYTUŁ IV

Transport

Artykuł 74

Cele niniejszego Traktatu, w odniesieniu do kwestii uregulowanych w niniejszym tytule, są realizowane przez Państwa Członkowskie w ramach wspólnej polityki transportowej.

Artykuł 75

1. W celu wykonania artykułu 74 i z uwzględnieniem szczególnych aspektów transportu Rada, stanowiąc jednomyślnie do końca drugiego etapu, a większością kwalifikowaną w terminie późniejszym, na wniosek Komisji oraz po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i ze Zgromadzeniem, ustanawia:

- a) wspólne reguły mające zastosowanie do transportu międzynarodowego wykonywanego z lub na terytorium Państwa Członkowskiego lub tranzytu przez terytorium jednego lub więcej Państw Członkowskich;
- b) warunki dostępu przewoźników nie mających stałej siedziby w Państwie Członkowskim do transportu krajowego w Państwie Członkowskim,
- c) wszelkie inne potrzebne przepisy.

2. Postanowienia, o których mowa w literach a) i b) poprzedniego ustępu ustanawia się w okresie przejściowym.

3. Na zasadzie odstępstwa od procedury przewidzianej w ustępie 1, przepisy dotyczące systemu regulacji transportu, których zastosowanie mogłoby poważnie wpłynąć na poziom życia i zatrudnienie w niektórych regionach, jak również na funkcjonowanie infrastruktury transportowej, są uchwalane jednomyślnie przez Radę, z uwzględnieniem potrzeby dostosowania do rozwoju gospodarczego wynikającego z ustanowienia wspólnego rynku.

Artykuł 76

Do czasu przyjęcia przepisów określonych w artykule 75 ustęp 1, żadne Państwo Członkowskie nie może bez jednomyślnej zgody Rady wydać mniej korzystnych - w ich bezpośrednim lub pośrednim skutku wobec przewoźników z innych Państw Członkowskich - w porównaniu z przewoźnikami krajowymi, różnych przepisów regulujących tę materię w dniu wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 77

Zgodna z niniejszym Traktatem jest pomoc, która odpowiada potrzebom koordynacji transportu lub stanowi zwrot za wykonanie pewnych świadczeń nierozzerwalnie związanych z pojęciem usługi publicznej.

Artykuł 78

Każdy środek w dziedzinie stawek i warunków transportu podjęty w ramach niniejszego Traktatu powinien uwzględniać sytuację gospodarczą przewoźników.

Artykuł 79

1. W odniesieniu do transportu wewnątrz Wspólnoty zakazana jest przed upływem drugiego etapu dyskryminacja polegająca na stosowaniu przez przewoźników względem tych samych towarów na tych samych połączeniach przewozowych różnych stawek i warunków transportu ze względu na kraj pochodzenia lub przeznaczenia produktów przewożonych.

2. Ustęp 1 nie wyklucza przyjęcia przez Radę innych środków w zastosowaniu artykułu 75 ustęp 1.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, ustanawia na wniosek Komisji i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, w terminie dwóch lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu zasady wykonania postanowień ustępu 1.

Może ona zwłaszcza wydać przepisy niezbędne w celu umożliwienia instytucjom Wspólnoty zapewnienia zgodności z zasadami ustanowionymi w ustępie 1 i w celu zapewnienia pełnych korzyści użytkownikom.

4. Komisja, z inicjatywy własnej lub na wniosek Państwa Członkowskiego, bada przypadki dyskryminacji określone w ustępie 1 i po konsultacji z każdym zainteresowanym Państwem Członkowskim podejmuje niezbędne decyzje, w ramach regulacji ustanowionej zgodnie z postanowieniami ustępu 3.

Artykuł 80

1. Od początku drugiego etapu zakazane jest narzucanie przez Państwo Członkowskie w zakresie transportu wykonywanego wewnątrz Wspólnoty stosowania stawek i warunków zawierających jakikolwiek element wsparcia lub ochrony jednego lub kilku przedsiębiorstw bądź poszczególnych gałęzi przemysłu, chyba że jest ono dozwolone przez Komisję.

2. Komisja, z inicjatywy własnej lub na wniosek Państwa Członkowskiego, bada stawki i warunki, o których mowa w ustępie 1, uwzględniając w szczególności, z jednej strony, wymogi właściwej regionalnej polityki gospodarczej, potrzeby regionów słabo rozwiniętych i problemy regionów poważnie dotkniętych przez okoliczności polityczne oraz, z drugiej strony, skutki tych stawek i warunków dla konkurencji między różnymi rodzajami transportu.

Komisja podejmuje niezbędne decyzje, po konsultacji z każdym zainteresowanym Państwem Członkowskim.

3. Zakaz ustanowiony w ustępie 1 nie ma zastosowania do taryf konkurencyjnych.

Artykuł 81

Oplaty i należności pobierane przez przewoźnika w związku z przekraczaniem granic niezależnie od ceny transportu nie powinny przekraczać rozsądnego poziomu, przy uwzględnieniu rzeczywistych kosztów efektywnie poniesionych w związku z przekroczeniem granicy.

Państwa Członkowskie podejmują starania, aby stopniowo obniżyć te koszty.

Komisja może kierować do Państw Członkowskich zalecenia w celu zastosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 82

Postanowienia niniejszego tytułu nie stanowią przeszkody w stosowaniu środków podjętych przez Republikę Federalną Niemiec, o ile są one niezbędne w celu zrównoważenia niekorzystnych skutków gospodarczych spowodowanych podziałem Niemiec dla gospodarki niektórych regionów Republiki Federalnej dotkniętych tym podziałem.

Artykuł 83

Komitet doradczy, złożony z ekspertów wyznaczonych przez rządy Państw Członkowskich, jest ustanowiony przy Komisji. Komisja konsultuje z nim kwestie transportu zawsze, gdy uzna to za pożądane, bez uszczerbku dla kompetencji sekcji transportu Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

Artykuł 84

1. Postanowienia niniejszego tytułu stosują się do transportu kolejowego, drogowego i śródlądowego.
2. Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, czy, w jakim zakresie i w jakim trybie właściwe przepisy mogą być przyjęte dla transportu morskiego i lotniczego.

CZĘŚĆ TRZECIA

Polityka Wspólnoty

TYTUŁ I

Wspólne zasady

Rozdział 1

Reguły konkurencji

Sekcja 1

Reguły mające zastosowanie do przedsiębiorstw

Artykuł 85

1. Niezgodne ze wspólnym rynkiem i zakazane są: wszelkie porozumienia między przedsiębiorstwami, wszelkie decyzje związków przedsiębiorstw i wszelkie praktyki uzgodnione, które mogą mieć wpływ na handel między Państwami Członkowskimi i których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku, a w szczególności te, które polegają na:

- a) ustalaniu w sposób bezpośredni lub pośredni cen zakupu lub sprzedaży albo innych warunków transakcji;
- b) ograniczaniu lub kontrolowaniu produkcji, rynków, rozwoju technicznego lub inwestycji;

- c) podziale rynków lub źródeł zaopatrzenia;
- d) stosowaniu wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych i stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji; lub
- e) uzależnianiu zawarcia kontraktów od przyjęcia przez partnerów zobowiązań dodatkowych, które ze względu na swój charakter lub zwyczaje handlowe nie mają związku z przedmiotem tych kontraktów.

2. Porozumienia lub decyzje zakazane na mocy niniejszego artykułu są nieważne z mocy prawa.

3. Jednakże postanowienia ustępu 1 mogą zostać uznane za nie mające zastosowania do:

- każdego porozumienia lub kategorii porozumień między przedsiębiorstwami;
- każdej decyzji lub kategorii decyzji związków przedsiębiorstw; oraz
- każdej praktyki uzgodnionej lub kategorii praktyk uzgodnionych;

które przyczyniają się do polepszenia produkcji lub dystrybucji produktów bądź do popierania postępu technicznego lub gospodarczego, przy zastrzeżeniu dla użytkowników słusznej części zysku, który z tego wynika, oraz bez:

- a) nakładania na zainteresowane przedsiębiorstwa ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia tych celów;
- b) dawania przedsiębiorstwom możliwości eliminowania konkurencji w stosunku do znacznej części danych produktów.

Artykuł 86

Nie zgodne ze wspólnym rynkiem i zakazane jest nadużywanie przez jedno lub więcej przedsiębiorstw pozycji dominującej na wspólnym rynku lub na znacznej jego części, w zakresie, w jakim może wpływać na handel między Państwami Członkowskimi.

Nadużywanie takie może polegać w szczególności na:

- a) narzucaniu w sposób bezpośredni lub pośredni niesłusznych cen zakupu lub sprzedaży albo innych niesłusznych warunków transakcji;
- b) ograniczaniu produkcji, rynków lub rozwoju technicznego ze szkodą dla konsumentów;
- c) stosowaniu wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych i stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji;
- d) uzależnianiu zawarcia kontraktów od przyjęcia przez partnerów zobowiązań dodatkowych, które ze względu na swój charakter lub zwyczaje handlowe nie mają związku z przedmiotem tych kontraktów.

Artykuł 87

1. W ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, wydaje rozporządzenia lub dyrektywy w celu zastosowania zasad ustanowionych w artykułach 85 i 86.

Jeżeli postanowienia tego rodzaju nie zostaną podjęte w wyżej wymienionym terminie, zostaną one uchwalone przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem.

2. Przepisy, o których mowa w ustępie 1, mają na celu w szczególności:

- a) zapewnienie poszanowania zakazów ustanowionych w artykule 85 ustęp 1 i w artykule 86 przez wprowadzenie grzywien i okresowych kar pieniężnych;
- b) ustanowienie szczegółowych zasad stosowania artykułu 85 ustęp 3, przy uwzględnieniu potrzeby, z jednej strony, zapewnienia skutecznego nadzoru, a z drugiej - uproszczenia w największym możliwym stopniu kontroli administracyjnej;
- c) określenie, w razie potrzeby, w różnych gałęziach gospodarki, zakresu postanowień artykułów 85 i 86;
- d) określenie roli Komisji i Trybunału Sprawiedliwości w stosowaniu postanowień określonych w niniejszym ustępie;
- e) określenie relacji między ustawodawstwami krajowymi - z jednej strony a postanowieniami niniejszej sekcji oraz przepisami przyjętymi w zastosowaniu niniejszego artykułu - z drugiej strony.

Artykuł 88

Do chwili wejścia w życie przepisów przyjętych w wykonaniu artykułu 87, władze Państw Członkowskich rozstrzygają o dopuszczalności wszelkich porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych oraz w sprawie nadużywania pozycji dominującej na wspólnym rynku, zgodnie z prawem ich krajów i z postanowieniami artykułu 85, zwłaszcza ustęp 3, i artykułu 86.

Artykuł 89

1. Bez uszczerbku dla artykułu 88, Komisja, wraz z podjęciem swych funkcji, czuwa nad stosowaniem zasad określonych w artykułach 85 i 86. Na wniosek Państwa Członkowskiego lub z urzędu oraz we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, które udzielają jej pomocy, Komisja wszczyna postępowanie w przypadkach podejrzenia naruszenia tych zasad. Jeśli stwierdzi, że doszło do naruszenia, proponuje środki właściwe do jego zaprzestania.

2. Jeśli nie zaprzestano naruszenia, Komisja stwierdza takie naruszenie zasad w uzasadnionej decyzji. Może ona opublikować tę decyzję i upoważnić Państwa Członkowskie do przyjęcia niezbędnych w celu zaradzenia sytuacji środków, których warunki i szczegóły określa.

Artykuł 90

1. Państwa Członkowskie, w odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych i przedsiębiorstw, którym przyznają prawa specjalne lub wyłączne, nie wprowadzają ani nie utrzymują żadnego środka sprzecznego z normami niniejszego Traktatu, w szczególności z normami przewidzianymi w artykule 7 oraz artykułach 85-94 włącznie.

2. Przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mające charakter monopolu skarbowego podlegają normom niniejszego Traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty.

3. Komisja czuwa nad stosowaniem postanowień niniejszego artykułu i w miarę potrzeby kieruje stosowne dyrektywy lub decyzje do Państw Członkowskich.

Sekcja 2

Stosowanie dumpingu

Artykuł 91

1. Jeżeli w okresie przejściowym Komisja, na wniosek jednego z Państw Członkowskich lub innej zainteresowanej strony, stwierdzi stosowanie praktyk dumpingowych w ramach wspólnego rynku, kieruje ona zalecenia uprawiającemu lub uprawiającym te praktyki w celu ich zakończenia.

Jeżeli praktyki dumpingowe są nadal stosowane, Komisja może upoważnić poszkodowane Państwo Członkowskie do podjęcia koniecznych środków ochronnych, których warunki i sposoby wykonania określa.

2. Z chwilą wejścia w życie niniejszego Traktatu wszelkie produkty pochodzące z jednego Państwa Członkowskiego lub znajdujące się w swobodnym obrocie na jego terytorium, które zostały wywiezione do innego Państwa Członkowskiego, są dopuszczone do ponownego przywozu do tego pierwszego Państwa, nie podlegając przy tym jakimkolwiek cłom, ograniczeniom ilościowym lub środkom o skutku równoważnym. Komisja ustanawia odpowiednie przepisy w celu wykonania niniejszego ustępu.

Sekcja 3

Pomoc przyznawana przez Państwa

Artykuł 92

1. Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

2. Zgodna ze wspólnym rynkiem jest:

- a) pomoc o charakterze socjalnym przyznawana indywidualnym konsumentom, pod warunkiem, że jest przyznawana bez dyskryminacji związanej z pochodzeniem produktów,
- b) pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,

- c) pomoc przyznawana gospodarce niektórych regionów Republiki Federalnej Niemiec dotkniętych podziałem Niemiec, w zakresie, w jakim jest niezbędna do skompensowania niekorzystnych skutków gospodarczych spowodowanych tym podziałem.

3. Za zgodną ze wspólnym rynkiem może zostać uznana:

- a) pomoc przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarstwu regionów, w których poziom życia jest nienormalnie niski lub regionów, w których istnieje poważny stan niedostatecznego zatrudnienia;
- b) pomoc przeznaczona na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce Państwa Członkowskiego;
- c) pomoc przeznaczona na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Wszelka pomoc dla przemysłu stoczniowego, według stanu z dnia 1 stycznia 1957 roku, jest - w tym zakresie, w jakim zastępowała ona jedynie brak ochrony celnej - stopniowo zmniejszana z zachowaniem tych samych warunków, które odnoszą się do znoszenia ceł, uwzględniając jednak postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące wspólnej polityki handlowej wobec państw trzecich; oraz
- d) inne kategorie pomocy, jakie Rada może określić decyzją, stanowiąc większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji.

Artykuł 93

1. Komisja we współpracy z Państwami Członkowskimi stale bada systemy pomocy istniejące w tych Państwach. Proponuje im ona stosowne środki konieczne ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie wspólnego rynku.

2. Jeśli Komisja stwierdzi, po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag, że pomoc przyznana przez Państwo lub przy użyciu zasobów państwowych nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu artykułu 92, lub że pomoc ta jest nadużywana, decyduje o zniesieniu lub zmianie tej pomocy przez dane Państwo w terminie, który ona określa.

Jeśli dane Państwo nie zastosuje się do tej decyzji w wyznaczonym terminie, Komisja lub każde inne zainteresowane Państwo może, na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułów 169 i 170, wnieść sprawę bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości.

Na wniosek Państwa Członkowskiego Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że pomoc, którą to Państwo przyznaje lub zamierza przyznać, będzie uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułu 92 lub rozporządzeń przewidzianych w artykule 94, jeśli wyjątkowe okoliczności uzasadniają taką decyzję. Jeśli w odniesieniu do danej pomocy Komisja wszczęła procedurę przewidzianą w pierwszym akapicie niniejszego ustępu, wystąpienie zainteresowanego Państwa z wnioskiem skierowanym do Rady powoduje zawieszenie tej procedury do czasu zajęcia stanowiska przez Radę

Jednakże, jeśli Rada nie zajmie stanowiska w terminie trzech miesięcy od wystąpienia z wnioskiem, Komisja wydaje decyzję w sprawie.

3. Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeśli uznaje ona, że plan nie jest zgodny ze wspólnym rynkiem w rozumieniu artykułu 92, wszczyna ona bezzwłocznie procedurę przewidzianą w ustępie 2. Dane Państwo Członkowskie nie może wprowadzać w życie projektowanych środków dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej.

Artykuł 94

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wydać wszelkie właściwe rozporządzenia w celu zastosowania artykułów 92 i 93 oraz w szczególności może określić warunki stosowania artykułu 93 ustęp 3 i kategorie pomocy zwolnione z tej procedury.

ROZDZIAŁ 2

Postanowienia podatkowe

Artykuł 95

Żadne Państwo Członkowskie nie nakłada bezpośrednio lub pośrednio na produkty innych Państw Członkowskich podatków wewnętrznych jakiegokolwiek rodzaju wyższych od tych, które nakłada bezpośrednio lub pośrednio na podobne produkty krajowe.

Ponadto, żadne Państwo Członkowskie nie nakłada na produkty innych Państw Członkowskich podatków wewnętrznych, które pośrednio chronią inne produkty.

Najpóźniej na początku drugiego etapu Państwa Członkowskie zniosą lub zmienią postanowienia, które istniały w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu, a które są sprzeczne z wymienionymi wyżej przepisami.

Artykuł 96

W przypadku, gdy produkty są wywożone na terytorium jednego z Państw Członkowskich, jakkolwiek zwrot podatków wewnętrznych nie może być wyższy od podatków, które zostały na nie nałożone bezpośrednio lub pośrednio.

Artykuł 97

Państwa Członkowskie, które pobierają podatek od obrotu według systemu progresywnego podatku kumulacyjnego, mogą przy pobieraniu podatków wewnętrznych od towarów przywożonych oraz przy zwrocie podatków jakie przyznają dla towarów wywożonych, ustalić stawki przeciętne dla poszczególnych towarów lub grup towarów, nie naruszając jednak przy tym zasad określonych w artykułach 95 i 96.

W przypadku gdyby stawki przeciętne ustalone przez jedno z Państw Członkowskich nie były zgodne z wymienionymi wyżej zasadami, Komisja kieruje do tego Państwa odpowiednie dyrektywy lub decyzje.

Artykuł 98

W odniesieniu do opłat innych niż podatek obrotowy, akcyza i inne podatki pośrednie, zwolnienia i zwroty w wywozie do innych Państw Członkowskich nie mogą być dokonywane, a opłaty kompensacyjne w przywozie z Państw Członkowskich nie mogą być ustanawiane, chyba że projektowane środki były uprzednio zatwierdzone na czas ograniczony przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 99

Komisja rozważy, w jaki sposób ustawodawstwa różnych Państw Członkowskich dotyczące podatku obrotowego, akcyzy oraz innych rodzajów podatków pośredniego, włącznie ze środkami kompensacyjnymi stosowanymi w wymianie między Państwami Członkowskimi, mogą zostać zbliżone w interesie wspólnego rynku.

Komisja przedstawia propozycje Radzie, która stanowi jednomyślnie, bez uszczerbku dla postanowień artykułów 100 i 101.

ROZDZIAŁ 3

Zbliżanie ustawodawstw

Artykuł 100

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, uchwała dyrektywy w celu zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, które mają bezpośredni wpływ na ustanowienie lub funkcjonowanie wspólnego rynku.

W sprawie dyrektyw, których wykonanie pociągałoby za sobą zmianę przepisów prawnych w jednym lub więcej Państw Członkowskich, zasięga się opinii Zgromadzenia i Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

Artykuł 101

W przypadku, gdy Komisja stwierdzi, że różnica między przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi Państw Członkowskich narusza warunki konkurencji we wspólnym rynku i powoduje w ten sposób zakłócenie, które powinno być wyeliminowane, podejmuje ona konsultacje z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

Jeśli konsultacje te nie doprowadzą do porozumienia eliminującego to zakłócenie, Rada, na wniosek Komisji, uchwała w tym celu niezbędne dyrektywy, stanowiąc jednomyślnie w pierwszym etapie, a w późniejszym okresie większością kwalifikowaną. Komisja i Rada mogą podejmować wszelkie inne stosowne środki przewidziane w niniejszym Traktacie.

Artykuł 102

1. W przypadku, gdy istnieje obawa, że przyjęcie lub zmiana przepisu ustawowego, wykonawczego lub administracyjnego może spowodować zakłócenia w rozumieniu artykułu 101, Państwo Członkowskie, które chce to uczynić podejmuje konsultacje z Komisją. Po przeprowadzeniu konsultacji z Państwami Członkowskimi, Komisja zaleca zainteresowanym Państwom właściwe środki w celu uniknięcia tego zakłócenia.

2. Jeśli Państwo, które chce przyjąć lub zmienić przepisy krajowe nie zastosuje się do zalecenia Komisji, nie może żądać od innych Państw Członkowskich, w zastosowaniu artykułu 101, zmiany ich przepisów krajowych w celu wyeliminowania tego zakłócenia. Jeśli Państwo Członkowskie, które nie zastosowało się do zalecenia Komisji, powoduje zakłócenie wyłącznie na własną szkodę, postanowienia artykułu 101 nie mają zastosowania.

TYTUŁ II

Polityka gospodarcza

ROZDZIAŁ 1

Polityka koniunktury

Artykuł 103

1. Państwa Członkowskie uznają swoją politykę koniunktury za przedmiot wspólnego zainteresowania. Przeprowadzają one konsultacje między sobą oraz z Komisją w sprawie środków, jakie należy podjąć w zależności od okoliczności.
2. Bez uszczerbku dla innych procedur przewidzianych w niniejszym Traktacie, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może zdecydować o środkach odpowiednich do sytuacji.
3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala, w razie potrzeby, niezbędne dyrektywy dotyczące szczegółów stosowania środków ustalonych w ustępie 2.
4. Procedury przewidziane w niniejszym artykule mają zastosowanie również w przypadku trudności w zaopatrzeniu w niektóre produkty.

ROZDZIAŁ 2

BILANS PŁATNICZY

Artykuł 104

Każde Państwo Członkowskie prowadzi politykę gospodarczą, niezbędną do zapewnienia równowagi całości swego bilansu płatniczego oraz umocnienia zaufania do swej waluty, czuwając przy tym nad zapewnieniem wysokiego poziomu zatrudnienia oraz stałości cen.

Artykuł 105

1. W celu ułatwienia osiągnięcia celów określonych w artykule 104, Państwa Członkowskie koordynują swoje polityki gospodarcze. W tym celu organizują one współpracę między właściwymi służbami poszczególnych organów administracji i bankami centralnymi.

Komisja przedkłada Radzie propozycje w celu realizacji takiej współpracy.

2. W celu wspierania koordynacji polityk Państw Członkowskich w sprawach pieniężnych w pełnym zakresie niezbędnym do funkcjonowania rynku wewnętrznego, ustanawia się Komitet Walutowy o charakterze doradczym, do którego zadań należy:

- śledzenie sytuacji pieniężnej i finansowej Państw Członkowskich i Wspólnoty, jak również ogólnego systemu płatności Państw Członkowskich oraz regularne składanie Radzie i Komisji sprawozdań na ten temat;
- wydawanie opinii na żądanie Rady lub Komisji bądź z inicjatywy własnej dla tych instytucji;

Państwa Członkowskie i Komisja, każde w swoim zakresie, mianują po dwóch członków Komitetu Walutowego.

Artykuł 106

1. Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się zezwolić na dokonywanie, w walucie Państwa Członkowskiego, w którym zamieszkuje wierzyciel lub beneficjent płatności związanych z wymianą towarów, usług i kapitałów, jak również transferem kapitałów i płac, w zakresie w jakim przepływ towarów, usług, kapitałów i osób między Państwami Członkowskimi podlega liberalizacji w wykonaniu niniejszego Traktatu.

Państwa Członkowskie deklarują gotowość zliberalizowania usług w zakresie wykraczającym poza zobowiązanie wynikające z poprzedniego ustępu, jeśli ich ogólna sytuacja gospodarcza a zwłaszcza bilans płatniczy na to pozwalają.

2. W zakresie, w jakim wymiana towarów i usług oraz przepływ kapitałów podlegają jedynie ograniczeniom dotyczącym płatności z tym związanych, stosowane będą przez analogię, w celu stopniowego zniesienia tych ograniczeń, postanowienia rozdziałów odnoszących się do znoszenia ograniczeń ilościowych, ułatwienia wymiany usług i swobodnego przepływu kapitałów.

3. Państwa Członkowskie zobowiązują się nie wprowadzać we wzajemnych obrotach żadnych nowych ograniczeń w transferach związanych z transakcjami niewidocznymi, wymienionymi na liście zawartej w załączniku III do niniejszego Traktatu.

Stopniowe znoszenie ograniczeń dokonywane jest zgodnie z postanowieniami artykułów 63-65 włącznie, jeżeli nie jest ono uregulowane postanowieniami ustępów 1 i 2 lub rozdziału dotyczącego swobodnego przepływu kapitałów.

4. W razie potrzeby Państwa Członkowskie uzgadniają, jakie środki należy zastosować w celu umożliwienia realizacji płatności i transferów wymienionych w niniejszym artykule. Środki te nie mogą jednak przeszkadzać w realizacji celów wymienionych w niniejszym rozdziale.

Artykuł 107

1. Każde Państwo Członkowskie traktuje swoją politykę kursową jako problem wspólnego zainteresowania.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie wprowadza zmianę kursu swej waluty, która nie jest zgodna z celami wymienionymi w artykule 104 i wypacza w znacznym stopniu warunki konkurencji, Komisja, po konsultacji z Komitetem Walutowym, może zezwolić innym Państwom Członkowskim na zastosowanie, w ściśle określonym okresie, niezbędnych środków w celu zapobieżenia skutkom tego posunięcia. Warunki i tryb stosowania tych środków określa Komisja.

Artykuł 108

1. W przypadku trudności lub poważnego zagrożenia trudnościami w bilansie płatniczym Państwa Członkowskiego wynikających bądź z ogólnego zachwiania bilansu płatniczego, bądź z charakteru walut, jakimi dysponuje, zwłaszcza gdy trudności te mogą narazić na niebezpieczeństwo funkcjonowanie wspólnego rynku lub stopniową realizację wspólnej polityki handlowej, Komisja niezwłocznie bada sytuację tego Państwa, jak również działanie, jakie Państwo to podjęło lub może podjąć zgodnie z postanowieniami artykułu 104, odwołując się do wszelkich dostępnych środków. Komisja wskazuje środki, których przyjęcie zaleca danemu Państwu Członkowskiemu.

Jeśli działanie podjęte przez Państwo Członkowskie i środki sugerowane przez Komisję nie okazują się wystarczające do przewyciężenia napotkanych trudności lub zagrożeń trudnościami, Komisja zaleca Radzie, po konsultacji z Komitetem Walutowym, przyznanie wzajemnej pomocy i właściwe jej metody.

Komisja regularnie informuje Radę o sytuacji i jej rozwoju.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, przyznaje wzajemną pomoc; uchwała ona dyrektywy i decyzje ustalające warunki przyznania pomocy i inne szczegóły. Wzajemna pomoc może przyjąć postać, w szczególności:

- a) uzgodnionego działania w ramach innych organizacji międzynarodowych, do których Państwa Członkowskie mogą się zwrócić;
- b) środków niezbędnych do uniknięcia zakłóceń w handlu, gdy Państwo znajdujące się w trudnej sytuacji utrzymuje lub przywraca ograniczenia ilościowe w stosunku do państw trzecich;
- c) udzielenia ograniczonych kredytów przez inne Państwa Członkowskie, z zastrzeżeniem ich zgody.

Ponadto, w okresie przejściowym wzajemna pomoc może przybrać formę specjalnych obniżek celnych lub powiększenia kontyngentów mających na celu wzmoczenie przywozu z Państwa znajdującego się w trudnej sytuacji, z zastrzeżeniem zgody Państw, które zastosowałyby te środki.

3. Jeśli wzajemna pomoc zalecona przez Komisję nie została przyznana przez Radę lub jeśli przyznana wzajemna pomoc i przyjęte środki są niewystarczające, Komisja upoważnia Państwo znajdujące się w trudnościach do podjęcia środków ochronnych, których warunki i szczegóły określa Komisja.

Takie upoważnienie może zostać odwołane, a odnośne warunki i szczegóły zmienione przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.

Artykuł 109

1. W przypadku nagłego kryzysu w bilansie płatniczym i jeśli decyzja w rozumieniu artykułu 108 ustęp 2 nie zostaje niezwłocznie wydana, zainteresowane Państwo Członkowskie może tymczasowo podjąć, w charakterze środków zapobiegawczych, niezbędne środki ochronne. Środki te powinny powodować jak najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu wspólnego rynku i nie mogą wykraczać poza to, co jest ściśle konieczne do pokonania nagłych trudności, które powstały.

2. Komisja i pozostałe Państwa Członkowskie powinny być informowane o takich środkach ochronnych najpóźniej w chwili ich wejścia w życie. Komisja może zalecić Radzie udzielenie wzajemnej pomocy zgodnie z artykułem 108.

3. Po wydaniu opinii przez Komisję i po konsultacji z Komitetem Walutowym, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zdecydować, że zainteresowane Państwo Członkowskie powinno zmienić, zawiesić lub znieść powyższe środki ochronne.

ROZDZIAŁ 3

Polityka handlowa

Artykuł 110

Poprzez utworzenie między sobą unii celnej Państwa Członkowskie zamierzają przyczynić się we wspólnym interesie do harmonijnego rozwoju handlu światowego, stopniowego zniesienia ograniczeń w handlu międzynarodowym i obniżenia barier celnych.

Wspólna polityka handlowa uwzględnia korzystny wpływ, jaki może mieć zniesienie ceł między Państwami Członkowskimi na zwiększenie siły konkurencyjnej przedsiębiorstw w tych Państwach.

Artykuł 111

W okresie przejściowym oraz bez uszczerbku dla artykułów 115 i 116, stosują się następujące postanowienia:

1. Państwa Członkowskie przeprowadzą koordynację swych stosunków handlowych z państwami trzecimi tak, aby z upływem okresu przejściowego stworzone zostały warunki niezbędne do wprowadzenia w życie wspólnej polityki w dziedzinie handlu pozawspólnotowego.

Komisja przedstawia Radzie propozycje dotyczące procedury, jaką należy stosować w okresie przejściowym dla uruchomienia wspólnego działania oraz ujednoczenia polityki handlowej.

2. Komisja przedstawia Radzie zalecenia dotyczące prowadzenia negocjacji taryfowych z państwami trzecimi na temat wspólnej taryfy celnej

Rada upoważnia Komisję do rozpoczęcia rokowań.

Komisja prowadzi rokowania w konsultacji ze specjalnym komitetem wyznaczonym przez Radę w celu wsparcia jej w tym zadaniu i w ramach dyrektyw, jakie Rada może do niej kierować.

3. W wykonywaniu funkcji powierzonych jej w niniejszym artykule, Rada stanowi jednomyślnie w ciągu dwóch pierwszych etapów, a kwalifikowaną większością głosów w okresie późniejszym.

4. Państwa Członkowskie podejmują w konsultacji z Komisją wszelkie niezbędne środki, zmierzające w szczególności do przeprowadzenia odpowiednich zmian w umowach taryfowych obowiązujących między nimi a państwami trzecimi tak, aby wejście w życie wspólnej taryfy celnej nie zostało opóźnione

5. Państwa Członkowskie stawiają sobie za cel możliwie jak najdalej idące ujednoczenie swych list liberalizacji wobec państw trzecich lub grup państw trzecich. W tym celu Komisja kieruje wszelkie odpowiednie zalecenia do Państw Członkowskich.

Państwa Członkowskie, które znoszą lub zmniejszają ograniczenia ilościowe wobec państw trzecich, są obowiązane do uprzedniego zawiadomienia o tym Komisji i do stosowania takich samych zasad wobec innych Państw Członkowskich.

Artykuł 112

1. Bez uszczerbku dla zobowiązań przyjętych przez Państwa Członkowskie w ramach innych organizacji międzynarodowych, Państwa Członkowskie, przed końcem okresu przejściowego, stopniowo harmonizują systemy, w ramach których przyznają pomoc w wywozie do państw trzecich, w zakresie niezbędnym do uniknięcia zakłóceń w konkurencji między przedsiębiorstwami Wspólnoty.

Na wniosek Komisji Rada, stanowiąc jednomyślnie do końca drugiego etapu, a w okresie późniejszym większością kwalifikowaną, uchwała niezbędne w tym celu dyrektywy.

2. Powyższe postanowienia nie mają zastosowania do zwrotu ceł lub opłat o skutku równoważnym ani do zwrotu opłat pośrednich, w tym podatku obrotowego, akcyzy i innych podatków pośrednich, które są nakładane w związku z wywozem towaru z Państwa Członkowskiego do państwa trzeciego, w zakresie, w jakim zwroty te nie przekraczają wysokości opłat nałożonych bezpośrednio lub pośrednio na produkty wywożone.

Artykuł 113

1. Po zakończeniu okresu przejściowego wspólna polityka handlowa jest oparta na jednolitych zasadach, zwłaszcza w odniesieniu do zmian stawek celnych, zawierania umów celnych i handlowych, ujednoczenia środków liberalizacyjnych, polityki eksportowej i handlowych środków ochronnych podejmowanych w przypadku dumpingu lub subsydiów.

2. Komisja przedkłada Radzie propozycje w celu wykonania wspólnej polityki handlowej.

3. Jeżeli istnieje potrzeba wynegocjowania umów z jednym lub większą liczbą państw trzecich albo organizacji międzynarodowych, Komisja przedstawia zalecenia Radzie, która upoważnia ją do rozpoczęcia koniecznych rokowań.

Komisja prowadzi rokowania w konsultacji ze specjalnym komitetem wyznaczonym przez Radę w celu wsparcia jej w tym zadaniu i w ramach dyrektyw, jakie Rada może do niej kierować.

4. W wykonywaniu kompetencji przyznanych jej niniejszym artykułem, Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Artykuł 114

Umowy wymienione w artykule 111 ustęp 2 oraz artykule 113, zawierane są w imieniu Wspólnoty przez Radę, która stanowi jednomyślnie w ciągu dwóch pierwszych etapów, a większością kwalifikowaną w okresie późniejszym.

Artykuł 115

W celu zapewnienia, że wykonanie przez Państwa Członkowskie środków polityki handlowej przyjętych zgodnie z niniejszym Traktatem nie będzie uniemożliwione przez zakłócenia w handlu, albo gdy różnice między tymi środkami powodują trudności gospodarcze w jednym lub więcej Państwach, Komisja zaleca stosowne metody współpracy między Państwami Członkowskimi. Jeżeli tego nie czyni, może upoważnić Państwa Członkowskie do podjęcia koniecznych środków ochronnych, których warunki i sposoby wykonania określi.

W nagłych przypadkach oraz w okresie przejściowym Państwa Członkowskie mogą same podejmować konieczne środki oraz powiadamiają o tych środkach pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję, która może postanowić, że Państwa Członkowskie muszą zmienić lub znieść takie środki.

W wyborze środków pierwszeństwo powinno być przyznane środkom powodującym najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu wspólnego rynku oraz które uwzględniają potrzebę możliwie jak najszybszego wprowadzenia wspólnej taryfy celnej.

Artykuł 116

We wszystkich sprawach posiadających szczególne znaczenie dla wspólnego rynku Państwa Członkowskie prowadzą, po upływie okresu przejściowego, wyłącznie wspólne działania w ramach międzynarodowych organizacji gospodarczych. W tym celu Komisja przedłoży Radzie, stanowiącej w tej sprawie większością kwalifikowaną, propozycje dotyczące zakresu i uruchomienia tego wspólnego działania.

W ciągu okresu przejściowego Państwa Członkowskie przeprowadzają wzajemne konsultacje w celu uzgodnienia swego działania i zajęcia w miarę możliwości jednolitego stanowiska.

TYTUŁ III

Polityka społeczna

ROZDZIAŁ 1

Postanowienia dotyczące zagadnień społecznych

Artykuł 117

Państwa Członkowskie są zgodne co do konieczności poprawy warunków życia i pracy, tak aby umożliwić ich wyrównanie przy jednoczesnym zachowaniu postępu.

Uważają one, że taki rozwój będzie wynikał nie tylko z funkcjonowania wspólnego rynku, sprzyjającego harmonizacji systemów społecznych, ale też z procedur przewidzianych w niniejszym Traktacie oraz ze zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych.

Artykuł 118

Bez uszczerbku dla innych postanowień niniejszego Traktatu i zgodnie z jego ogólnymi celami zadaniem Komisji jest propagowanie ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi w dziedzinie zagadnień społecznych, w szczególności w następujących dziedzinach:

- zatrudnienia,
- prawa pracy i warunków pracy,
- szkolenia i doskonalenia zawodowego,
- zabezpieczenia społecznego,
- ochrony przed wypadkami i chorobami zawodowymi,
- higieny pracy,
- prawa zrzeszania się w związki zawodowe i sporów zbiorowych między pracodawcami i pracownikami.

W tym celu Komisja działa w ścisłym kontakcie z Państwami Członkowskimi, przeprowadzając studia, wydając opinie i organizując konsultacje zarówno w sprawie problemów pojawiających się na poziomie krajowym, jak i tych, które interesują organizacje międzynarodowe.

Przed wydaniem opinii przewidzianych niniejszym artykułem Komisja konsultuje się z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym.

Artykuł 119

Każde Państwo Członkowskie zapewnia w pierwszym etapie wprowadzenie a w okresie późniejszym stosowanie zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę.

Do celów niniejszego artykułu przez wynagrodzenie rozumie się zwykłą podstawową lub minimalną płacę lub uposażenie oraz wszystkie inne korzyści w gotówce lub w naturze, otrzymywane przez pracownika bezpośrednio lub pośrednio, z racji zatrudnienia, od pracodawcy.

Równość wynagrodzenia bez dyskryminacji ze względu na płeć oznacza, że:

- a) wynagrodzenie przyznane za taką samą pracę na akord jest określane na podstawie takiej samej jednostki miary; oraz
- b) wynagrodzenie za pracę na czas jest takie samo na tym samym stanowisku.

Artykuł 120

Państwa Członkowskie dokładają starań, aby utrzymać istniejącą równowagę systemów płatnych urlopów.

Artykuł 121

Rada, stanowiąc jednomyślnie po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, może powierzyć Komisji zadania związane z realizacją wspólnych środków, zwłaszcza dotyczące bezpieczeństwa socjalnego pracowników migrujących, o których mowa w artykułach 48-51.

Artykuł 122

Komisja włącza do swojego sprawozdania rocznego dla Zgromadzenia oddzielny rozdział dotyczący rozwoju sytuacji społecznej we Wspólnocie.

Zgromadzenie może wezwać Komisję do opracowania sprawozdań w sprawie poszczególnych problemów dotyczących warunków społecznych.

ROZDZIAŁ 2

Europejski Fundusz Społeczny

Artykuł 123

W celu poprawy możliwości zatrudniania pracowników w ramach rynku wewnętrznego i przyczyniania się w ten sposób do podniesienia poziomu życia, ustanawia się zgodnie z poniższymi postanowieniami Europejski Fundusz Społeczny; dąży on do ułatwienia zatrudniania pracowników i zwiększania ich mobilności geograficznej i zawodowej wewnątrz Wspólnoty.

Artykuł 124

Funduszem zarządza Komisja.

Przy wykonywaniu tego zadania Komisję wspomaga komitet złożony z przedstawicieli rządów, związków zawodowych i organizacji pracodawców, któremu przewodniczy członek Komisji.

Artykuł 125

1. Na żądanie Państw Członkowskich Fundusz, w ramach przepisów przewidzianych w artykule 127, pokrywa 50% wydatków przeznaczonych, w okresie po wejściu w życie niniejszego Traktatu, przez dane Państwo lub instytucję prawa publicznego na:

- a) zapewnienie pracownikom ponownego efektywnego zatrudnienia, w drodze:
 - przekwalifikowania zawodowego;
 - zwrotu kosztów zmiany miejsca zamieszkania; oraz
- b) udzielenie pomocy pracownikom, których zatrudnienie jest czasowo zmniejszone lub zawieszona, w całości lub częściowo, wskutek przestawienia przedsiębiorstwa na inny rodzaj produkcji, tak, aby pracownicy ci mogli zachować wynagrodzenia w tej samej wysokości, zanim zostaną ponownie w pełni zatrudnieni.

2. Pomoc przyznana przez Fundusz na pokrycie kosztów przekwalifikowania zawodowego udzielana jest jedynie wówczas, gdy bezrobotni pracownicy mogą być zatrudnieni tylko w nowym zawodzie i gdy pracują co najmniej od sześciu miesięcy w zawodzie, do którego zostali przekwalifikowani.

Pomoc na pokrycie kosztów zmiany miejsca zamieszkania udzielana jest jedynie wówczas, gdy bezrobotni pracownicy zostali zmuszeni do zmiany swego miejsca zamieszkania w obrębie Wspólnoty, a w nowym miejscu zamieszkania znaleźli zatrudnienie w produkcji od co najmniej sześciu miesięcy.

Pomoc dla pracowników w wypadku przekształcenia przedsiębiorstwa uzależniona jest od spełnienia następujących warunków:

- a) zainteresowani pracownicy są od co najmniej sześciu miesięcy w pełni zatrudnieni w danym przedsiębiorstwie;
- b) zainteresowany rząd przedstawił opracowany uprzednio przez dane przedsiębiorstwo projekt dotyczący zamierzonego przekształcenia i sposobu jego finansowania; oraz
- c) Komisja udzieliła uprzednio swej zgody na ten projekt przekształcenia.

Artykuł 126

Po zakończeniu okresu przejściowego, Rada na podstawie opinii uzyskanej od Komisji i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i ze Zgromadzeniem, może:

- a) większością kwalifikowaną ustanowić, że całość lub część pomocy przewidzianej w artykule 125 przestanie być udzielana; lub
- b) jednomyślnie ustalić nowe zadania, jakie powinny być powierzone Funduszowi w ramach jego mandatu określonego w artykule 123.

Artykuł 127

Na wniosek Komisji i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz ze Zgromadzeniem, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną ustanowi przepisy niezbędne do wykonania postanowień artykułów 124-126 włącznie; ustala ona w szczególności warunki, na jakich udzielana jest pomoc z Funduszu zgodnie z postanowieniami artykułu 125, jak również określające rodzaj przedsiębiorstw, których pracownicy korzystają z pomocy przewidzianej w artykule 125 ustęp 1 litera b).

Artykuł 128

Na wniosek Komisji i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, Rada ustala ogólne zasady, dotyczące wprowadzenia w życie wspólnej polityki w dziedzinie kształcenia zawodowego, która przyczynić się może do harmonijnego rozwoju zarówno gospodarki wewnętrznej poszczególnych Państw Członkowskich, jak i wspólnego rynku.

TYTUŁ IV

Europejski Bank Inwestycyjny

Artykuł 129

Ustanawia się Europejski Bank Inwestycyjny, który ma osobowość prawną.

Członkami Europejskiego Banku Inwestycyjnego są Państwa Członkowskie.

Statut Europejskiego Banku Inwestycyjnego stanowi przedmiot protokołu załączonego do niniejszego Traktatu.

Artykuł 130

Zadaniem Europejskiego Banku Inwestycyjnego jest przyczynianie się, poprzez odwołanie się do rynku kapitałowego i zasobów własnych, do zrównoważonego i stałego rozwoju wspólnego rynku w interesie Wspólnoty. W tym celu Bank, nie mając na celu osiągnięcia zysków, udziela pożyczek i gwarancji, które sprzyjają finansowaniu poniższych projektów we wszystkich sektorach gospodarki:

- a) projektów zmierzających do rozwoju regionów mniej rozwiniętych;
- b) projektów modernizacji lub przekształcania przedsiębiorstw lub rozwijania nowych działań, wynikających ze stopniowego ustanawiania wspólnego rynku, które z uwagi na swoje rozmiary lub charakter nie mogą być całkowicie sfinansowane z różnych środków dostępnych w każdym Państwie Członkowskim;
- c) projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania kilku Państw Członkowskich, które z uwagi na swoje rozmiary lub charakter nie mogą być całkowicie sfinansowane z różnych środków dostępnych w każdym Państwie Członkowskim.

CZĘŚĆ CZWARTA

Stowarzyszenie krajów i terytoriów zamorskich

Artykuł 131

Państwa Członkowskie zgadzają się stowarzyszyć ze Wspólnotą kraje i terytoria pozaeuropejskie, które utrzymują szczególne stosunki z Belgią, Francją, Włochami i Niderlandami. Lista tych krajów i terytoriów (dalej zwanych „krajami i terytoriami”) zawarta jest w załączniku IV do niniejszego Traktatu.

Celem stowarzyszenia jest promowanie rozwoju gospodarczego i społecznego krajów i terytoriów oraz ustanowienie ścisłych stosunków gospodarczych między nimi i Wspólnotą jako całością.

Zgodnie z zasadami wyrażonymi w preambule niniejszego Traktatu, stowarzyszenie służy przede wszystkim sprzyjaniu interesom i pomyślności mieszkańców tych krajów i terytoriów, w sposób prowadzący je do rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego, do czego aspirują.

Artykuł 132

Stowarzyszenie ma następujące cele.

1. Państwa Członkowskie stosują w wymianie handlowej z krajami i terytoriami takie same warunki, jakie stosują między sobą na podstawie niniejszego Traktatu.
2. Każdy kraj lub terytorium stosuje w swej wymianie handlowej z Państwami Członkowskimi oraz innymi krajami i terytoriami takie same warunki, jakie stosuje względem państwa europejskiego, z którym utrzymuje szczególne stosunki.
3. Państwa Członkowskie przyczyniają się do inwestycji, których wymaga stopniowy rozwój tych krajów i terytoriów.
4. W odniesieniu do inwestycji finansowanych przez Wspólnotę udział w przetargach i dostawach jest otwarty na równych warunkach dla wszystkich osób fizycznych i prawnych, które mają przynależność Państwa Członkowskiego lub jednego z krajów i terytoriów.
5. W stosunkach między Państwami Członkowskimi oraz krajami i terytoriami prawo przedsiębiorczości obywateli i spółek jest regulowane zgodnie z postanowieniami i przy zastosowaniu procedur przewidzianych w rozdziale dotyczącym prawa przedsiębiorczości oraz na niedyskryminacyjnych podstawach, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych przyjętych na podstawie artykułu 136.

Artykuł 133

1. Cła na przywóz do Państw Członkowskich towarów pochodzących z krajów i terytoriów podlegają stopniowemu znoszeniu tak jak cła między Państwami Członkowskimi zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu.
2. Cła na przywóz do każdego kraju lub terytorium z Państw Członkowskich lub z innego kraju lub terytorium są stopniowo znoszone zgodnie z postanowieniami artykułów 12-15 i 17.

3. Kraje i terytoria mogą jednak nakładać cła odpowiadające potrzebom ich rozwoju i uprzemysłowienia lub cła o charakterze fiskalnym, mające na celu zasilanie ich budżetu.

Cła określone w poprzednim akapicie są stopniowo zmniejszane do poziomu ceł nałożonych na przywóz produktów pochodzących z Państwa Członkowskiego, z którym każdy kraj lub terytorium utrzymuje szczególne stosunki. Procenty i tempo obniżek, przewidziane w niniejszym Traktacie, stosują się do różnicy, jaka istnieje przy przywozie do krajów lub terytoriów między cłem na produkty przywożone z Państwa Członkowskiego, które utrzymuje szczególne stosunki z danym krajem lub terytorium, a cłem na ten sam produkt, przywożony z terytorium Wspólnoty.

4. Ustęp 2 nie ma zastosowania do krajów lub terytoriów, które z racji ich szczególnych zobowiązań międzynarodowych, którymi są związane, stosują już w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu niedyskryminacyjną taryfę celną.

5. Ustanowienie lub zmiana ceł nałożonych na towary przywożone do krajów i terytoriów nie powinno powodować faktycznej lub prawnej, bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji między przywozem z różnych Państw Członkowskich.

Artykuł 134

Jeżeli poziom ceł mających zastosowanie do towarów pochodzących z państwa trzeciego przy wjeździe do kraju lub terytorium może, po zastosowaniu postanowień artykułu 133 ustęp 1, spowodować zakłócenia w handlu ze szkodą dla Państwa Członkowskiego, może ono żądać od Komisji przedstawienia innym Państw Członkowskim środków niezbędnych do zaradzenia tej sytuacji.

Artykuł 135

Z zastrzeżeniem postanowień dotyczących zdrowia publicznego, bezpieczeństwa publicznego i porządku publicznego, swoboda przepływu pracowników z krajów i terytoriów do Państw Członkowskich oraz z Państw Członkowskich do krajów i terytoriów będzie uregulowana w późniejszych konwencjach, które wymagają jednomyślnej zgody Państw Członkowskich.

Artykuł 136

W okresie przejściowym pięciu lat od chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu, Konwencja wykonawcza załączona do niniejszego Traktatu określa szczegóły i procedurę dotyczącą stowarzyszenia krajów i terytoriów ze Wspólnotą.

Przed wygaśnięciem Konwencji przewidzianej w poprzednim akapicie, Rada stanowiąc jednomyślnie wydaje postanowienia, dotyczące nowego okresu, uwzględniając osiągnięte rezultaty oraz zasady zawarte w niniejszym Traktacie.

CZEŚĆ PIĄTA

Instytucje Wspólnoty

TYTUŁ I

Postanowienia instytucjonalne

ROZDZIAŁ 1

Instytucje

Sekcja 1

Zgromadzenie

Artykuł 137

Zgromadzenie, złożone z przedstawicieli narodów Państw należących do Wspólnoty, wykonuje uprawnienia doradcze i kontrolne przyznane mu przez niniejszym Traktatem.

Artykuł 138

1. Zgromadzenie składa się z delegatów, których mianują spośród swych członków Parlamenti, zgodnie z procedurą ustanowioną przez każde Państwo Członkowskie.

2. Liczba tych delegatów ustalona jest w następujący sposób:

Belgia	14
Niemcy	36
Francja	36
Włochy	36
Luksemburg	6
Niderlandy	14

3. Zgromadzenie opracowuje projekty mające na celu umożliwienie przeprowadzenia powszechnych wyborów bezpośrednich zgodnie z jednolitą procedurą we wszystkich Państwach Członkowskich.

Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia przepisy, których przyjęcie zaleca Państwom Członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 139

Zgromadzenie odbywa sesję roczną. Zbiera się ono na mocy prawa w trzeci wtorek października.

Zgromadzenie może zebrać się na sesji nadzwyczajnej na żądanie większości jego członków lub na żądanie Rady bądź Komisji.

Artykuł 140

Zgromadzenie wybiera spośród swych członków przewodniczącego i prezydium.

Członkowie Komisji mogą uczestniczyć we wszystkich posiedzeniach, a na swoje żądanie muszą być wysłuchani w imieniu Komisji.

Komisja odpowiada ustnie lub pisemnie na pytania skierowane do niej przez Zgromadzenie lub jego członków.

Rada jest wysłuchiwana przez Zgromadzenie na warunkach określonych przez Radę w jej regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 141

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Traktatu, Zgromadzenie stanowi bezwzględną większością oddanych głosów.

Regulamin wewnętrzny określa kworum.

Artykuł 142

Zgromadzenie uchwała swój regulamin wewnętrzny, stanowiąc większością głosów swoich członków.

Protokoły posiedzeń Zgromadzenia są publikowane na warunkach określonych w tym regulaminie.

Artykuł 143

Zgromadzenie na posiedzeniu jawnym rozpatruje ogólne sprawozdanie roczne przedstawione mu przez Komisję.

Artykuł 144

Jeżeli do Zgromadzenia wpłynie wniosek o wotum nieufności dla Komisji ze względu na jej działalność, może ono głosować w sprawie tego wniosku najwcześniej trzy dni po jego złożeniu i wyłącznie w głosowaniu jawnym.

Jeżeli wniosek o wotum nieufności zostanie przyjęty większością dwóch trzecich oddanych głosów, reprezentującą większość członków Zgromadzenia, członkowie Komisji kolektywnie rezygnują ze swych funkcji. Prowadzą oni nadal sprawy bieżące do czasu ich zastąpienia zgodnie z artykułem 158.

Sekcja 2

Rada

Artykuł 145

Aby zapewnić wykonanie celów określonych w niniejszym Traktacie Rada, zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu:

- zapewnia koordynację ogólnych polityk gospodarczych Państw Członkowskich
- ma prawo podejmowania decyzji.

Artykuł 146

W skład Rady wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich. Każdy rząd deleguje jednego ze swoich członków do Rady.

Prezydencję sprawuje kolejno przez okres sześciu miesięcy każde Państwo Członkowskie reprezentowane w Radzie, według porządku alfabetycznego.

Artykuł 147

Posiedzenia Rady zwołuje jej przewodniczący, z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z członków Rady albo Komisji.

Artykuł 148

1. O ile postanowienia niniejszego Traktatu nie stanowią inaczej, Rada przyjmuje uchwały większością głosów swoich członków.

2. Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków wazone są następująco:

Belgia	2
Niemcy	4
Francja	4
Włochy	4
Luksemburg	1
Niderlandy	2

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej:

- 12 głosów „za”, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji;
- 12 głosów „za”, oddanych przez co najmniej 4 członków, w innych przypadkach.

3. Wstrzymanie się od głosu przez członków obecnych lub reprezentowanych nie stanowi przeszkody w przyjęciu uchwały, która wymaga jednomyślności.

Artykuł 149

Jeśli, na mocy niniejszego Traktatu, Rada wydaje akt na wniosek Komisji, akt stanowiący zmianę projektu Rada może przyjąć wyłącznie jednomyślnie.

Dopóki Rada nie podjęła działań, Komisja może zmienić swój projekt, szczególnie w przypadku gdy przeprowadzono konsultacje ze Zgromadzeniem w kwestii danej propozycji.

Artykuł 150

W przypadku głosowania każdy członek Rady może otrzymać pełnomocnictwo tylko od jednego z pozostałych członków.

Artykuł 151

Rada uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Taki regulamin może przewidywać utworzenie komitetu złożonego z przedstawicieli Państw Członkowskich. Rada ustala zadania i kompetencje tego komitetu.

Artykuł 152

Rada może zażądać od Komisji przeprowadzenia wszelkich analiz, które uzna za pożądane dla realizacji wspólnych celów i przedłożenia jej wszelkich właściwych propozycji.

Artykuł 153

Rada określa, po uzyskaniu opinii Komisji, status komitetów przewidzianych w niniejszym Traktacie.

Artykuł 154

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, ustala uposażenia, dodatki i emerytury przewodniczącego i członków Komisji oraz prezesa, sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza Trybunału Sprawiedliwości. Rada ustala także, stanowiąc tą samą większością, wszelkie należności płatne zamiast wynagrodzenia.

Sekcja 3

Komisja

Artykuł 155

W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania i rozwoju wspólnego rynku Komisja:

- czuwa nad stosowaniem postanowień niniejszego Traktatu, jak również środków przyjętych przez instytucje na jego podstawie;
- formułuje zalecenia i wydaje opinie w sprawach będących przedmiotem niniejszego Traktatu, o ile Traktat wyraźnie to przewiduje lub uważa ona to za niezbędne;
- ma własne uprawnienia decyzyjne oraz uczestniczy w formułowaniu aktów Rady i Parlamentu Europejskiego na warunkach przewidzianych w niniejszym Traktacie;
- wykonuje uprawnienia, które Rada jej przyznaje w celu wykonania norm przez nią ustanowionych.

Artykuł 156

Komisja publikuje co roku, nie później niż na miesiąc przed otwarciem sesji Zgromadzenia, ogólne sprawozdanie z działalności Wspólnoty.

Artykuł 157

1. Komisja składa się z dziewięciu członków, wybieranych ze względu na swoje ogólne kwalifikacje i których niezależność jest niekwestionowana.

Liczba członków Komisji może zostać zmieniona przez Radę stanowiącą jednomyślnie.

Członkami Komisji mogą zostać wyłącznie obywatele Państw Członkowskich.

Liczba członków Komisji mających obywatelstwo tego samego państwa nie może przekroczyć dwóch.

2. Członkowie Komisji są w pełni niezależni w wykonywaniu swych funkcji, w ogólnym interesie Wspólnoty.

W wykonywaniu swych obowiązków nie zwracają się o instrukcje ani ich nie przyjmują od żadnego rządu lub jakiegokolwiek organu. Powstrzymują się od wszelkich czynności niezgodnych z charakterem ich funkcji. Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się szanować tę zasadę i nie dążyć do wywierania wpływu na członków Komisji przy wykonywaniu przez nich zadań.

Członkowie Komisji nie mogą, podczas pełnienia ich funkcji, wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej. Obejmując swoje stanowiska, uroczyście zobowiązują się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające, zwłaszcza obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu funkcji. W przypadku naruszenia tych zobowiązań przez członka Komisji, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może orzec, stosownie do okoliczności, o jego dymisji, zgodnie z artykułem 160, lub o pozbawieniu go prawa do emerytury lub innych podobnych korzyści.

Artykuł 158

Członkowie Komisji są mianowani za wspólnym porozumieniem przez Rządy Państw Członkowskich.

Ich mandat trwa cztery lata. Jest on odnawialny.

Artykuł 159

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci funkcje członka Komisji kończą się w poszczególnych przypadkach z chwilą jego rezygnacji lub dymisji.

Osoba ta jest zastępowana na okres pozostający do zakończenia kadencji. Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że takie zastępstwo nie jest konieczne.

Z wyjątkiem przypadku dymisji przewidzianej w artykule 160, członkowie Komisji pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia.

Artykuł 160

Jeśli członek Komisji nie spełnia już warunków koniecznych do wykonywania swych funkcji lub dopuścił się poważnego uchybienia, Trybunał Sprawiedliwości może go zdymisjonować, na wniosek Rady lub Komisji.

W takim przypadku Rada, stanowiąc jednomyślnie, może czasowo zawiesić w czynnościach takiego członka i zapewnić jego zastąpienie do momentu powzięcia decyzji przez Trybunał.

Trybunał na wniosek Rady lub Komisji może czasowo zawiesić go w czynnościach.

Artykuł 161

Przewodniczący i dwóch wiceprzewodniczących Komisji są mianowani spośród jej członków na okres dwóch lat zgodnie z tą samą procedurą przewidzianą dla mianowania członków Komisji. Ich mandat jest odnawialny.

Z wyjątkiem wypadków ogólnego odnowienia mandatów, mianowanie następuje po konsultacji z Komisją.

W przypadku rezygnacji, dymisji lub śmierci, przewodniczący i wiceprzewodniczący są zastępowani na okres pozostający do zakończenia kadencji zgodnie z procedurą ustanowioną w pierwszym ustępie niniejszego artykułu.

Artykuł 162

Rada i Komisja konsultują się wzajemnie i ustalają za wspólnym porozumieniem metody współpracy.

Komisja uchwała swój regulamin wewnętrzny w celu zapewnienia, że zarówno Komisja, jak i jej służby funkcjonują zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu. Zapewnia ona publikację tego regulaminu.

Artykuł 163

Komisja podejmuje uchwały większością liczby członków przewidzianej w artykule 157.

Posiedzenia Komisji mogą ważne odbywać się tylko wówczas, gdy obecna jest taka liczba członków jaka jest określona w jej regulaminie wewnętrznym.

Sekcja 4

Trybunał Sprawiedliwości

Artykuł 164

Trybunał Sprawiedliwości czuwa nad poszanowaniem prawa w wykładni i stosowaniu niniejszego Traktatu.

Artykuł 165

Trybunał Sprawiedliwości składa się z siedmiu sędziów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na posiedzeniach plenarnych. Może jednak tworzyć izby złożone z trzech lub pięciu sędziów, bądź w celu przeprowadzenia niektórych czynności dowodowych, bądź rozstrzygnięcia niektórych kategorii spraw, na warunkach przewidzianych w ustanowionym w tym celu regulaminie.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje na posiedzeniach plenarnych we wszystkich przypadkach, gdy rozpatruje sprawy wniesione przez Państwo Członkowskie lub jedną z instytucji Wspólnoty, jak również w celu rozpatrzenia spraw w trybie prejudycjalnym, przedkładanych mu na podstawie artykułu 177.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości tego zażąda, Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę sędziów oraz wprowadzić niezbędne zmiany w drugim i trzecim akapicie niniejszego artykułu oraz w artykule 167 akapit drugi.

Artykuł 166

Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez dwóch rzeczników generalnych.

Zadaniem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych wniosków w sprawach przedłożonych Trybunałowi Sprawiedliwości, w celu wsparcia go w wykonywaniu zadania powierzonego mu w artykule 164.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości tego zażąda, Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę rzeczników generalnych i wprowadzić niezbędne zmiany w artykule 167 akapit trzeci.

Artykuł 167

Sędziowie i rzecznicy generalni są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mających kwalifikacje wymagane w ich państwach do zajmowania najwyższych stanowisk sądowych lub są prawnikami o uznanej kompetencji; są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego. Przemienne dotyczy ono trzech i czterech sędziów. Trzej sędziowie, których mandat wygasa po upływie pierwszych trzech lat, wyznaczeni są w drodze losowania.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych. Rzecznik generalny, którego mandat wygasa po upływie pierwszych trzech lat, wyznaczony jest w drodze losowania.

Ustępujący sędziowie i rzecznicy generalni mogą być mianowani ponownie.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Trybunału Sprawiedliwości. Jego mandat jest odnawialny.

Artykuł 168

Trybunał Sprawiedliwości mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Artykuł 169

Jeśli Komisja uznaje, że Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy niniejszego Traktatu, wydaje ona uzasadnioną opinię w tym przedmiocie, po uprzednim umożliwieniu temu Państwu przedstawienia swych uwag.

Jeśli Państwo to nie zastosuje się do opinii w terminie określonym przez Komisję, może ona wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 170

Każde Państwo Członkowskie może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, jeśli uznaje, że inne Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy niniejszego Traktatu.

Zanim Państwo Członkowskie wnieśli przeciwko innemu Państwu Członkowskiemu skargę opartą na zarzucanym naruszeniu zobowiązania, które na nim ciąży na podstawie niniejszego Traktatu, powinno wnieść sprawę do Komisji.

Komisja wydaje uzasadnioną opinię, po umożliwieniu zainteresowanym państwom przedstawienia, zgodnie z zasadą kontradyktoryjności, uwag pisemnych i ustnych.

Jeśli Komisja nie wyda opinii w terminie trzech miesięcy od wniesienia sprawy, brak opinii nie stanowi przeszkody we wniesieniu sprawy do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 171

Jeśli Trybunał Sprawiedliwości stwierdza, że Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy niniejszego Traktatu, Państwo to jest zobowiązane podjąć środki, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 172

Rozporządzenia uchwalone przez Radę, na mocy postanowień niniejszego Traktatu, mogą przyznać Trybunałowi Sprawiedliwości nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do sankcji przewidzianych w tych rozporządzeniach.

Artykuł 173

Trybunał Sprawiedliwości kontroluje legalność aktów Rady i Komisji, innych niż zalecenia lub opinie. W tym celu Trybunał jest właściwy do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Państwo Członkowskie, Radę lub Komisję, podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy.

Każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na tych samych warunkach, skargę na decyzje, których jest adresatem oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.

Skargi przewidziane w niniejszym artykule powinny być wniesione w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.

Artykuł 174

Jeżeli skarga jest zasadna, Trybunał Sprawiedliwości orzeka o nieważności danego aktu.

Jednakże w odniesieniu do rozporządzeń, Trybunał Sprawiedliwości, jeśli uzna to za niezbędne, wskazuje, jakie skutki rozporządzenia, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne.

Artykuł 175

Jeśli Rada lub Komisja, z naruszeniem niniejszego Traktatu, zaniechają działania, Państwa Członkowskie i inne instytucje Wspólnoty mogą wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości w celu stwierdzenia tego naruszenia.

Skarga ta jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy dana instytucja została uprzednio wezwana do działania. Jeśli w terminie dwóch miesięcy od tego wezwania instytucja nie zajęła stanowiska, skarga może być wniesiona w ciągu następujących dwóch miesięcy.

Każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, na warunkach określonych w poprzednich akapitach, stawiając zarzut jednej z instytucji Wspólnoty, iż zaniechała wydania aktu skierowanego do niej, innego niż zalecenie lub opinia.

Artykuł 176

W przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucję lub stwierdzenia sprzecznego z niniejszym Traktatem zaniechania przez nią działania, jest ona zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości.

Zobowiązanie to nie narusza zobowiązania, jakie może wynikać z zastosowania artykułu 215 akapit drugi.

Artykuł 177

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym:

- a) o wykładni niniejszego Traktatu;
- b) o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje Wspólnoty; oraz
- c) o wykładni statutów organów utworzonych aktem Rady, gdy te statuty to przewidują.

W przypadku, gdy pytanie z tym związane jest podniesione przed sądem jednego z Państw Członkowskich, sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o rozpatrzenie tego pytania.

W przypadku, gdy takie pytanie jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, sąd ten jest zobowiązany wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 178

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowań określonych w artykule 215 akapit drugi.

Artykuł 179

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Wspólnotą i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym lub warunkach zatrudnienia.

Artykuł 180

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania, w poniższych granicach, w sporach dotyczących:

- a) wykonywania zobowiązań Państw Członkowskich, wynikających ze Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego. W tym zakresie, Rada Dyrektorów Banku ma uprawnienia przyznane Komisji przez artykuł 169;
- b) środków przyjętych przez Radę Gubernatorów Europejskiego Banku Inwestycyjnego. W tym zakresie, każde Państwo Członkowskie, Komisja i Rada Dyrektorów Banku mogą wnieść skargę na warunkach przewidzianych w artykule 173; oraz
- c) środków przyjętych przez Radę Dyrektorów Europejskiego Banku Inwestycyjnego. Skargi na te środki mogą być wniesione, na warunkach określonych w artykule 173, tylko przez Państwa Członkowskie lub Komisję i jedynie w związku z naruszeniem procedur przewidzianych w artykule 21 ustępy 2 i 5-7 Statutu Banku;

Artykuł 181

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania na mocy klauzuli arbitrażowej umieszczonej w umowie prawa publicznego lub prywatnego, zawartej przez Wspólnotę lub w jej imieniu.

Artykuł 182

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Państwami Członkowskimi, związanym z przedmiotem niniejszego Traktatu, jeśli spór ten jest mu przedłożony na mocy kompromisu.

Artykuł 183

Z zastrzeżeniem właściwości Trybunału Sprawiedliwości określonej niniejszym Traktatem, spory, których stroną jest Wspólnota, nie są z tego tytułu wyłączone spod jurysdykcji sądów krajowych.

Artykuł 184

Bez względu na upływ terminu przewidzianego w artykule 173 akapit trzeci, każda strona może, w postępowaniu dotyczącym rozporządzenia Rady lub Komisji, podnieść zarzuty określone w artykule 173 akapit pierwszy, w celu powołania się przed Trybunałem Sprawiedliwości na niemożność stosowania tego rozporządzenia.

Artykuł 185

Skargi wniesione do Trybunału Sprawiedliwości nie mają skutku zawieszającego. Jednakże Trybunał Sprawiedliwości może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu.

Artykuł 186

W sprawach, które rozpatruje, Trybunał Sprawiedliwości może zarządzić niezbędne środki tymczasowe.

Artykuł 187

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości podlegają wykonaniu na warunkach określonych w artykule 192.

Artykuł 188

Statut Trybunału Sprawiedliwości jest określony w odrębnym protokole.

Trybunał Sprawiedliwości uchwała swój regulamin proceduralny. Wymaga on jednomyślnego zatwierdzenia przez Radę.

ROZDZIAŁ 2

POSTANOWIENIA WSPÓLNE DLA WIELU INSTYTUCJI

Artykuł 189

W celu wykonania swych zadań oraz na warunkach przewidzianych w niniejszym Traktacie, Rada i Komisja uchwalają rozporządzenia i dyrektywy, podejmują decyzje, wydają zalecenia i opinie.

Rozporządzenie ma zasięg ogólny. Wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Dyrektywa wiąże każde Państwo Członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków.

Decyzja wiąże w całości adresatów, do których jest kierowana.

Zalecenia i opinie nie mają mocy wiążącej.

Artykuł 190

Rozporządzenia, dyrektywy i decyzje Rady i Komisji są uzasadniane i odnoszą się do wniosków lub opinii, które były wymagane zgodnie z niniejszym Traktatem.

Artykuł 191

Rozporządzenia są publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnoty. Wchodzą one w życie z dniem w nich określonym lub, w jego braku, dwudziestego dnia po ich publikacji.

Dyrektywy i decyzje, są notyfikowane ich adresatom i stają się skuteczne wraz z tą notyfikacją.

Artykuł 192

Decyzje Rady lub Komisji, które nakładają zobowiązanie pieniężne na podmioty inne niż Państwa stanowią tytuł wykonawczy.

Postępowanie egzekucyjne jest regulowane przez przepisy procedury cywilnej obowiązujące w Państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Klauzula wykonalności jest nadawana, bez jakiegokolwiek kontroli innej niż weryfikacja autentyczności tytułu, przez wyznaczony w tym celu przez rząd Państwa Członkowskiego organ krajowy, o którym zostanie powiadomiona Komisja i Trybunał Sprawiedliwości.

Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanego, może on przystąpić do egzekucji zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

Postępowanie egzekucyjne może być zawieszona wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednakże kontrola prawidłowości przeprowadzenia egzekucji podlega właściwości sądów krajowych.

ROZDZIAŁ 3

Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Artykuł 193

Ustanawia się Komitet Ekonomiczno-Społeczny o charakterze doradczym.

Komitet złożony jest z przedstawicieli różnych grup życia gospodarczego i społecznego, zwłaszcza producentów, rolników, przewoźników, pracowników, kupców, rzemieślników, wolnych zawodów oraz opinii publicznej.

Artykuł 194

Liczbę członków Komitetu ustala się następująco:

Belgia	12
Niemcy	24
Francja	24
Włochy	24
Luksemburg	5
Niderlandy	12

Członkowie Komitetu są mianowani na okres czterech lat przez Radę, stanowiącą jednomyślnie. Ich mandat jest odnawialny.

Członkowie Komitetu są mianowani indywidualnie i nie są wiązani żadną instrukcją.

Artykuł 195

1. W celu mianowania członków Komitetu każde Państwo Członkowskie kieruje do Rady listę zawierającą dwukrotnie większą liczbę kandydatów w stosunku do liczby miejsc przyznanych jego obywatelom.

Skład Komitetu powinien uwzględniać potrzebę zapewnienia odpowiedniej reprezentacji różnym grupom życia gospodarczego i społecznego.

2. Rada konsultuje się z Komisją. Może ona zasięgnąć opinii organizacji europejskich reprezentujących różne sektory gospodarcze i społeczne zainteresowane działalnością Wspólnoty.

Artykuł 196

Komitet wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i prezydium na okres dwóch lat.

Uchwala on swój regulamin wewnętrzny i przedkłada ten regulamin Radzie do jednomyślnego zatwierdzenia.

Komitet jest zwoływany przez przewodniczącego na żądanie Rady lub Komisji.

Artykuł 197

Komitet składa się z sekcji wyspecjalizowanych w zakresie głównych dziedzin objętych niniejszym Traktatem.

Posiada on w szczególności sekcję rolną i sekcję transportową, które stanowią przedmiot postanowień szczególnych, zawartych w tytułach Traktatu dotyczących rolnictwa i transportu.

Funkcjonowanie sekcji wyspecjalizowanych odbywa się w ramach ogólnych kompetencji Komitetu. Sekcje wyspecjalizowane nie mogą być konsultowane niezależnie od Komitetu.

W ramach Komitetu mogą także być ustanawiane podkomitety z zadaniem opracowania, w poszczególnych kwestiach lub w określonych dziedzinach, projektów opinii, które są przedkładane pod obrady Komitetu.

Regulamin wewnętrzny określa sposoby powoływania oraz przepisy kompetencyjne dotyczące sekcji wyspecjalizowanych i podkomitetów.

Artykuł 198

Komitet jest obowiązkowo konsultowany przez Radę lub Komisję w przypadkach przewidzianych w niniejszym Traktacie. Może być konsultowany przez te instytucje w przypadkach, gdy uznają to za stosowne.

Rada lub Komisja wyznaczają Komitetowi, jeśli uznają to za niezbędne, termin na dostarczenie opinii, który nie może być krótszy niż 10 dni od daty skierowania do przewodniczącego zawiadomienia w tej sprawie. Po upływie wyznaczonego terminu, brak opinii nie stanowi przeszkody w podjęciu dalszych działań przez Radę lub Komisję.

Opinia Komitetu i opinia sekcji wyspecjalizowanej, jak również protokół z obrad, są przesyłane Radzie i Komisji.

TYTUŁ II

Postanowienia finansowe

Artykuł 199

Wszystkie dochody i wydatki Wspólnoty, w tym dotyczące Europejskiego Funduszu Społecznego, powinny stanowić przedmiot preliminarza na każdy rok budżetowy i być wpisane do budżetu.

Budżet powinien być zrównoważony w odniesieniu do dochodów i wydatków.

Artykuł 200

1. Na dochody budżetowe składają się, niezależnie od innych dochodów, wkłady finansowe Państw Członkowskich dokonywane według następującego klucza podziału:

Belgia	7.9
Niemcy	28.0
Francja	28.0
Włochy	28.0
Luksemburg	0.2
Niderlandy	7.9

2. Wkłady finansowe Państw Członkowskich przeznaczone na cele Europejskiego Funduszu Społecznego są jednak ustalone według następującego klucza podziału:

Belgia	8.8
Niemcy	32.0
Francja	32.0
Włochy	20.0
Luksemburg	0.2
Niderlandy	7.0

3. Klucz podziału może być zmieniony przez Radę działającą jednomyślnie.

Artykuł 201

Komisja zbada warunki, na jakich wkłady finansowe Państw Członkowskich przewidziane w artykule 200 mogłyby być zastąpione własnymi środkami Wspólnoty, w szczególności dochodami pochodzącymi ze wspólnej taryfy celnej z chwilą jej ostatecznego wprowadzenia w życie.

W tym celu Komisja przekazuje swoje propozycje Radzie.

Rada, stanowiąc jednomyślnie po konsultacji ze Zgromadzeniem, może ustanowić właściwe przepisy, których przyjęcie zaleca Państwom Członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 202

O ile rozporządzenie uchwalone na mocy artykułu 209 nie stanowi inaczej, wydatki wpisane do budżetu są dozwolone w czasie trwania roku budżetowego.

Zgodnie z warunkami określonymi na mocy artykułu 209, środki inne niż dotyczące wydatków personalnych, które nie zostaną wykorzystane na koniec roku budżetowego, mogą być przeniesione wyłącznie na następny rok budżetowy.

Wydatki klasyfikowane są w rozdziały grupujące wydatki według ich charakteru i przeznaczenia, oraz dzielone dalej, w miarę potrzeby, zgodnie z rozporządzeniem uchwalonym na mocy artykułu 209.

Wydatki Zgromadzenia, Rady, Komisji i Trybunału Sprawiedliwości są przedmiotem odrębnych części budżetu, bez uszczerbku dla szczególnych zasad odnoszących się do niektórych wydatków wspólnych.

Artykuł 203

1. Rok budżetowy rozpoczyna się 1 stycznia i kończy 31 grudnia.

2. Każda instytucja Wspólnoty sporządza swój preliminarz wydatków. Komisja łączy te preliminarze we wstępny projekt budżetu. Dołącza do tego opinię, która może zawierać różne warianty preliminarzy.

Komisja przedkłada wstępny projekt budżetu Radzie najpóźniej 30 września roku, który poprzedza rok, w którym budżet ma być wykonywany.

Rada konsultuje Komisję i, w stosownym przypadku, inne zainteresowane instytucje za każdym razem, kiedy zamierza odstąpić od wstępnego projektu budżetu.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, uchwała projekt budżetu i przedkłada go Zgromadzeniu.

Projekt budżetu jest przedkładany Zgromadzeniu najpóźniej 31 października roku, który poprzedza rok, w którym budżet ma być wykonywany.

Zgromadzenie ma prawo do przedkładania propozycji poprawek do projektu budżetu.

4. Jeśli w terminie miesiąca od chwili przedłożenia projektu budżetu Zgromadzenie wyrazi swoją zgodę lub nie przekaze Radzie swojej opinii, budżet jest ostatecznie uchwalony.

Jeśli w tym terminie Zgromadzenie zaproponowało poprawki, projekt budżetu ze zmianami jest przesyłany do Rady. Po rozważeniu projektu budżetu z Komisją i, w stosownych przypadkach, z innymi zainteresowanymi instytucjami, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, ostatecznie uchwała budżet.

5. W celu przyjęcia działu budżetu dotyczącego Europejskiego Funduszu Społecznego poszczególnym Państwom Członkowskim przysługuje następująca liczba głosów:

Belgia	8
Niemcy	32
Francja	32
Włochy	20
Luksemburg	1
Niderlandy	7

Do przyjęcia uchwał potrzebna jest większość co najmniej 67 głosów.

Artykuł 204

Jeśli na początku roku budżetowego budżet nie był jeszcze poddany głosowaniu, wydatki mogą być dokonywane miesięcznie na rozdział lub inną jednostkę podziału, według przepisów rozporządzenia wydanego w wykonaniu artykułu 209, w granicach jednej dwunastej środków przyznanych w budżecie w poprzednim roku budżetowym, z zastrzeżeniem, iż nie może to spowodować pozostawienia do dyspozycji Komisji środków w kwocie przewyższającej jedną dwunastą środków przewidzianych w przygotowywanym projekcie budżetu.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną i z zastrzeżeniem poszanowania innych warunków określonych w pierwszym akapicie, może upoważnić do dokonywania wydatków przekraczających jedną dwunastą.

Państwa Członkowskie wpłacają co miesiąc, tymczasowo i zgodnie z kluczem podziału ustalonym dla poprzedniego okresu budżetowego, sumy niezbędne do zapewnienia wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 205

Komisja wykonuje budżet zgodnie z przepisami rozporządzeń wydanych w wykonaniu artykułu 209, na własną odpowiedzialność i w granicach przyznanych środków.

Rozporządzenia przewidują szczegółowe sposoby, według których każda instytucja uczestniczy w wykonywaniu jej własnych wydatków.

W ramach budżetu Komisja może, w granicach i na warunkach określonych w rozporządzeniach wydanych w wykonaniu artykułu 209, przenosić środki z rozdziału do rozdziału bądź z podrozdziału do podrozdziału.

Artykuł 206

Rozliczenia całości dochodów i wydatków każdego budżetu są sprawdzane przez komisję obrachunkową złożoną z rewidentów dających pełne gwarancje niezależności, z których jeden jest przewodniczącym. Rada stanowiąc jednomyślnie, ustala liczbę rewidentów. Rewidenci oraz przewodniczący komisji obrachunkowej są mianowani na okres pięciu lat przez Radę, stanowiącą jednomyślnie. Ich uposażenie ustala Rada stanowiąc większością kwalifikowaną.

Kontrola, przeprowadzana na podstawie dokumentów i w razie potrzeby na miejscu ma na celu stwierdzenie legalności i prawidłowości wpływów i wydatków oraz upewnienie się o właściwym zarządzaniu finansami. Po zamknięciu każdego okresu budżetowego komisja obrachunkowa sporządza sprawozdanie, które przyjmuje większością głosów swych członków.

Komisja przedkłada corocznie Radzie i Zgromadzeniu rozliczenia z ubiegłego roku budżetowego dotyczące operacji budżetowych, wraz ze sprawozdaniem komisji obrachunkowej. Komisja komunikuje im także bilans finansowy opisujący aktywa i pasywa Wspólnoty.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, udziela Komisji absolutorium z wykonania budżetu. Rada komunikuje taką decyzję Zgromadzeniu.

Artykuł 207

Budżet jest ustanawiany w jednostkach rozliczeniowych określonych zgodnie z przepisami rozporządzenia przyjętego zgodnie z artykułem 209.

Wkłady finansowe przewidziane w artykule 200 ustęp 1, przekazywane są Wspólnocie przez Państwa Członkowskie w ich walucie krajowej.

Oddane do dyspozycji nadwyżki tych wkładów są deponowane w Skarbach Państw Członkowskich lub w wyznaczonych przez nie instytucjach. W czasie trwania tego depozytu, fundusze zachowują wartość odpowiadającą kursowi, jaki obowiązywał wobec wymienionej w ustępie pierwszym jednostki rozliczeniowej w dniu ich zdeponowania.

Te oddane do dyspozycji fundusze mogą być zdeponowane na warunkach, uzgodnionych między Komisją a zainteresowanym Państwem Członkowskim.

Rozporządzenia przyjęte w wykonaniu artykułu 209 ustalają warunki techniczne, na jakich dokonywane są operacje finansowe dotyczące Europejskiego Funduszu Społecznego.

Artykuł 208

Komisja może, z zastrzeżeniem, iż poinformuje o tym właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich, przelewać w walucie jednego z Państw Członkowskich aktywa, które posiada w walucie innego Państwa Członkowskiego, w zakresie koniecznym do ich wykorzystania w celach, na które są one przeznaczone w niniejszym Traktacie. Komisja unika w miarę możliwości dokonywania takich przelewów, jeśli ma dostępne lub dające się zgromadzić aktywa w walutach, których potrzebuje.

Komisja komunikuje się z każdym z Państw Członkowskich za pośrednictwem organu, który one wyznaczą. W wykonywaniu operacji finansowych korzysta ona z usług banku emisyjnego zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub innej instytucji finansowej przez niego uznanej.

Artykuł 209

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji:

- a) uchwała rozporządzenia finansowe określające w szczególności procedury ustanowienia i wykonywania budżetu oraz przedstawiania i weryfikacji rozliczeń;
- b) określa sposoby i procedurę, według których wkłady Państw Członkowskich są pozostawione do dyspozycji Komisji;
- c) określa reguły i organizuje kontrolę odpowiedzialności kontrolerów finansowych, intendentów i księgowych.

CZĘŚĆ SZÓSTA

Postanowienia ogólne i końcowe

Artykuł 210

Wspólnota ma osobowość prawną.

Artykuł 211

W każdym z Państw Członkowskich Wspólnota posiada zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może ona zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie nieruchomości i ruchome oraz stawać przed sądem. W tym zakresie jest ona reprezentowana przez Komisję.

Artykuł 212

Rada, stanowiąc jednomyślnie we współpracy z Komisją i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, uchwała regulamin pracowniczy urzędników Wspólnoty oraz warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnoty.

Po upływie czterech lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, regulamin ten oraz warunki mogą zostać zmienione przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami.

Artykuł 213

W celu wypełnienia zadań, które są jej powierzone, Komisja może zbierać wszelkie informacje i dokonywać wszelkich niezbędnych weryfikacji w granicach i na warunkach określonych przez Radę zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu.

Artykuł 214

Członkowie instytucji Wspólnoty, członkowie komitetów, jak również urzędnicy i inni pracownicy Wspólnoty są zobowiązani, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji, nie ujawniać informacji, objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową, a zwłaszcza informacji dotyczących przedsiębiorstw i ich stosunków handlowych lub kosztów własnych.

Artykuł 215

Odpowiedzialność umowna Wspólnoty podlega prawu właściwemu dla danej umowy.

W dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnota powinna naprawić, zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla praw Państw Członkowskich, szkody wyrządzone przez jej instytucje lub jej pracowników przy wykonywaniu ich funkcji.

Odpowiedzialność osobistą pracowników wobec Wspólnoty określają przepisy ich regulaminu pracowniczego lub mających zastosowanie warunków zatrudnienia.

Artykuł 216

Siedzibę instytucji Wspólnoty określa wspólne porozumienie rządów Państw Członkowskich.

Artykuł 217

System językowy instytucji Wspólnoty określa Rada stanowiąc jednomyślnie, bez uszczerbku dla postanowień regulaminu Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 218

Wspólnota korzysta na terytorium Państw Członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania jej zadań, na warunkach określonych w odrębnym Protokole.

Artykuł 219

Państwa Członkowskie zobowiązują się nie poddawać sporów dotyczących wykładni lub stosowania niniejszego Traktatu procedurze rozstrzygnięcia innej niż w nim przewidziana.

Artykuł 220

Państwa Członkowskie w miarę potrzeby podejmują między sobą rokowania w celu zapewnienia swoim obywatelom:

- ochrony osób, jak również korzystania z praw i ich ochrony na warunkach przyznanych przez każde Państwo własnym obywatelom;
- zniesienie podwójnego opodatkowania wewnątrz Wspólnoty;
- wzajemnego uznania spółek w rozumieniu artykułu 58 akapit drugi, zachowania osobowości prawnej w przypadku przeniesienia siedziby z kraju do kraju oraz możliwości łączenia spółek podlegających ustawodawstwu różnych krajów;
- uproszczenia formalności dotyczących wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i arbitrażowych.

Artykuł 221

W terminie trzech lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Państwa Członkowskie przyznają traktowanie narodowe obywatelom innych Państw Członkowskich w odniesieniu do udziału finansowego w kapitale spółek w rozumieniu artykułu 58, bez uszczerbku dla stosowania innych postanowień niniejszego Traktatu.

Artykuł 222

Niniejszy Traktat nie przesądza w niczym zasad prawa własności w Państwach Członkowskich.

Artykuł 223

1. Postanowienia niniejszego Traktatu nie stanowią przeszkody w stosowaniu następujących reguł:
 - a) żadne Państwo Członkowskie nie ma obowiązku udzielania informacji, których ujawnienie uznaje za sprzeczne z podstawowymi interesami jego bezpieczeństwa;
 - b) każde Państwo Członkowskie może podejmować środki, jakie uważa za konieczne w celu ochrony podstawowych interesów jego bezpieczeństwa, a które odnoszą się do produkcji lub handlu bronią, amunicją lub materiałami wojennymi; środki takie nie mogą negatywnie wpływać na warunki konkurencji na wspólnym rynku w odniesieniu do produktów, które nie są przeznaczone wyłącznie do celów wojskowych.
2. W ciągu pierwszego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada stanowiąc jednomyślnie określi listę produktów, do których mają zastosowanie postanowienia ustępu 1 litera b).
3. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może dokonać zmian w tej liście.

Artykuł 224

Państwa Członkowskie konsultują się ze sobą w celu wspólnego podjęcia działań niezbędnych, aby środki do podjęcia których Państwo Członkowskie może być skłonięte w przypadku poważnych zaburzeń wewnętrznych zagrażających porządkowi publicznemu, w przypadku wojny, poważnego napięcia międzynarodowego stanowiącego groźbę wojny lub w celu wypełnienia zobowiązań przyjętych przez nie w celu utrzymania pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego nie miały wpływu na funkcjonowanie wspólnego rynku .

Artykuł 225

Jeżeli środki podjęte w przypadkach przewidzianych w artykułach 223 i 224 powodują zakłócenie warunków konkurencji na wspólnym rynku, Komisja bada z zainteresowanym Państwem sposoby dostosowania tych środków do zasad ustanowionych w niniejszym Traktacie.

Na zasadzie odstępstwa od procedury przewidzianej w artykułach 169 i 170, Komisja lub każde Państwo Członkowskie mogą wnieść bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości skargę, jeżeli uznają, że inne Państwo Członkowskie nadużywa uprawnień przewidzianych w artykułach 223 i 224. Trybunał Sprawiedliwości orzeka z wyłączeniem jawności

Artykuł 226

1. W ciągu okresu przejściowego, w przypadku poważnych zakłóceń w jednym z sektorów działalności gospodarczej, mających charakter trwały, jak również w przypadku trudności mogących poważnie pogorszyć sytuację gospodarczą w danym regionie, Państwo Członkowskie może prosić o udzielenie mu zezwolenia na zastosowanie środków ochronnych, pozwalających na przywrócenie równowagi sytuacji i dostosowanie danego sektora do gospodarki wspólnego rynku.
2. Na wniosek zainteresowanego Państwa, Komisja, w trybie nagłym, ustali bezzwłocznie środki ochronne, jakie uzna za konieczne, określając ich warunki i sposoby ich zastosowania.

3. Środki, objęte zezwoleniem na podstawie ustępu 2, mogą przewidywać odstępstwa od postanowień niniejszego Traktatu w takim zakresie i na taki okres, w jakim jest to niezbędne do osiągnięcia celów wymienionych w ustępie 1. W pierwszym rzędzie powinny być wybrane środki powodujące jak najmniej zakłóceń w sprawnym działaniu wspólnego rynku.

Artykuł 227

1. Niniejszy Traktat stosuje się do Królestwa Belgii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga i Królestwa Niderlandów.

2. W odniesieniu do Algierii i francuskich departamentów zamorskich ogólne i szczególne postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące:

- swobodnego przepływu towarów;
- rolnictwa, z wyjątkiem artykułu 40 ustęp 4;
- liberalizacji usług;
- reguł konkurencji;
- środków ochronnych przewidzianych w artykułach 108, 109 i 226; oraz
- instytucji,

mają zastosowanie od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Warunki stosowania innych postanowień niniejszego Traktatu, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, ustala najpóźniej w dwa lata po jego wejściu w życie.

Instytucje Wspólnoty, w ramach procedur przewidzianych w niniejszym Traktacie, w szczególności w artykule 226, czuwają nad umożliwieniem rozwoju gospodarczego i społecznego tych regionów.

3. Szczególne zasady stowarzyszania określone w części czwartej niniejszego Traktatu stosują się do krajów i terytoriów zamorskich, których lista zawarta jest w załączniku IV do niniejszego Traktatu.

4. Postanowienia niniejszego Traktatu stosują się do terytoriów europejskich, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest Państwo Członkowskie.

Artykuł 228

1. W przypadku, gdy postanowienia niniejszego Traktatu przewidują zawarcie umów między Wspólnotą a jednym lub większą liczbą państw albo organizacji międzynarodowych, rokowania w sprawie ich zawarcia są prowadzone przez Komisję. Z zastrzeżeniem uprawnień przyznanych Komisji w tej dziedzinie, będą one zawierane przez Radę, po konsultacji ze Zgromadzeniem w przypadkach przewidzianych w niniejszym Traktacie.

Rada, Komisja lub Państwo Członkowskie mogą zasięgać opinii Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności przewidywanej umowy z postanowieniami niniejszego Traktatu. Jeśli opinia Trybunału Sprawiedliwości jest negatywna, umowa może wejść w życie wyłącznie na warunkach określonych w zależności od przypadku w artykule 236.

2. Umowy zawarte zgodnie z warunkami określonymi powyżej wiążą instytucje Wspólnoty oraz Państwa Członkowskie.

Artykuł 229

Komisja jest zobowiązana zapewnić utrzymanie wszelkich właściwych stosunków z organami Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej organizacjami wyspecjalizowanymi oraz z organami Układu Ogólnego w sprawie Ceł i Handlu.

Komisja utrzymuje także właściwe stosunki ze wszystkimi organizacjami międzynarodowymi.

Artykuł 230

Wspólnota ustanawia wszelkie właściwe formy współpracy z Radą Europy.

Artykuł 231

Wspólnota ustanawia ścisłą współpracę z Organizacją Współpracy Gospodarczej i Rozwoju; szczegóły tej współpracy są ustalane za wspólnym porozumieniem.

Artykuł 232

1. Postanowienia niniejszego Traktatu nie zmieniają postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, zwłaszcza jeśli chodzi o prawa i obowiązki Państw Członkowskich, kompetencje instytucji tej Wspólnoty oraz ustalonych przez ten Traktat reguł funkcjonowania wspólnego rynku węgla i stali.

2. Postanowienia niniejszego Traktatu nie stanowią odstępstwa od postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

Artykuł 233

Postanowienia niniejszego Traktatu nie wykluczają istnienia lub powstania związków regionalnych między Belgią i Luksemburgiem, jak również między Belgią, Luksemburgiem i Niderlandami, w zakresie, w jakim cele tych związków regionalnych nie są osiągnięte w wyniku zastosowania niniejszego Traktatu.

Artykuł 234

Postanowienia niniejszego Traktatu, nie naruszają praw i obowiązków wynikających z umów zawartych przed wejściem w życie niniejszego Traktatu między jednym lub większą liczbą Państw Członkowskich z jednej strony, a jednym lub większą liczbą państw trzecich z drugiej strony.

W zakresie, w jakim umowy te nie są zgodne z niniejszym Traktatem, dane Państwo lub Państwa Członkowskie zastosują wszelkie właściwe środki w celu wyeliminowania stwierdzonych niezgodności. W razie potrzeby Państwa Członkowskie udzielają sobie wzajemnie pomocy dla osiągnięcia tego celu i w stosownych przypadkach przyjmują wspólną postawę.

Przy stosowaniu umów, o których mowa w pierwszym akapicie, Państwa Członkowskie uwzględniają fakt, że korzyści uzgodnione w niniejszym Traktacie przez każde Państwo Członkowskie wiążą się integralnie z ustanowieniem Wspólnoty i z tego tytułu są nierozdzielnie związane ze stworzeniem wspólnych instytucji, powierzeniem im kompetencji i przyznaniem takich samych korzyści przez wszystkie pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 235

Jeżeli działanie Wspólnoty okaże się niezbędne do osiągnięcia, w ramach funkcjonowania wspólnego rynku, jednego z celów Wspólnoty, a niniejszy Traktat nie przewidział kompetencji do działania wymaganego w tym celu, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, podejmuje właściwe działania.

Artykuł 236

Rząd każdego Państwa Członkowskiego lub Komisja mogą przedkładać Radzie propozycje zmiany niniejszego Traktatu.

Jeśli Rada, po konsultacji ze Zgromadzeniem i, w odpowiednim przypadku, Komisją, opowie się za zwołaniem konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich, konferencję taką zwołuje Przewodniczący Rady w celu przyjęcia, za wspólnym porozumieniem, zmian, jakie mają zostać dokonane w niniejszym Traktacie.

Zmiany takie wchodzi w życie po ich ratyfikowaniu przez wszystkie Państwa Członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 237

Każde państwo europejskie może się ubiegać o członkostwo we Wspólnocie. Wniosek swój przedkłada ono Radzie, która stanowi jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Komisji.

Warunki przyjęcia i wynikające z tego przyjęcia zmiany do niniejszego Traktatu są przedmiotem umowy między Państwami Członkowskimi a państwem ubiegającym się o członkostwo. Umowa ta podlega ratyfikacji przez wszystkie umawiające się państwa, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 238

Wspólnota może zawrzeć z jednym lub większą liczbą państw lub organizacji międzynarodowych umowy tworzące stowarzyszenie charakteryzujące się wzajemnością praw i obowiązków, wspólnymi działaniami i szczególnymi procedurami.

Umowy takie są zawierane przez Radę stanowiącą jednomyślnie po konsultacji ze Zgromadzeniem.

Jeżeli umowy te pociągają za sobą konieczność dokonania zmian w niniejszym Traktacie, zmiany te powinny być uprzednio przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 236.

Artykuł 239

Protokoły załączone do niniejszego Traktatu za wspólnym porozumieniem Państw Członkowskich stanowią jego integralną część.

Artykuł 240

Niniejszy Traktat zawiera się na czas nieograniczony.

Utworzenie instytucji

Artykuł 241

Rada zbiera się w ciągu miesiąca od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 242

Rada podejmie wszelkie konieczne środki w celu utworzenia Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w ciągu trzech miesięcy od swego pierwszego posiedzenia.

Artykuł 243

Zgromadzenie zbiera się w ciągu dwóch miesięcy od pierwszego posiedzenia Rady na wezwanie przewodniczącego Rady w celu wyboru swego prezydium i opracowania regulaminu. Do chwili wyboru prezydium Zgromadzeniu przewodniczy jego najstarszy wiekiem członek.

Artykuł 244

Trybunał Sprawiedliwości rozpoczyna swoją działalność z chwilą mianowania jego członków. Pierwszy prezes Trybunału Sprawiedliwości jest mianowany na okres trzech lat na tych samych warunkach co jego członkowie.

Trybunał Sprawiedliwości ustanawia swój regulamin proceduralny w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia działalności.

Sprawy mogą być wnoszone do Trybunału Sprawiedliwości dopiero po opublikowaniu tego regulaminu. Terminy wnoszenia odwołań biegną także od tej samej daty.

Prezes Trybunału Sprawiedliwości rozpoczyna wykonywanie uprawnień przyznanych mu niniejszym Traktatem z chwilą mianowania.

Artykuł 245

Komisja rozpoczyna swą działalność i podejmuje powierzone jej w niniejszym Traktacie funkcje z chwilą mianowania jej członków.

Z chwilą rozpoczęcia swej działalności Komisja przystąpi do badań i nawiąże stosunki niezbędne do przeprowadzenia ogólnej oceny sytuacji gospodarczej Wspólnoty.

Artykuł 246

1. Pierwszy rok budżetowy rozpoczyna się w dniu wejścia w życie niniejszego Traktatu do 31 grudnia danego roku. Okres ten jednak będzie przedłużony do 31 grudnia następnego roku po wejściu w życie Traktatu, jeżeli nastąpiło ono w ciągu drugiego półrocza.

2. Do chwili przyjęcia budżetu na pierwszy rok budżetowy, Państwa Członkowskie wpłacają na rzecz Wspólnoty nieoprocentowane zaliczki, które zostaną odliczone od wkładów finansowych ustalonych w celu wykonania tego budżetu.

3. Do chwili ustalenia regulaminu pracowniczego urzędników oraz warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnoty, przewidzianych w artykule 212, każda instytucja zatrudnia niezbędny personel i zawiera w tym celu umowy na czas określony.

Każda instytucja rozpatruje wspólnie z Radą sprawy dotyczące liczby i wynagrodzenia pracowników oraz podziału etatów.

Postanowienia końcowe

Artykuł 247

Niniejszy Traktat podlega ratyfikacji przez Wysokie Umawiające się Strony, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone do depozytu Rządowi Republiki Włoskiej.

Niniejszy Traktat wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po złożeniu do depozytu dokumentu ratyfikacyjnego przez Państwo-Sygnatariusza, które jako ostatnie spełni tę formalność. Jeżeli jednak złożenie to ma miejsce w okresie krótszym niż 15 dni przed rozpoczęciem następnego miesiąca, wejście w życie Traktatu jest odłożone do pierwszego dnia drugiego miesiąca po dacie złożenia do depozytu.

Artykuł 248

Niniejszy Traktat został sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach francuskim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim, przy czym wszystkie cztery teksty są na równi autentyczne. Zostaje on złożony do depozytu w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw-Sygnatariuszy.

W dowód czego niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Traktatem.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P. H. Spaak

Adenauer.

Pineau.

Antonio Segni.

Bech.

J. Luns

J Ch. Snoy et d'Oppuers

Hallstein.

M. Faure

Gaetano Martino.

Lambert Schaus.

J. Linthorst Homan.

ZAŁĄCZNIK I

LISTY A-G,
o których mowa w artykułach 19 i 20 Traktatu

LISTA A

Wykaz pozycji taryfowych, dla których stawki cła wskazane w kolumnie 3 poniżej winny zostać uwzględnione przy wyliczaniu średniej arytmetycznej

Numer nomenklatury brukselskiej 1	Opis produktów 2	Cło (%) dla Francji 3
ex 15.10	Oleje kwasowe z rafinacji	18
15.11	Gliceryna i ług glicerynowy: - nieoczyszczony	6 10
19.04	Tapioka i sago; substytuty tapioki i sago otrzymane z ziemniaków i innej skrobi	45
ex 28.28	Pięciotlenek wanadu	15
ex 28.37	Neutralny siarczyn sodowy	20
ex 28.52	Chlorek ceru; siarczan ceru	20
ex 29.01	Aromatyczne węglowodory: - ksyleny: - mieszane izomery	 20
	- ortoksylen, metaksylen, paraksylen	25
	- monomer styrenu	20
	- izopropylbenzen (kumen)	25
ex 29.02	Dwuchloromentan	20
	Monomer chlorku wintylidenu	25
ex 29.03	Chlorek toluesulfonolu	15
ex 29.15	Tereftalan metylu	30
ex 29.22	Etylenodwuamina i jej sole	20
ex 29.23	Cykliczny aminoaldehyd, cykliczne aminoketony i aminokwintony, ich pochodne chlorkowcowe, sulfonowe, azotowe albo nitroazotowe oraz ich sole i estery	25
ex 29.25	Homoweratrylamina	25
29.28	Związki diazo-, azo- i azoksy-nowe	25

Numer nomenklatury brukselskiej	Opis produktów	Cło (%) dla Francji
1	2	3
ex 29.31	Dwusiareczek chlorku benzylu	25
ex 29.44	Antybiotyki (inne niż penicylina, streptomycyna, chloramfenikol i jego sole oraz aureomycyna)	15
ex 30.02	Szczepionki wstrzykiwane i doustne, szczepy mikroorganizmów do ich wytwarzania; surowice i szczepionki przeciwko śwince	15
ex 30.03	Sarkomycyna	18
ex 31.02	Nawozy mineralne i chemiczne, azotowe, kompostowe	20
ex 31.03	Nawozy mineralne i chemiczne, fosforowe:	
	- proste :	
	- superfosfaty:	
	- z kości	10
	- inne	12
	- złożone	7
ex 31.04	Nawozy mineralne i chemiczne, potasowe, mieszane	7
ex 31.05	Inne nawozy, w tym kompostowe i kompleksowe:	
	- azotany fosforowe i fosforany amonowo-potasowe	10
	- inne nawozy, oprócz rozpuszczonych organicznych	7
	Nawozy w tabletkach, pigułkach i podobnych preparatach lub opakowaniach o masie brutto poniżej 10 kg	15
ex 32.07	Naturalny magnetyt, drobno zmielony, stosowany do pigmentów, przeznaczony wyłącznie do oczyszczania węgla	25

Numer nomenklatury brukselskiej	Opis produktów	Cło (%) dla Francji
1	2	3
ex 37.02	Film w rolkach, światłoczuły, nienaświetlony, perforowany: - do zdjęć monochromatycznych (pozytywów), importowany w opakowaniach po trzy jednostki, niezdatne do użytku w formie rozdzielnej, do wytworzenia bazy filmu polichromatycznego	20
	- do zdjęć polichromatycznych, dłuższe niż 100 m.	20
ex 39.02	Polichlorek winylidenu; poliwinylbutyral w płachtach	30
ex 39.03	Estry celulozy, oprócz azotanów i octanów	20
	Materiały plastyczne na bazie octanów celulozy (z wyjątkiem azotanów i octanów)	15
	Materiały plastyczne na bazie eterów i innych pochodnych chemicznych celulozy	30
ex 39.06	Kwas alginowy, jego sole i estry, suchy	20
ex 48.01	Papier i karton, wykonywany maszynowo:	
	- papier i karton pakowy (siarczanowy)	25
	- inny, wytwarzany w sposób ciągły, co najmniej z dwóch warstw, z papierem pakowym wewnątrz	25
48.04	Papier i karton kompozytowy (wytwarzany poprzez sklejanie płaskich warstw), bez osłony wierzchniej i nie impregnowany, wzmacniany wewnątrz lub nie, w rolkach lub arkuszach	25
ex 48.05	Papier i karton falisty	25
	Papier i karton pakowy krepinowany lub marszczony	25
ex 48.07	Papier i karton pakowy klejący	25
ex 51.01	Przędza z włókien (ciągłych) wytwarzanych ręcznie (regenerowanych), jednolita, bez skrętu lub ze skrętem mniejszym niż 400 obrotów	20

Numer nomenklatury brukselskiej	Opis produktów	Cło (%) dla Francji
1	2	3
ex 55.05	Przędza bawełniana, wielokrotna, inna niż artystyczna, nie bielona, o długości co najmniej 337.500 m. w kilogramie pojedynczej przędzy	20
ex 57.07	Przędza z włókna kokosowego	18
ex 58.01	Dywany i chodniki, z węzłami, jedwabne, z odpadów jedwabnych innych niż wyczeski, z włókien wytwarzanych ręcznie (syntetycznych), z przędzy wymienionej pod Nr 52.01, z nicią metalową, wełnianą lub z włosia zwierzęcego	80
ex 59.04	Wielokrotna przędza z włókna kokosowego	18
ex 71.04	Pył i proszek diamentowy	10
ex 84.10	Obudowy i korpusy pomp, ze stali innej niż nierdzewna, z metali lekkich lub ich stopów, do lotniczych silników tłokowych	15
ex 84.11	Obudowy i korpusy pomp lub sprężarek, ze stali innej niż nierdzewna, z metali lekkich lub ich stopów, do lotniczych silników tłokowych	15
ex 84.37	Maszyny do wytwarzania prostych lub złożonych tiuli oraz wstążek	10
	Maszyny tkackie, inne niż ciągnące i wiążące nić (maszyny do tkania otwartego)	10

Numer nomenklatury brukselskiej	Opis produktów	Cło (%) dla Francji
1	2	3
ex 84.38	Urządzenia pomocnicze do maszyn do wytwarzania prostych lub złożonych tiuli oraz wstążek - urządzenia podnoszące przewodnik - maszyny Żakarda Urządzenia pomocnicze do maszyn tkackich: - urządzenia automatyczne - maszyny gręplujące, maszyny kontrolne, nawijarki	 10 18 18 10
	Części i akcesoria do produkcji maszyn do wytwarzania prostych lub złożonych tiuli oraz wstążek oraz ich urządzeń pomocniczych:	
	- przewodniki, szpule, grzebienie, ramy ruchome i żebra grzebieni do maszyn płaskich, bidła (ich płyty i ostrza), kompletne szpule oraz części bideł i szpul do maszyn okrężnych	10
	Części i akcesoria do maszyn tkackich i ich urządzeń pomocniczych:	
ex 84.59	- czółenka, skrzynki czółenkowe, w tym płytki; zaciski Cewkarki do nawijania przewodów oraz taśm izolacyjnych lub ochronnych do produkcji cewek i zwojów elektrycznych	10 23
ex 84.63	Lotnicze gaźniki napędu bezpośredniego lub inercyjne	25
ex 85.08	Wały korbowe do lotniczych silników tłokowych	10
	Rozruszniki lotnicze	20
	Iskrowniki zapłonowe, w tym lotnicze dynama magnetoelektryczne	25
88.01	Balony i statki powietrzne	25
ex 88.03	Części balonów i statków powietrznych	25
88.04	Spadochrony, ich części i akcesoria	12
88.05	Katapulty i podobne lotnicze urządzenia wyrzucające oraz ich części	15
	Naziemne lotnicze urządzenia treningowe i ich części	20
ex 90.14	Instrumenty nawigacji lotniczej	18
ex 92.10	Mechanizmy i klawiatury (od 85 klawiszy) fortepianowe	30

LISTA B

Wykaz pozycji taryfowych, dla których stawki Wspólnej Taryfy Celnej nie mogą przekroczyć 3%

- 1 -

- 2 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

Opis produktów

ROZDZIAŁ 5

05.01

05.02

05.03

05.05

05.06

ex 05.07

Pióra, skóra i inne fragmenty ptaków z piórami lub puchem, nieprzetworzone (z wyjątkiem podkładu z piór i puchu, nieprzetworzonego)

05.09

do

05.12

ex 05.13

Naturalne gąbki, w stanie nieprzetworzonym

ROZDZIAŁ 13

13.01

13.02

ROZDZIAŁ 14

14.01

do

14.05

ROZDZIAŁ 25

25.02

ex 25.04

Naturalny grafit, nie przeznaczony do sprzedaży detalicznej

25.05

25.06

ex 25.07

Glina (z wyłączeniem kaolinu), andaluzyt i cyjanit, kalcynowany lub nie, z wyjątkiem glin rozszerzonych wymienionych pod Nr 68.07; mulit, szamot i ziemie krzemionkowe

ex 25.08

Kreda, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej

ex 25.09

Barwniki ziemi, nie kalcynowane i nie mieszane; naturalne mikowe tlenki żelaza

25.10

25.11

ex 25.12

Ziemie okrzemkowe, krzemionkowe mączki skamienielin i inne ziemie krzemionkowe (np. trypolit, diatomit) o pozornej gęstości 1 lub mniej, kalcynowane lub nie, nie przeznaczone do sprzedaży detalicznej

ex 25.13

Pumeks, szmergiel, naturalny korund i inne ścierniwa naturalne, nie przeznaczone do sprzedaży detalicznej

25.14

ex 25.17

Krzemień, kamień miazdżony lub łupany, makadam i tramakadam, otoczaki i żwir, zwykle stosowane do wykładania dróg, jako podkład kolejowy i do innych spoiw z kruszywa lub betonowych; żwir gruby

ex 25.18

Dolomit, w tym przetworzony do etapu wstępnych odłupni i brykietów

25.20

25.21

25.24

25.25

25.26

ex 25.27

Naturalny steatyt, w tym przetworzony do etapu wstępnych odłupni i brykietów; talk inny niż w pakietach o masie netto do 1 kg

25.28
25.29
25.31
25.32

ROZDZIAŁ 26

ex 26.01

Rudy i koncentraty metali inne niż ołowiu i cynku oraz produkty regulowane przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali; prażone piryty

26.02

ex 26.03

Pył i pozostałości (z wyjątkiem pochodnych produkcji żelaza i stali) z zawartością metali lub związków metalowych, oprócz cynku

26.04

ROZDZIAŁ 27

27.03

ex 27.04

Koks i półkoks węglowy do wyrobu elektrod; koks torfowy

27.05

27.05 (bis)

27.06

ex 27.13

Ozokeryt, wosk lignitowy i torfowy, surowy

27.15

27.17

ROZDZIAŁ 31

31.01

ex 31.02

Naturalny azotan sodu

ROZDZIAŁ 40

40.01

40.03

40.04

ROZDZIAŁ 41

41.09

ROZDZIAŁ 43

43.01

ROZDZIAŁ 44

44.01

ROZDZIAŁ 47

47.02

ROZDZIAŁ 50

50.01

ROZDZIAŁ 53

53.01

53.02

53.03

53.05

ROZDZIAŁ 55

ex 55.02

Puch bawełniany, inni niż surowy

55.04

ROZDZIAŁ 57
57.04

ROZDZIAŁ 63
63.02

ROZDZIAŁ 70
ex 70.01 Odpady szklane (tłuczka)

ROZDZIAŁ 71
ex 71.01 Perły, nieprzetworzone
ex 71.02 Kamienie szlachetne i półszlachetne, nieprzetworzone
71.04
71.11

ROZDZIAŁ 77
ex 77.04 Beryl, nieobrobiony

LISTA C

Wykaz pozycji taryfowych, dla których stawki Wspólnej Taryfy Celnej
nie mogą przekroczyć 10%

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 5

ex 05.07 Pióra, skóra i inne fragmenty ptaków z piórami lub puchem, inne niż nieprzetworzone

05.14

ROZDZIAŁ 13

ex 13.03 Soki i wyciągi warzywne; agar-agar oraz inne kleje i zagęszczacze z materiałów warzywnych
(oprócz pektyny)

ROZDZIAŁ 15

ex 15.04 Tłuszcze i oleje z ryb i ssaków morskich, oczyszczone lub nie (z wyjątkiem z wielorybów)

15.05

15.06

15.09

15.11

15.14

ROZDZIAŁ 25

ex 25.09 Barwniki ziemi, kalcynowane lub mieszane

ex 25.15 Marmur, trawertyn, ekausyn i inne wapniste kamienie pomnikowe i budowlane o względnej
gęstości co najmniej 2,5 oraz alabaster, obrobione do etapu pocięcia w płyty o grubości do 25 cm

ex 25.16 Granit, porfiryt, bazalt, wapień i inne kamienie pomnikowe i budowlane obrobione do etapu
pocięcia w płyty o grubości do 25 cm

ex 25.17 Granulaty, skrawki i proszek z kamieni wymienionych pod Nr 25.15 lub 25.16

ex 25.18 Dolomit, kalcynowany lub bryłowany (w tym dolomit smołowany)

25.22

25.23

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 27

ex 27.07 Oleje i inne produkty destylacji smoły węglowej w wysokiej temperaturze oraz inne oleje i produkty zdefiniowane w Uwadze 2 do niniejszego Rozdziału, z wyjątkiem fenoli, krezoli i ksylenoli

27.08

ex 27.13 Ozokeryt, wosk lignitowy i wosk torfowy, z wyjątkiem surowych

ex 27.14 Bitum naftowy i inne pozostałości nafty i oleju łupkowego, z wyjątkiem koksu naftowego

27.16

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 30

ex 30.01 Guczoły i inne narządy do celów organoterapeutycznych, suszone, sproszkowane lub nie

ROZDZIAŁ 32

ex 32.01 Ekstrakty opalające pochodzenia warzywnego, z wyjątkiem ekstraktów akacji (mimozy) i quebracho

32.02

32.03

32.04

ROZDZIAŁ 33

ex 33.01 Esencyjne olejki (odterpentynowane lub nie), koncentraty i bezwodniki, z wyjątkiem wytwarzanych z owoców cytrusowych; rezinoidy

33.02

33.03

33.04

ROZDZIAŁ 38

38.01

38.02

38.04

38.05

38.06

ex 38.07 Żywiczne olejki terpentynowe; terpentyna siarczanowa, surowa; surowy dwupenten

38.08

38.10

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

ROZDZIAŁ 40

40.05

ex 40.07 Nić tekstylna pokryta lub impregnowana gumą wulkanizowaną

40.15

ROZDZIAŁ 41

41.02

ex 41.03 Skóra owcza i jagnięca, co najmniej garbowana

ex 41.04 Skóra kozła i kozłęcia, co najmniej garbowana

41.05

41.06

41.07

41.10

ROZDZIAŁ 43

43.02

ROZDZIAŁ 44

44.06

do

44.13

44.16

44.17

44.18

- 2 -

Opis produktów

- 1 -
Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -
Opis produktów

ROZDZIAŁ 48
ex 48.01 Papier prasowy w rolkach

ROZDZIAŁ 50
50.06
50.08

ROZDZIAŁ 52
52.01

ROZDZIAŁ 53
53.06
do
53.09

ROZDZIAŁ 54
54.03

ROZDZIAŁ 55
55.05

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 57

- ex 57.05 Przędza z naturalnych konopi, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej
- ex 57.06 Przędza z juty, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej
- ex 57.07 Przędza z włókien tekstylnych innych roślin, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej
- ex 57.08 Przędza papierowa, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej

ROZDZIAŁ 68

- 68.01
- 68.03
- 68.08
- ex 68.10 Materiały budowlane z materiału gipsowego
- ex 68.11 Materiały budowlane z cementu (w tym cementu żuźlowego), betonu lub kamienia sztucznego (w tym marmuru granulowanego łączonego z cementem), wzmocniane lub nie
- ex 68.12 Materiały budowlane z cementu azbestowego, cementu z włókna celulozowego itp.
- ex 68.13 Azbesty przetworzone; mieszanki na bazie azbestu i węgla magnezu

ROZDZIAŁ 69

- 69.01
- 69.02
- 69.04
- 69.05

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 70

- ex 70.01 Masa szklana (oprócz szkła optycznego)
- 70.02
- 70.03
- 70.04
- 70.05
- 70.06
- 70.16

ROZDZIAŁ 71

- ex 71.05 Srebro nieobrobione
- ex 71.06 Blacha srebrna nieobrobiona
- ex 71.07 Złoto nieobrobione
- ex 71.08 Blacha złota na metalu podstawowym lub srebrze, nieobrobione
- ex 71.09 Platyna i inne metale z grupy platyny, nieobrobione
- ex 71.10 Blacha platynowa lub blacha z metalu z grupy platyny, na metalu podstawowym lub szlachetnym, nieobrobiona

ROZDZIAŁ 73

- 73.04
- 73.05
- ex 73.07 Kęsiska kwadratowe, kęsy, kęsiska płaskie i blachówki (w tym pręty cynowane) z żelaza lub stali (z wyjątkiem produktów regulowanych przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali); fragmenty żelazne i stalowe wstępnie kształtowane kuciem;

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

- ex 73.10 Pręty (w tym drutowe) z żelaza lub stali, walcowane na gorąco, kute, prasowane, formowane na zimno lub wykańczane na zimno (łącznie z obróbką precyzyjną); stal do wiertel górniczych (z wyjątkiem produktów regulowanych przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali);
- ex 73.11 Kątowniki, kształtowniki i profile z żelaza lub stali, walcowane na gorąco, kute, prasowane, formowane na zimno lub wykańczane na zimno; ścianki szczelne z żelaza lub stali, wiercone, przekłuwane, montowane lub nie (z wyjątkiem produktów regulowanych przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali)
- ex 73.12 Obręcze i pasy z żelaza lub stali, walcowane na gorąco lub na zimno (z wyjątkiem produktów regulowanych przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali)
- ex 73.13 Arkusze i blachy z żelaza lub stali, walcowane na gorąco lub na zimno (z wyjątkiem produktów regulowanych przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali)
- 73.14
- ex 73.15 Stopy ze stali zwykłej i z dużą zawartością węgla w formach wymienionych pod Nr 73.06-73.14 (z wyjątkiem produktów regulowanych przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali)

ROZDZIAŁ 74

- 74.03
- 74.04
- ex 74.05 Folia miedziana, tłoczona, przycinana, perforowana, powlekana, drukowana lub nie, bez podkładu z materiału wzmacniającego
- ex 74.06 Proszek miedziany (wyczuwalny)

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 75

75.02

75.03

ex 75.05 Anody galwanizacyjne niklowe, nieobrobione, odlewane

ROZDZIAŁ 76

76.02

76.03

ex 76.04 Folia aluminiowa, tłoczona, przycinana, perforowana, powlekana, drukowana lub nie, bez podkładu z materiału wzmacniającego

ex 76.05 Proszek aluminiowy (wyczuwalny)

ROZDZIAŁ 77

ex 77.02 Obrobione pręty, kątowniki, kształtowniki i profile z magnezu; drut magnezowy; obrobione blachy, arkusze i pasy magnezowe; folia magnezowa; skrawki o jednakowym kształcie; proszek magnezowy (wyczuwalny)

ex 77.04 Obrobione pręty, kątowniki, kształtowniki i profile z berylu; drut berylowy; obrobione blachy, arkusze i pasy berylowe; folia berylowa

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 78

78.02

78.03

ex 78.04 Folia ołowiana, tłoczona, przycinana, perforowana, powlekana, drukowana lub nie, bez podkładu z materiału wzmacniającego

ROZDZIAŁ 79

79.02

79.03

ROZDZIAŁ 80

80.02

80.03

ex 80.04 Folia cynowa, tłoczona, przycinana, perforowana, powlekana, drukowana lub nie, bez podkładu z materiału wzmacniającego

ROZDZIAŁ 81

ex 81.01 Obrobione pręty, kątowniki, kształtowniki i profile z wolframu; obrobione blachy, arkusze i pasy wolframowe; folia wolframowa; drut i włókno wolframowe

ex 81.02 Obrobione pręty, kątowniki, kształtowniki i profile z molibdenu; obrobione blachy, arkusze i pasy molibdenowe; folia molibdenowa; drut i włókno molibdenowe

ex 81.03 Obrobione pręty, kątowniki, kształtowniki i profile z tantalu; obrobione blachy, arkusze i pasy tantalowe; folia tantalowa; drut i włókno tantalowe

ex 81.04 Obrobione pręty, kątowniki, kształtowniki i profile z innych metali podstawowych; obrobione blachy, arkusze i pasy z innych metali podstawowych; folia z innych metali podstawowych; drut i włókno z innych metali podstawowych

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 93

ex 93.06 Oprawy i inne drewniane części broni palnej

ROZDZIAŁ 95

ex 95.01 Wstępnie ukształtowany materiał do dalszej obróbki, tj. płyty, arkusze, pręty, rury i podobne formy, niepolerowane i nieobrabiane

do

ex 95.07

ROZDZIAŁ 98

ex 98.11 Wstępnie ukształtowane bloki z drewna lub korzeni do wyrobu fajek

LISTA D

Wykaz pozycji taryfowych, dla których stawki
Wspólnej Taryfy Celnej nie mogą przekroczyć 15%

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 28 Chemikalia nieorganiczne, związki nieorganiczne i organiczne metali szlachetnych, i rzadkich oraz radioaktywnych elementów izotopów

- ex 28.01 Halogeny (oprócz naturalnego jodu i bromu)
- ex 28.04 Wodór, rzadkie gazy, inne metaloidy i pierwiastki niemetaliczne (oprócz selenu i fosforu)
- 28.05
- do
- 28.10
- ex 28.11 Trójtlenek arsenu; kwas arsenowy
- 28.13
- do
- 28.22
- 28.24
- 28.26
- do
- 28.31
- ex 28.32 Chlorany (oprócz sodowego i potasowego oraz nadchloranów)
- ex 28.34 Tlenki jodu i nadjodany
- 28.35
- do
- 28.45
- 28.47
- do
- 28.58

LISTA E

Wykaz pozycji taryfowych, dla których stawki
Wspólnej Taryfy Celnej nie mogą przekroczyć 25%

Numer nomenklatury
brukselskiej

Opis produktów

ROZDZIAŁ 29 Chemikalia organiczne

ex 29.01 Węglowodory (oprócz naftelenu)

29.02

29.03

ex 29.04 Alkohole alifatyczne i ich pochodne halogenowane, sulfonowane, nitrowane i nitrozoazotowane
(oprócz alkoholi butylowych i izobutylowych)

29.05

ex 29.06 Fenole (oprócz fenolu, krezoli i ksylenoli) oraz alkohole fenolowe

29.07

do

29.45

ROZDZIAŁ 32

32.05

32.06

ROZDZIAŁ 39

39.01

do

39.06

LISTA F

Wykaz pozycji taryfowych, dla których stawki
Wspólnej Taryfy Celnej zostały ustalone na mocy wspólnego porozumienia

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
ex 01.01	Żywiec koński do uboju	11
ex 01.02	Żywiec wołowy (oprócz zwierząt rozplodowych z rodowodem)*	16
ex 01.03	Żywiec wieprzowy (oprócz zwierząt rozplodowych z rodowodem)*	16
ex 02.01	Mięso i jadalne odpadki, świeże, chłodzone lub mrożone:	
	- koniny	16
	- wołowiny *	20
	- wieprzowiny *	20
02.02	Martwy drób (np. ptactwo dzikie, kaczki, gęsi, indyki i ptactwo gwinejskie) i ich jadalne odpadki (oprócz wątroby), świeże, chłodzone lub mrożone	18
ex 02.06	Konina solona lub suszona	16
ex 03.01	Ryby słodkowodne, świeże (żywe lub martwe), chłodzone lub mrożone:	
	- pstrąg i inne łososiowate	16
	- pozostałe	10

* Wyłącznie gatunki domowe

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
ex 03.03	Skorupiaki i mięczaki, w skorupach lub nie, świeże (żywe lub martwe), chłodzone lub mrożone, solone, w solance lub suszone; skorupiaki w skorupach gotowane w wodzie:	
	- raki i langusty	25
	- kraby, krewetki	18
	- ostrygi	18
04.03	Masło	24
ex 04.05	Jaja ptasie w skorupach, świeże lub konserwowane:	
	od 16.02 do 31.08	12
	od 1.09 do 15.02	15
04.06	Miód naturalny	30
ex 05.07	Nieprzetworzone pióra i puch	0
05.08	Kości i rdzeń rogowy, nieprzetworzony, odtłuszczony, wstępnie przetworzony ale nie przycięty, poddany obróbce kwasowej lub odżelatynowany; proszek i odpady z tych produktów	0
ex 06.03	Kwiaty cięte i pąki do bukietów oraz do celów ozdobnych, świeże:	
	- od 1.06 do 31.10	24
	- od 1.11 do 31.05	20

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
ex 07.01	Warzywa, świeże lub chłodzone:	
	- cebula, szalotka, czosnek	12
	- młode ziemniaki	
	- od 1.01 do 15.05	15
	- od 16.05 do 30.06	21
	- pozostałe ¹	
07.04	Warzywa suszone, odwodnione lub odparowane, całe, cięte, plastrowane, rozrywane lub proszkowane, ale nie przetwarzane dalej:	
	- cebula	16
	- pozostałe	
ex 07.05	Suszone warzywa strączkowe w łupinach, obrane, łupane lub nie	
	- groszek i fasola	10
ex 08.01	Świeże banany	20
08.02	Owoce cytrusowe, świeże lub suszone:	
	- pomarańcze	
	- od 15.03 do 30.09	15
	- poza tym okresem	20
	- mandarynki i klementynki	20
	- cytryny	8
	- grejpfruty	12
	- pozostałe	16

¹ Stawkę zwykle ustala się na poziomie średniej arytmetycznej. Może on zostać zmodyfikowana, w miarę potrzeb, poprzez ustalenie stawek sezonowych w ramach polityki rolnej Wspólnoty.

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
ex 08.04	Świeże winogrona - od 1.11 do 14.07 - od 15.07 do 31.10	18 22
08.06	Jabłka, gruszki i pigwy, świeże ¹	8
08.07	Świeże owoce pestkowe: - morele - pozostałe ¹	25
ex 08.12	Suszone śliwki	18
ex 09.01	Kawa naturalna	16
10.01	Nasiona zbożowe ¹	
do		
10.07		
ex 11.01	Mąka pszenna ¹	
12.01	Nasiona i owoce oleiste, całe lub w kawałkach	0

¹ a) Stawki celne dla nasion zbożowych i mąki pszennej Wspólnej Taryfy Celnej są równe średniej arytmetycznej stawek krajowych.

b) Do czasu ustalenia metody do zastosowania w ramach środków przewidzianych w artykule 40.2, państwa członkowskie mogą, w drodze uchylecia artykułu 23, zawiesić pobieranie opłat od tych produktów.

c) W przypadku zagrożenia produkcji lub przetwórstwa nasion zbożowych lub mąki pszennej w dowolnym państwie członkowskim wskutek zawieszenia ceł w innych państwach członkowskich, państwa te rozpoczną wzajemne negocjacje. Jeżeli negocjacje te nie doprowadzą do zamierzonych wyników, Komisja może upoważnić państwo poszkodowane do podjęcia odpowiednich środków, stosowanych zgodnie z decyzją Komisji, o ile różnic kosztów nie rekompensuje istnienie wewnętrznej organizacji na rynku nasion zbożowych w państwie członkowskim zawieszającym cła.

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
ex 12.03	Nasiona siewne (z wyjątkiem nasion buraków)	10
12.06	Stożki chmielowe i lupulin	12
15.15	Wosk pszczół i innych owadów, barwiony lub nie	
	- surowy	0
	- pozostały	10
15.16	Woski warzywne barwione lub nie	
	- surowe	0
	- pozostałe	8
ex 16.04	Ryby preparowane i konserwowane	
	- łososiorate	20
ex 16.05	Skorupiaki preparowane i konserwowane	20
17.01	Cukier z buraka i trzciny, stały	80
18.01	Ziarna kakaowe, całe lub w kawałkach, surowe lub palone	9
18.02	Skorupy, łuski i odpady kakaowe	9
19.02	Preparaty z mąki, skrobi i ekstraktu słodowego, stosowane w żywności dla niemowląt lub do celów dietetycznych i kulinarnych, w których kakao stanowi mniej niż 50% masy	25
ex 20.02	Kiszona kapusta	20
21.07	Preparaty spożywcze nie wymienione w innych pozycjach	25

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
22.04	Moszcz winogronowy sfermentowany lub z fermentacją zatrzymaną inaczej niż przez dodanie alkoholu	40
23.01	Mączki nie przydatne do spożycia: - z mięsa i odpadków; skwarki - z ryb, skorupiaków i mięczaków	4 5
24.01	Nieprzetworzony tytoń, odpady tytoniowe	30
ex 25.07	Kaolin, sylimanit	0
ex 25.15	Marmur, w tym obrobiony do etapu wstępnego pocięcia w płyty o grubości do 25 cm	0
ex 25.16	Granit, porfir, bazalt, wapień i inny kamień pomnikowy i budowlany, w tym obrobiony do etapu wstępnego pocięcia w płyty o grubości do 25 cm	0
25.19	Naturalny węglan magnezu (magnezyt), kalcynowany lub nie, oprócz tlenku magnezu	0
ex 25.27	Talk w opakowaniach o masie netto do 1 kg	8
ex 27.07	Fenole, krezole i ksylenole, surowe	3
27.09	Nafta i oleje łupkowe, nieprzetworzone	0

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad</i> <i>valorem</i>)
ex 27.14	Koks naftowy	0
28.03	Węgiel, a tym kamienny, antracyt, acetylen i sadza	5
ex 28.04	Fosfor	15
	Selen	0
28.23	Tlenki i wodorotlenki żelaza, w tym barwniki ziemne zawierające co najmniej 70% masy związanego żelaza oznaczonego Fe ₂ O ₃	10
28.25	Tlenki tytanu	15
ex 28.32	Chlorki sodu i potasu	10
ex 29.01	Węglowodory aromatyczne	
	- naftalen	8
ex 29.04	Alkohol trzybutylowy	8
ex 32.07	Biel tytanowa	15
ex 33.01	Esencyjne olejki (bezterpenowe lub nie), koncentraty i bezwodniki z owoców cytrusowych	12
34.04	Woski sztuczne (w tym rozpuszczalne w wodzie) i preparowane, nie emulsjowane i bez rozpuszczalników	12
ex 40.07	Nić i sznur z gumy wulkanizowanej, pokryte materiałem lub nie	15

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
41.01	Skóry surowe (świeże, solone, suszone, piklowane lub waponowane), cięte lub nie, w tym skóra owcza w wełnie	0
ex 41.03	Skóra owcza i jagnięca, przetworzona do etapu garbowania: - z indyjskich owiec i kozłów (mieszkańców)	0
ex 41.04	- pozostałe Skóra kozła i kozłęcia, przetworzona do etapu garbowania: - z kozłów indyjskich	6
41.08	- pozostałe Skóra lakierowana i metalizowana	0
44.14	- pozostałe Arkusze forniru i sklejki (cięte, skrawane warstwami i łuszczone), o grubości do 5 mm, wzmocnione papierem lub tkaniną albo nie	7
44.15	Arkusze forniru i sklejki (cięte, skrawane warstwami i łuszczone), o grubości do 5 mm, wzmocnione papierem lub tkaniną albo nie	12
53.04	Panele ze sklejki, płyty stolarskiej, listw i forniru, zawierające materiały inne niż drewno lub nie; drewno inkrustowane i intarsjowane	15
53.04	Odpady z wełny owczej i jagnięcej lub włosia innych zwierząt (obrobione lub nie), workowe lub rozwłókniane (w tym skrawki workowe lub rozwłókniane)	0

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
54.01	Len surowy lub przetworzony ale nieprzędzony; pakuły i odpady z lnu (w tym skrawki workowe lub rozwłókniane)	0
54.02	Ramia surowa lub przetworzona ale nieprzędzona, wyczeski i odpady z ramii (w tym skrawki workowe lub rozwłókniane)	0
55.01	Bawełna, niezgrzeblona i nieczesana	0
ex 55.02	Surowy linters bawełniany	0
55.03	Odpady bawełniane (w tym skrawki workowe lub rozwłókniane) niezgrzeblone i nie czesane	0
57.01	Konopie naturalne (<i>Cannabis sativa</i>), surowe lub przetworzone ale nieprzędzone; pakuły i odpady z konopi naturalnych (w tym liny oraz skrawki workowe lub rozwłókniane)	0
57.02	Konopie manilskie (<i>Musa textilis</i>), surowe lub przetworzone ale nieprzędzone; pakuły i odpady z konopi manilskich (w tym liny oraz skrawki workowe lub rozwłókniane)	0
57.03	Juta surowa lub przetworzona ale nieprzędzona; pakuły i odpady z juty (w tym liny oraz skrawki workowe lub rozwłókniane)	0
74.01	Kamień miedziany, miedź nieobrobiona (oczyszczona lub nie), odpady i skrawki miedzi	0

-1- Numer nomenklatury brukselskiej	-2- Opis produktów	-3- Wspólna Taryfa Celna (stawka % <i>ad valorem</i>)
74.02	Stopy przejściowe	0
75.01	Kamień niklowy i inne produkty przejściowe metalurgii niklu; nikiel nieobrobiony (oprócz anod galwanizacyjnych); odpady i skrawki niklowe	0
80.01	Nieobrobiona cyna, odpady i skrawki cynowe	0
ex 85.08	Świece zapłonowe	18

LISTA G

Wykaz pozycji taryfowych, dla których stawki
Wspólnej Taryfy Celnej zostaną wynegocjowane przez państwa członkowskie

- 1 - Numer nomenklatury brukselskiej	- 2 - Opis produktów
ex 03.01	Ryby morskie, świeże (żywe lub martwe), chłodzone lub mrożone
03.02	Ryby solone, w solance, suszone lub wędzone
04.04	Ser i twaróg
11.02	Kasze i mączki zbożowe; inne przetworzone nasiona zbożowe (np. prasowane, łuskane, polerowane, perlowane lub śrutowane), z wyjątkiem ryżu łuskanego, nabłyszczanego, polerowanego i kruszonego; kielki zbóż, całe, prasowane, łuskane lub kruszone
11.07	Słód, palony lub nie
ex 15.01	Smalec i inny przetworzony tłuszcz wieprzowy
15.02	Nieprzetworzone tłuszcz wołowe, owcze lub kozie;
15.03	Stearyna z tłuszczu, oleju i łoju; olej z tłuszczu, oliwy i łoju, nie emulgowany, nie mieszany i nie preparowany
ex 15.04	Tłuszcze z wieloryba, oczyszczane lub nie
15.07	Tłuszcze roślinne, płynne lub stałe, surowe, rafinowane lub oczyszczane
15.12	Tłuszcze i oleje zwierzęce oraz roślinne, uwodorniane, rafinowane lub nie, ale bez dalszej przeróbki
18.03	Pasta kakaowa (luzem lub w blokach), odtłuszczana lub nie

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

- 18.04 Masło kakaowe (tłuszcz lub olej)
- 18.05 Proszek kakaowy niesłodzony
- 18.06 Czekolada i inne preparaty spożywcze zawierające kakao
- 19.07 Chleb, suchary i inne zwykle wyroby piekarskie bez cukru, miodu, jaj, tłuszczów, sera i owoców
- 19.08 Ciasta, biszkopty, ciastka i inne wypieki, zawierające kakao lub nie
- 21.02 Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy, herbaty i mate, preparaty na bazie tych ekstraktów, esencji i koncentratów
- 22.05 Moszcz winogronowy, fermentujący lub z fermentacją zatrzymaną w inny sposób niż przez dodanie alkoholu
- 22.08 Alkohole etylowe i neutralne, niedenaturowane, o mocy co najmniej 80 procent; alkohole denaturowane (w tym etylowe i neutralne) o dowolnej mocy
- 22.09 Alkohole (inne niż wymienione pod Nr 22.08); likiery i inne napoje alkoholowe oraz mieszane preparaty alkoholowe (zwanymi "skoncentrowanymi ekstraktami") do produkcji napojów
- 25.01 Sól zwykła (w tym kamienna, morska i stołowa); czysty chlorek sodowy; napoje solne, woda morską

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

25.03	Siarka każdego rodzaju, z wyjątkiem sublimowanej, skraplanej i koloidalnej
25.30	Naturalne surowe borany i ich koncentraty (kalcynowane lub nie), oprócz oddzielonych od solanki naturalnej; surowy naturalny kwas borowy zawierający do 85% H_3BO_3 w masie suchej
ex 26.01	Rudy ołowiu i cynku
ex 26.03	Pył i odpadki zawierające cynk
27.10	Nafta i oleje łąpkowe, inne niż surowe; preparaty nie wymienione w innych pozycjach, zawierające do 70% masy nafty lub olejów łąpkowych, stanowiących główny składnik tych preparatów
27.11	Gazy ziemne i węglowodory gazowe
27.12	Wazelina
ex 27.13	Wosk parafinowy, mikrokrystaliczny, parafina w taflach i inny wosk mineralny, barwiony lub nie, z wyjątkiem ozokerytu, wosku montanowego i torfowego
ex 28.01	Jod surowy i bromin
28.02	Siarka sublimowana, skraplana i koloidalna
ex 28.11	Pięciotlenek arsenu
28.12	Tlenek i kwas borowy
28.33	Bromki, bromki tlenowe, bromiany, nadbromiany i podbrominy
ex 28.34	Jodki i jodany

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

28.46	Borany i nadborany
ex 29.04	Alkohole butylowe i izobutylowe (oprócz trzybutylowego)
ex 29.06	Fenol, krezole i ksylenole
ex 32.01	Ekstrakty z quebracho i mimozy
40.02	Gumy syntetyczne, w tym lateks syntetyczny, stabilizowane lub nie; faktysa z olejów
44.03	Drewno surowe, okorowane lub wstępnie ukształtowane
44.04	Drewno w klockach lub półklockach, nie poddane dalszej obróbce
44.05	Drewno cięte, krojone lub obierane o grubości do 5 mm, nie poddane dalszej obróbce
45.01	Korek naturalny, nieprzetworzony, kruszony, granulowany lub mielony; odpady korkowe
45.02	Korek naturalny w blokach, płytach, arkuszach i pasach (w tym kostki i okorki, przycinany jako korki i zatyczki)
47.01	Miazga otrzymywana mechanicznie lub chemicznie z dowolnych naturalnych surowców włóknistych
50.02	Surowy jedwab (nie skręcany)
50.03	Odpady jedwabne (w tym kokony niezdatne do zwijania, wyczeski jedwabne i skrawki workowe lub rozwłókniane)
50.04	Przędza jedwabna, nie z wyczesków lub innych odpadów jedwabnych, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej
50.05	Przędza z odpadów jedwabnych innych niż wyczeski, nie przeznaczona do sprzedaży detalicznej

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ex 62.03	Używane worki i torby z juty stosowane jako opakowania towarów
ex 70.19	Paciorki szklane, sztuczne perły, sztuczne kamienie szlachetne i półszlachetne, sztuczne kamienie syntetyczne i inne drobne ozdoby szklane
ex 73.02	Stopy żelazne (oprócz żelazomanganu o znacznej zawartości węgla)
76.01	Nieobrobione aluminium; odpady i skrawki aluminiowe*
77.01	Nieobrobiony magnez, odpady magnezu (oprócz skrawków o jednolitym rozmiarze) i złom magnezowy*
78.01	Nieobrobiony ołów (w tym argentożelazowy); odpady i złom ołowiu*
79.01	Przybierkacz cynkowy; nieobrobiony cynk; odpady i złom cynku*
ex 81.01	Nieobrobiony wolfram w proszku*
ex 81.02	Nieobrobiony molibden*
ex 81.03	Nieobrobiony tantal*
ex 81.04	Inne nieobrobione metale podstawowe*
ex 84.06	Silniki do samochodów, samolotów, statków, łodzi i innych pojazdów oraz części tych silników
ex 84.08	Silniki odrzutowe oraz ich części i akcesoria

* Stawki celne dla półproduktów należy zweryfikować w oparciu o stawkę ustaloną dla metalu nieobrobionego, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 21 ustęp 2 niniejszego traktatu.

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

84.45	Narzędzia maszynowe do obróbki metalu i karbidów metalicznych, nie będące maszynami wymienionymi pod Nr 84.49 i 84.50
84.48	Akcesoria i części wyłącznie lub głównie do maszyn wymienionych pod Nr 84.45-84.47, w tym uchwyty przedmiotu obrabianego i narzędzia, głowice gwinciarские, podzielnice i inne przyrządy do narzędzi maszynowych; uchwyty narzędziowe do ręcznych narzędzi mechanicznych wymienionych pod Nr 82.04, 84.49 i 85.05
ex 84.63	Elementy transmisyjne silników samochodowych
87.06	Części i akcesoria samochodowe wymienione pod Nr 87.01, 87.02 i 87.03
88.02	Maszyny latające, szybowce i latawce; spadochrony wirnikowe
ex 88.03	Części maszyn latających, szybowców i latawców

ZAŁĄCZNIK II

LISTA,
o której mowa w artykule 38 Traktatu

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 1 Zwierzęta żywe

ROZDZIAŁ 2 Mięso i podroby jadalne

ROZDZIAŁ 3 Ryby, skorupiaki, mięczaki i inne bezkręgowce

ROZDZIAŁ 4 Produkty mleczarskie, jaja ptasie, miód naturalny; jadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, gdzie indziej niewymienione ani nie włączone

ROZDZIAŁ 5

05.04 Jelita, pęcherze i żołądki zwierząt (z wyjątkiem rybich) całe lub w kawałkach, świeże chłodzone, mrożone, solone, w solance, suszone lub wędzone

05.15 Produkty pochodzenia zwierzęcego, gdzie indziej niewymienione lub niewłączone; martwe zwierzęta objęte działami 1 lub 3, nienadające się do spożycia przez ludzi

ROZDZIAŁ 6 Żywe drzewa i inne rośliny, bulwy, korzenie i podobne.; cięte i ozdobne liście

ROZDZIAŁ 7 Warzywa oraz niektóre korzenie i bulwy jadalne

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 8 Owoce i orzechy jadalne; skórki owoców cytrusowych lub melonów

ROZDZIAŁ 9 Kawa, herbata i przyprawy, z wyjątkiem herba mate (pozycja Nr 09.03)

ROZDZIAŁ 10 Zboża

ROZDZIAŁ 11 Produkty przemysłu młynarskiego; sól, skrobie; gluten pszeniczny; inulina

ROZDZIAŁ 12 Nasiona i owoce oleiste; ziarna, nasiona i owoce; różne rośliny przemysłowe i lecznicze; słoma i pasza

ROZDZIAŁ 13

ex 13.03 Pektyna

ROZDZIAŁ 15

15.01 Śluz i inny przetworzony tłuszcz wieprzowy; przetworzony tłuszcz drobiowy

15.02 Nieprzetworzone tłuszcze wołowe, owcze i koźle; łój (łącznie z "premier jus") wytwarzany z tych tłuszczów

15.03 Stearyna z tłuszczu, oleju i łaju; olej z tłuszczu, oliwy i łaju, nie emulgowany, niemieszany i niepreparowany

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

- 15.04 Tłuszcze i oleje z ryb i ssaków morskich, oczyszczane lub nie
- 15.07 Tłuszcze roślinne, płynne lub stałe, surowe, rafinowane lub oczyszczane
- 15.12 Tłuszcze i oleje zwierzęce oraz roślinne, uwodorniane, rafinowane lub nie, ale bez dalszej przeróbki
- 15.13 Margaryna, sztuczna słonina i inne preparowane tłuszcze jadalne
- 15.17 Pozostałości po oczyszczaniu substancji tłuszczowych i wosków zwierzęcych lub roślinnych

ROZDZIAŁ 16 Przetwory z mięsa, ryb lub skorupiaków, mięczaków i innych bezkręgowców wodnych

ROZDZIAŁ 17

- 17.01 Cukier trzcinowy i buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
- 17.02 Inne rodzaje cukru; syropy cukrowe; syntetyczny miód (zmieszany z naturalnym lub nie);karmel
- 17.03 Melasa, odbarwiona lub nie

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 18

18.01 Ziarna kakaowe, całe lub łamane, surowe lub palone

18.02 Kakaowe łuski, łupiny, osłonki i inne odpady z kakao

ROZDZIAŁ 20 Przetwory z warzyw, owoców orzechów lub innych części roślin

ROZDZIAŁ 22

22.04 Moszcz winogronowy, fermentujący lub z fermentacją zatrzymaną w inny sposób niż przez dodanie alkoholu

22.05 Wino ze świeżych winogron; moszcz winogronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu

22.07 Inne napoje na bazie fermentacji (np. jabłecznik, wino z gruszek i miód pitny)

- 1 -

Numer nomenklatury
brukselskiej

- 2 -

Opis produktów

ROZDZIAŁ 23 Pozostałości i odpady przemysłu spożywczego; gotowapasza zwierzęca

ROZDZIAŁ 24

24.01 Tytoń nieprzetworzony, odpady tytoniowe

ROZDZIAŁ 45

45.01 Korek naturalny surowy, odpady korka, korek kruszony, granulowany lub mielony;

ROZDZIAŁ 54

54.01 Len surowy lub przetworzony ale nieprzędzony; pakuły i odpady lniane (w tym skrawki workowe lub rozwłóknianie)

ROZDZIAŁ 57

57.01 Konopie naturalne (*Cannabis sativa*), surowe lub przetworzone ale nieprzędzone; pakuły i odpady z konopi naturalnych (w tym liny oraz skrawki workowe lub rozwłókniane)

ZAŁĄCZNIK III

LISTA TRANSAKCJI NIEWIDOCZNYCH, o której mowa w artykule 106 Traktatu

- Fracht morski, w tym czarter, wydatki portowe, płatności na statki rybackie, itp.
- Fracht wodny śródlądowy, w tym czarter.
- Transport drogowy: pasażerski i towarowy, w tym czarter.
- Transport powietrzny: pasażerski i towarowy, w tym czarter.

Płatność pasażerów za międzynarodowe bilety lotnicze i nadbagaż; opłaty za międzynarodowy fracht lotniczy i przeloty czarterowe.

Wpływy ze sprzedaży międzynarodowych biletów lotniczych, opłat za nadbagaż, opłat za międzynarodowy fracht lotniczy i przeloty czarterowe.

- Dla wszystkich środków transportu morskiego: obsługa portowa (załadunek i zaopatrzenie, konserwacja, remonty, koszty załóg, itp.)

Dla wszystkich rodzajów transportu wodnego śródlądowego: obsługa portowa (załadunek i zaopatrzenie, konserwacja, niewielkie remonty, koszty załóg, itp.)

Dla wszystkich rodzajów komercyjnego transportu drogowego: paliwo, olej, niewielkie naprawy, garażowanie, wydatki na kierowców i załogi, itp.

Dla wszystkich rodzajów transportu powietrznego: koszty operacyjne i stałe, w tym naprawy samolotów i sprzętu latającego

- Opłaty magazynowe, odprawa celna.
- Opłaty celne i podatki.
- Opłaty tranzytowe.
- Opłaty remontowe i montażowe.

Przetwarzanie, wykańczanie, wykonywanie prac umownych i inne usługi o takim samym charakterze.

- Remonty statków

Naprawy środków transportu innych niż statki i samoloty.

- Pomoc techniczna (dotycząca produkcji i dystrybucji towarów i usług na wszelkich etapach, wykonywana w ograniczonym okresie zgodnie z jej określonym celem, w tym m.in. porady i wizytacje ekspertów, opracowywanie planów i projektów, nadzór produkcji, badania rynkowe, szkolenie personelu).

- Marże i prowizja maklerska.
- Wpływy z tytułu przelewów.
- Marże i opłaty bankowe.
- Koszty reprezentacyjne.
- Wszelkie formy reklamy.
- Delegacje.
- Uczestnictwo filii i oddziałów w kosztach stałych spółek matek mających siedzibę za granicą i odwrotnie.
- Umowy o roboty budowlane(budowa i konserwacja budynków, dróg, mostów, portów, itp. przez specjalistyczne firmy, generalnie według cen ryczałtowych i w wykonaniu zamówienia publicznego).
- Różnice, zabezpieczenia i depozyty należne z tytułu operacji terminowych dokonywanych na towarach, zgodne z przyjętą praktyką handlową.
- Turystyka.
- Wyjazdy i pobyty prywatne w celu kształcenia .
- Wyjazdy i pobyty prywatne ze względów zdrowotnych .
- Wyjazdy i pobyty prywatne ze względów rodzinnych.
- Prenumerata gazet, czasopism, książek, publikacji muzycznych.
- Gazety, czasopisma, książki, publikacji muzyczne, nagrania.
- Wywołane filmy, reklamy, filmy dokumentalne, edukacyjne, itp. (wypożyczanie, opłaty związane z kinematografią, opłaty z tytułu subskrypcji, powielania, synchronizacji, itp.).
- Opłaty członkowskie.
- Bieżąca konserwacja i naprawy własności prywatnej za granicą.
- Wydatki budżetowe na potrzeby rządu (koszty reprezentacji za granicą, składki z tytułu przynależności do organizacji międzynarodowych.
- Podatki, koszty sądowe, opłaty z tytułu rejestracji patentów i znaków towarowych.
Odszkodowania i odsetki.
- Zwroty w przypadku unieważnienia umów i zwroty z tytułu nieodebranych płatności.
- Kary pieniężne.
- Okresowe rozliczenia związane z publicznymi usługami transportu, poczty, telegrafu i telefonu.

- Zezwolenia dewizowe udzielane emigrującym obywatelom własnego lub obcego państwa.
 - Zezwolenia dewizowe udzielane powracającym obywatelom własnego lub obcego państwa.
 - Wynagrodzenia i płace (pracowników przygranicznych i sezonowych oraz osób nie posiadających prawa pobytu, nie naruszając prawa danego kraju do regulowania warunków zatrudniania obcokrajowców).
 - Płatności emigrantów (nie naruszając prawa kraju do regulowania imigracji).
 - Opłaty.
 - Dywidendy i udziały w zyskach.
 - Zyski (z tytułu posiadania papierów wartościowych, z tytułu hipoteki itp.).
 - Czynsz i czynsz dzierżawny.
 - Umorzenie umowne pożyczek (z wyjątkiem transferów związanych z umorzeniem o charakterze oczekiwanych zwrotów lub wypłaty kwot zaległych).
 - Zyski z działalności gospodarczej.
 - Honoraria autorskie.
- Patenty, projekty, znaki handlowe i wynalazki (przenoszenie i udzielanie licencji na korzystanie z patentów, projektów, znaków towarowych i wynalazków, chronionych prawnie lub nie, oraz transfery wynikające z takiego przeniesienia lub udzielenia licencji).
- Wpływy konsularne.
 - Emerytury, renty i inne podobne dochody.
- Świadczenia o charakterze alimentacyjnym wynikające z przepisów prawnych lub z orzeczenia sądowego, jak również pomoc finansowa w trudnej sytuacji.
- Transfer ratalny majątku zdeponowanego w kraju członkowskim przez osobę mającą miejsce zamieszkania na terenie innego kraju członkowskiego, której dochód osobisty w tym kraju nie wystarcza na pokrycie kosztów utrzymania).
- Transakcje i transfery związane z bezpośrednim ubezpieczeniem.
 - Transakcje i transfery związane z reasekuracją i retrocesją.
 - Otwarcie i zwrot kredytów komercyjnych i przemysłowych.
 - Przelewy niewielkich kwot za granicę.
 - Opłaty z tytułu dokumentacji wszelkiego typu dokonywanej przez upoważnione kantory walutowe na własny rachunek.
 - Nagrody sportowe i wpływy z wyścigów.
 - Spadki.
 - Posagi.

ZAŁĄCZNIK IV

Kraje i terytoria zamorskie

objęte postanowieniami części IV Traktatu

Francuska Afryka Zachodnia: Senegal, Sudan Francuski, Gwinea Francuska, Wybrzeże Kości Słoniowej, Dahomej, Mauretania, Niger i Górna Wolta;

Francuska Afryka Równikowa: Środkowe Kongo, Ubagn-Shari, Czad i Gabon;

Saint Pierre i Miquelon, Komory, Madagaskar i tereny zależne, Francuska Somalia, Nowa Kaledonia i terytoria zależne, Francuskie Kolonie Oceanii, Francuskie Terytoria Południowe i Antarktyczne;

Autonomiczna Republika Togo;

Terytorium powiernicze Kamerun pod zarząd francuskim;

Kongo Belgijskie i Ruanda-Urundi;

Terytorium powiernicze Somalii pod zarząd włoskim;

Nowa Gwinea Holenderska.

1.2 Protokół

w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC określić Statut Europejskiego Banku Inwestycyjnego przewidziany w artykule 129 niniejszego Traktatu,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

Artykuł 1

Niniejszym tworzy się Europejski Bank Inwestycyjny, ustanowiony artykułem 129 Traktatu (zwany dalej „Bankiem”), który wykonuje swoje funkcje i prowadzi działalność zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu i niniejszego Statutu.

Siedzibę Banku ustalają rządy Państw Członkowskich za wspólnym porozumieniem.

Artykuł 2

Zadanie Banku zdefiniowano w artykule 130 niniejszego Traktatu.

Artykuł 3

Zgodnie z artykułem 129 niniejszego Traktatu, członkami Banku są:

- Królestwo Belgii; Republika Federalna Niemiec;
- Republika Francuska;
- Republika Włoska;
- Wielkie Księstwo Luksemburga;
- Królestwo Niderlandów.

Artykuł 4

1. Kapitał Banku wynosi jeden miliard jednostek rozliczeniowych, subskrybowanych przez Państwa Członkowskie w następujący sposób:

Niemcy: 300 milionów
Francja: 300 milionów
Włochy: 240 milionów
Belgia: 86,5 miliona
Niderlandy: 71,5 miliona
Luksemburg: 2 miliony

Wartość jednostki rozliczeniowej odpowiada 0,88867088 grama czystego złota.

Państwa Członkowskie ponoszą odpowiedzialność wyłącznie do wysokości kapitału subskrybowanego, który nie został pokryty.

2. Przyjęcie nowego członka stanowi podwyższenie subskrybowanego kapitału proporcjonalnie do wysokości kapitału wniesionego przez tego członka.
3. Rada Gubernatorów może jednomyślnie zdecydować o podwyższeniu subskrybowanego kapitału.
4. Udział w subskrybowanym kapitale nie może zostać przeniesiony, zastawiony ani zajęty.

Artykuł 5

1. Kapitał subskrybowany Państwa Członkowskie pokrywają do wysokości 25% w pięciu równych ratach płatnych nie później niż, odpowiednio, dwa miesiące, dziewięć miesięcy, szesnaście miesięcy, dwadzieścia trzy miesiące i trzydzieści miesięcy od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Jedna czwarta każdej raty powinna być wpłacana w złocie lub w swobodnie wymiennej walucie i trzy czwarte w walucie krajowej.

2. Rada Dyrektorów może żądać wyrównania pozostałych 75% kapitału subskrybowanego w wysokości niezbędnej dla Banku do spełnienia jego zobowiązań w stosunku do wierzycieli.

Każde Państwo Członkowskie dokonuje płatności proporcjonalnie do jego udziału w subskrybowanym kapitale, w walutach wymaganych przez Bank do spełnienia jego zobowiązań.

Artykuł 6

1. Rada Gubernatorów może, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Rady Dyrektorów, zdecydować o udzieleniu Bankowi przez Państwa Członkowskie specjalnych oprocentowanych pożyczek w celu sfinansowania określonych projektów, o ile Rada Dyrektorów wykaże niezdolność Banku do uzyskania niezbędnych środków na rynkach kapitałowych na warunkach odpowiednich do charakteru i celu tych projektów.
2. O specjalne pożyczki można występować po upływie czterech lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu. Ich wysokość nie może przekraczać 400 milionów jednostek rozliczeniowych łącznie lub 100 milionów jednostek rozliczeniowych rocznie.
3. Okres specjalnych pożyczek ustala się w zależności od okresu pożyczek lub gwarancji proponowanych przez Bank przy udzieleniu tych pożyczek i nie może przekroczyć dwudziestu lat. Rada Gubernatorów może podjąć decyzję, kwalifikowaną większością głosów na wniosek Rady Dyrektorów, o przedterminowej spłacie specjalnych pożyczek.
4. Specjalne pożyczki są oprocentowane w wysokości 4% rocznie, chyba że Rada Gubernatorów ustali inną stopę, z uwzględnieniem poziomu stóp na rynkach kapitałowych.
5. Państwa Członkowskie udzielają specjalnych pożyczek proporcjonalnie do ich udziału w subskrybowanym kapitale; płatność dokonywana jest w walutach krajowych, w ciągu sześciu miesięcy od daty wystąpienia o takie pożyczki.
6. W przypadku likwidacji Banku, specjalne pożyczki udzielone przez Państwa Członkowskie podlegają zwrotowi dopiero po uregulowaniu innych długów Banku.

Artykuł 7

1. W przypadku zmniejszenia wartości waluty Państwa Członkowskiego w stosunku do jednostki rozliczeniowej zdefiniowanej w artykule 4, państwo to dostosowuje wysokość swojego udziału kapitałowego pokrytego w tej walucie proporcjonalnie do zmiany wartości, dokonując dopłaty na rzecz Banku. Kwota podlegająca dostosowaniu nie może jednak przekroczyć łącznej kwoty pożyczek udzielonych przez Bank i wyrażonych w danej walucie oraz aktywów Banku wyrażonych w tej walucie. Wpłaty należy dokonywać w ciągu dwóch miesięcy lub w przypadku pożyczek w dniu rozpoczęcia terminu płatności.
2. W przypadku zwiększenia wartości waluty Państwa Członkowskiego w stosunku do jednostki rozliczeniowej zdefiniowanej w artykule 4, należy dostosować wysokość udziału kapitałowego tego Państwa Członkowskiego pokrytego w walucie tego państwa proporcjonalnie do zmiany parytetu, dokonując zwrotu na rzecz tego państwa. Kwota podlegająca dostosowaniu nie może jednak przekroczyć kwoty pożyczek gwarantowanych przez Bank w danej walucie oraz aktywów Banku w tej walucie. Wpłaty należy dokonywać w ciągu dwóch miesięcy lub w przypadku pożyczek w dniu rozpoczęcia terminu płatności.
3. Parytet waluty Państwa Członkowskiego w stosunku do jednostki rozliczeniowej, zdefiniowanej w artykule 4, jest stosunkiem wagi czystego złota stanowiącego zawartość jednostki rozliczeniowej i wagi czystego złota odpowiadającego wartości nominalnej waluty zadeklarowanej Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu. W przypadku jego niezadeklarowania parytet ten jest określony w oparciu o kurs wymiany waluty wyrażony w lub wymierny na złoto, który jest stosowany przez odnośne Państwo Członkowskie przy rozliczaniu bieżących płatności.
4. Rada Gubernatorów może zdecydować, że ustępów 1 i 2 nie stosuje się w przypadku jednolitej, proporcjonalnej zmiany wartości nominalnej walut wszystkich członków Międzynarodowego Funduszu Walutowego lub wszystkich członków Banku.

Artykuł 8

Bankiem kieruje i zarządza Rada Gubernatorów, Rada Dyrektorów i Komitet Zarządzający.

Artykuł 9

1. Rada Gubernatorów składa się z ministrów wyznaczonych przez Państwa Członkowskie.
2. Rada Gubernatorów ustala ogólne wytyczne polityki kredytowej Banku, ze szczególnym uwzględnieniem celów, jakie mają być osiągnięte w związku ze stopniową realizacją wspólnego rynku.

Rada Gubernatorów zapewnia wykonanie tych wytycznych.

3. Ponadto Rada Gubernatorów:

- a) podejmuje decyzje o podwyższeniu subskrybowanego kapitału zgodnie z artykułem 4 ustęp 3;
- b) wykonuje uprawnienia przewidziane w artykule 6 w odniesieniu do specjalnych pożyczek;
- c) wykonuje uprawnienia przewidziane w artykułach 11 i 13 w odniesieniu do mianowania i dymisjonowania członków Rady Dyrektorów i Komitetu Zarządzającego;
- d) zezwala na odstępstwo przewidziane w artykule 18 ustęp 1;
- e) zatwierdza roczne sprawozdanie Rady Dyrektorów;
- f) zatwierdza roczny bilans i rachunek zysków i strat;
- g) wykonuje uprawnienia i funkcje przewidziane w artykułach 7, 14, 17, 26 i 27;
- h) zatwierdza regulamin wewnętrzny Banku.

4. W ramach niniejszego Traktatu i niniejszego Statutu, Rada Gubernatorów może jednomyślnie podejmować decyzje dotyczące wstrzymania operacji Banku oraz, w miarę potrzeby, jego likwidacji.

Artykuł 10

O ile w niniejszym Statucie nie przewidziano inaczej, decyzje Rady Gubernatorów są podejmowane większością głosów jej członków. Do głosowania Rady Gubernatorów mają zastosowanie postanowienia artykułu 148 niniejszego Traktatu.

Artykuł 11

1. Rada Dyrektorów ma wyłączne prawo podejmowania decyzji dotyczących udzielania pożyczek i związanych z nimi gwarancji; ustala oprocentowanie udzielanych pożyczek i marże z tytułu gwarancji, nadzoruje właściwe zarządzanie Bankiem oraz zapewnia kierowanie Bankiem zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu, Statutu i ogólnymi wytycznymi Rady Gubernatorów.

Na koniec roku budżetowego Rada Dyrektorów składa sprawozdanie Radzie Gubernatorów i publikuje je po zatwierdzeniu.

2. Rada Dyrektorów składa się z dwunastu dyrektorów i dwunastu zastępców.

Dyrektorów mianuje Rada Gubernatorów na okres pięciu lat, na podstawie nominowania przez Państwa Członkowskie i Komisję w następujący sposób:

- trzech dyrektorów nominowanych przez Republikę Federalną Niemiec;
- trzech dyrektorów nominowanych przez Republikę Francuską;
- trzech dyrektorów nominowanych przez Republikę Włoską;
- dwóch dyrektorów nominowanych za wspólnym porozumieniem przez kraje Beneluksu
- jeden dyrektor nominowany przez Komisję.

Ich mandat jest odnawialny.

Każdy dyrektor wspierany jest przez jednego zastępcę mianowanego zgodnie z tą samą procedurą i na tych samych warunkach co dyrektorzy.

Zastępcy mogą uczestniczyć w posiedzeniach Rady Dyrektorów. Zastępcom nie przysługuje prawo głosu, chyba że zastępują dyrektora, który nie mógł wziąć udziału w posiedzeniu.

Posiedzeniami Rady Dyrektorów kieruje przewodniczący Komitetu Zarządzającego lub, w przypadku jego nieobecności, jeden z wiceprzewodniczących, bez prawa głosu.

Członków Rady Dyrektorów wybiera się spośród osób o niekwestionowanej niezależności i kompetencji. Są oni odpowiedzialni wyłącznie przed Bankiem.

3. Dyrektor może zostać zdymisjonowany przez Radę Gubernatorów wyłącznie, jeżeli nie spełnia już warunków niezbędnych do wykonywania swych funkcji. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli sprawozdanie roczne nie zostanie zatwierdzone, Rada Dyrektorów składa rezygnację.

4. Wakat powstały wskutek śmierci, rezygnacji, dymisji lub rezygnacji kolektywnej zapełnia się zgodnie z ustępem 2. Członków zastępuje się na okres pozostający do zakończenia kadencji, chyba że wymianie podlega cała Rada Dyrektorów.

5. Rada Gubernatorów ustala wynagrodzenie członków Rady Dyrektorów. Rada Gubernatorów, stanowiąc jednomyślnie, określa jakie działania są nie do pogodzenia z obowiązkami dyrektora lub zastępcy.

Artykuł 12

1. Każdy dyrektor ma jeden głos w Radzie Dyrektorów.

2. O ile w niniejszym Statucie nie przewidziano inaczej, decyzje Rady Dyrektorów są podejmowane zwykłą większością głosów jej członków uprawnionych do głosowania. Większość kwalifikowana wymaga oddania ośmiu głosów „za”. Regulamin wewnętrzny Banku określa liczbę członków stanowiących kworum niezbędne do podejmowania decyzji.

Artykuł 13

1. Komitet Zarządzający składa się z przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących mianowanych na okres sześciu lat przez Radę Gubernatorów, na wniosek Rady Dyrektorów. Ich mandat jest odnawialny.
2. Na wniosek Rady Dyrektorów, przyjęty większością kwalifikowaną, Rada Gubernatorów, stanowiąc również większością kwalifikowaną, może zdymisjonować członka Komitetu Zarządzającego.
3. Komitet Zarządzający jest odpowiedzialny za bieżące działania Banku, pod kierownictwem przewodniczącego i nadzorem Rady Dyrektorów.

Komitet Zarządzający opracowuje decyzje Rady Dyrektorów, zwłaszcza dotyczące zaciągania i udzielania pożyczek i gwarancji, jak również zapewnia ich wykonanie.

4. Komitet Zarządzający stanowi większością, gdy wydaje opinie na temat propozycji dotyczących zaciągania i udzielania pożyczek oraz udzielania gwarancji.
5. Rada Gubernatorów ustala wynagrodzenie członków Komitetu Zarządzającego i określa, jakie działania są nie do pogodzenia z ich obowiązkami.
6. W sprawach sądowych i pozasądowych Bank reprezentuje przewodniczący lub, jeżeli nie jest to możliwe, wiceprzewodniczący.
7. Urzędnicy i inni pracownicy Banku podlegają przewodniczącemu, przez którego są zatrudniani i zwalniani. Przy doborze personelu uwzględnia się nie tylko osobiste umiejętności i kwalifikacje zawodowe, ale także sprawiedliwą reprezentację obywateli Państw Członkowskich.
8. Komitet Zarządzający i personel Banku podlega wyłącznie Bankowi i jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków.

Artykuł 14

1. Komitet składający się z trzech członków, mianowanych na podstawie ich kompetencji przez Radę Gubernatorów, przeprowadza coroczną weryfikację operacji i ksiąg Banku.
2. Komitet potwierdza zgodność bilansu i rachunku zysków i strat z księgami oraz prawdziwość przedstawionej w nich sytuacji w zakresie aktywów i pasywów Banku.

Artykuł 15

Bank komunikuje się z każdym z Państw Członkowskich za pośrednictwem wyznaczonego przez nie organu. W wykonywaniu operacji finansowych Bank korzysta z usług banku emisyjnego zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub innej instytucji finansowej przez dane państwo uznanej.

Artykuł 16

1. Bank współpracuje ze wszystkimi organizacjami międzynarodowymi działającymi w podobnych dziedzinach.
2. Bank dąży do nawiązywania właściwych kontaktów, w celu współpracy z instytucjami bankowymi i finansowymi w krajach, w których prowadzi operacje.

Artykuł 17

Na wniosek Państwa Członkowskiego lub Komisji albo z własnej inicjatywy Rada Gubernatorów interpretuje i uzupełnia wytyczne przyjęte przez nią na podstawie artykułu 9 niniejszego Statutu, zgodnie z przepisami regulującymi ich przyjmowanie.

Artykuł 18

1. W ramach zadań określonych w artykule 130 niniejszego Traktatu, Bank udziela pożyczek swoim członkom oraz przedsiębiorstwom prywatnym i publicznym na realizację projektów inwestycyjnych na europejskich terytoriach Państw Członkowskich, o ile nie jest możliwe uzyskanie środków z innych źródeł na rozsądnych warunkach.

Niemniej, w drodze odstępstwa przyjętego przez Radę Gubernatorów, stanowiącą jednomyślnie na wniosek Rady Dyrektorów, Bank może udzielać pożyczki na projekty inwestycyjne realizowane w całości lub w części poza europejskimi terytoriami Państw Członkowskich.

2. O ile to możliwe, pożyczki są udzielane wyłącznie pod warunkiem korzystania także z innych źródeł finansowania.
3. Udzielając pożyczki przedsiębiorstwu lub innemu podmiotowi niż Państwo Członkowskie Bank uzależnia tę pożyczkę od udzielenia gwarancji przez Państwo Członkowskie, na którego obszarze projekt będzie realizowany lub innej odpowiedniej gwarancji.
4. Bank może gwarantować pożyczki uzyskane przez przedsiębiorstwa prywatne lub publiczne lub inne podmioty w celu realizacji projektów przewidzianych w artykule 130 niniejszego Traktatu.
5. Łączna kwota pożyczek i gwarancji udzielonych przez Bank nie może w żadnym momencie przekroczyć 250% subskrybowanego kapitału.
6. Bank chroni się przed ryzykiem kursowym włączając do umów pożyczek i gwarancji klauzule uznane przez siebie za odpowiednie.

Artykuł 19

1. Oprocentowanie pożyczek udzielanych przez Bank i prowizje gwarancyjne dostosowuje się do warunków przeważających na rynku kapitałowym i oblicza w taki sposób, aby dochód uzyskany z tych odsetek i prowizji umożliwił Bankowi wywiązanie się z jego zobowiązań, pokrycie kosztów i stworzenie funduszu rezerw, przewidzianego w artykule 24.
2. Bank nie zmniejsza stóp oprocentowania. Jeżeli redukcja oprocentowania wydaje się być niezbędną z uwagi na szczególny charakter finansowanego projektu, dane Państwo Członkowskie lub inna instytucja może udzielić pomocy na spłatę odsetek, w zakresie zgodnym z artykułem 92 niniejszego Traktatu.

Artykuł 20

Realizując operacje pożyczkowe i gwarancyjne, Bank kieruje się następującymi zasadami:

1. Bank zapewnia wykorzystanie funduszy w sposób maksymalnie racjonalny, w interesie Wspólnoty.

Pożyczki i gwarancje mogą być udzielane wyłącznie:

- a) jeżeli odsetki i płatności z tytułu umorzenia są pokrywane, w przypadku projektów realizowanych przez przedsiębiorstwa z sektora produkcji, z zysków operacyjnych lub, w pozostałych przypadkach, poprzez podjęcie zobowiązania przez państwo, w którym realizowany jest projekt, albo w jakikolwiek sposób przy innych projektach; oraz
 - b) jeżeli realizacja projektu przyczynia się generalnie do zwiększenia produktywności ekonomicznej i ułatwia stworzenie wspólnego rynku.
2. Bank nie nabywa udziałów w przedsiębiorstwach i nie podejmuje zobowiązań odnośnie zarządzania nimi, chyba że jest to niezbędne do zabezpieczenia praw Banku do zwrotu pożyczonych funduszy.
 3. Bank może zbywać swoje roszczenia na rynku kapitałowym i może w tym celu zobowiązywać swoich pożyczkobiorców do wydania obligacji lub innych papierów wartościowych.
 4. Bank i Państwa Członkowskie nie mogą nakładać warunków wymagających wydatkowania środków pożyczonych przez Bank w określonym Państwie Członkowskim.
 5. Bank może uzależnić przyznanie pożyczki od zorganizowania międzynarodowego przetargu.
 6. Bank nie finansuje żadnych projektów, w całości ani w części, kwestionowanych przez Państwo Członkowskie, na którego obszarze mają one zostać zrealizowane.

Artykuł 21

1. Wnioski o pożyczki i gwarancje należy kierować do Banku za pośrednictwem Komisji lub Państwa Członkowskiego, na którego obszarze projekt ma zostać zrealizowany. Przedsiębiorstwa mogą także występować z wnioskiem o pożyczkę lub gwarancję bezpośrednio do Banku.
2. Wnioski złożone za pośrednictwem Komisji są przekazywane do zaopiniowania przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium projekt ma być realizowany. Wnioski złożone za pośrednictwem Państwa Członkowskiego są przekazywane do zaopiniowania przez Komisję. Wnioski złożone bezpośrednio przez przedsiębiorstwa przekazuje się zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu i Komisji.

Zainteresowane Państwo Członkowskie i Komisja przedstawiają swoje opinie najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy. Brak odpowiedzi jest uważany przez Bank za brak zastrzeżeń co do danego projektu.
3. Rada Dyrektorów podejmuje decyzje w sprawie wniosków o pożyczki i gwarancje, otrzymanych od Komitetu Zarządzającego.
4. Komitet Zarządzający bada zgodność otrzymanych wniosków o pożyczki lub gwarancje z postanowieniami niniejszego Statutu, zwłaszcza jego artykułem 20. Jeżeli Komitet Zarządzający opowiada się za przyznaniem pożyczki lub gwarancji, przekazuje projekt umowy Radzie Dyrektorów. Komitet może uzależnić swoją aprobatę od spełnienia warunków, jakie uzna za istotne. Jeżeli Komitet jest przeciwny udzieleniu pożyczki lub gwarancji, przekazuje odpowiednie dokumenty wraz z opinią Radzie Dyrektorów.
5. W przypadku wydania negatywnej opinii przez Komitet Zarządzający, Rada Dyrektorów może udzielić pożyczki lub gwarancji jedynie na podstawie decyzji przyjętej jednomyślnie.
6. W przypadku wydania negatywnej opinii przez Komisję, Rada Dyrektorów może udzielić pożyczki lub gwarancji jedynie na podstawie decyzji przyjętej jednomyślnie, przy czym dyrektor nominowany przez Komisję wstrzymuje się od głosu.
7. W przypadku wydania negatywnej opinii zarówno przez Komitet Zarządzający i przez Komisję, Rada Dyrektorów nie może udzielić pożyczki lub gwarancji.

Artykuł 22

1. Bank nabywa na międzynarodowych rynkach kapitałowych środki niezbędne do wykonywania swoich zadań.
2. Bank może zaciągać pożyczki na rynku kapitałowym Państwa Członkowskiego zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do emisji wewnętrznych lub, jeżeli w państwie tym nie ma takich przepisów, po omówieniu i osiągnięciu porozumienia co do proponowanej pożyczki z zainteresowanym Państwem Członkowskim.

Właściwe organy zainteresowanego Państwa Członkowskiego mogą odmówić zgody wyłącznie w przypadku ryzyka poważnych zakłóceń na rynku kapitałowym tego państwa.

Artykuł 23

1. Bank może wykorzystywać wszelkie dostępne fundusze, które nie są natychmiastowo niezbędne do spełnienia jego zobowiązań, w następujący sposób:
 - a) inwestowanie na rynkach pieniężnych;
 - b) z zastrzeżeniem postanowień artykułu 20 ustęp 2, nabywanie i zbywanie papierów wartościowych wydanych przez niego lub przez jego dłużników;
 - c) dokonywanie wszelkich innych operacji finansowych powiązanych z jego celami.
2. Nie naruszając postanowień artykułu 25, zarządzając swoimi inwestycjami Bank nie może wykonywać arbitrażu walutowego, który nie jest bezpośrednio wymagany do wykonania jego operacji pożyczkowych lub realizacji zobowiązań wynikających z udzielonych pożyczek lub gwarancji.
3. W sferze objętej postanowieniami niniejszego artykułu, Bank działa w porozumieniu z właściwymi organami lub bankiem centralnym zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 24

1. Stopniowo tworzy się fundusz rezerwowy w wysokości 10% objętego kapitału. Jeżeli wymaga tego stan zobowiązań Banku, Rada Dyrektorów może zdecydować o utworzeniu dodatkowych rezerw. W okresie kiedy fundusz rezerwowy nie jest jeszcze w całości utworzony, jest on zasilany z:
 - a) odsetek od pożyczek udzielonych przez Bank z sum wpłaconych przez Państwa Członkowskie na mocy artykułu 5;
 - b) odsetek od pożyczek udzielonych przez Bank z sum uzyskanych ze zwrotu pożyczek wymienionych w lit. a);w zakresie, w jakim odsetki te nie są wymagane do spełnienia zobowiązań Banku ani na pokrycie jego wydatków.
2. Środki z funduszu rezerwowego są inwestowane w taki sposób, aby były dostępne w dowolnym czasie na realizację celów funduszu.

Artykuł 25

1. Bank może w dowolnym czasie wymienić swoje aktywa w walucie jednego Państwa Członkowskiego na walutę innego Państwa Członkowskiego w celu wykonania operacji finansowych odpowiadających zadaniom określonym w artykule 130 niniejszego Traktatu, z uwzględnieniem postanowień artykułu 23 niniejszego Statutu. Bank unika w miarę możliwości dokonywania takiej wymiany, jeśli ma dostępne lub dające się zgromadzić aktywa w wymaganej walucie.
2. Bank nie może wymieniać aktywów w walucie Państwa Członkowskiego na walutę państwa trzeciego bez zgody tego Państwa Członkowskiego.
3. Bank może dowolnie zbywać część swojego kapitału pokrytą w złocie lub walucie wymiennej oraz wszelkie waluty pożyczone na rynkach poza Wspólnotą.
4. Państwa Członkowskie zobowiązują się udostępniać dłużnikom Banku środki walutowe niezbędne do spłaty pożyczek z odsetkami lub prowizji gwarancyjnych udzielonych przez Bank na cele projektów realizowanych na ich obszarach.

Artykuł 26

Jeżeli Państwo Członkowskie nie wywiąże się ze swoich zobowiązań członkowskich wynikających z niniejszego Statutu, w szczególności z zobowiązania pokrycia swojego udziału, udzielenia specjalnych pożyczek lub obsługi swoich pożyczek, udzielanie pożyczek lub gwarancji temu Państwu Członkowskiemu lub jego obywatelom może zostać wstrzymane decyzją Rady Gubernatorów, podjętą większością kwalifikowaną.

Decyzja taka nie zwalnia tego Państwa Członkowskiego ani jego obywateli z zobowiązań w stosunku do Banku.

Artykuł 27

1. W przypadku podjęcia decyzji przez Radę Gubernatorów o wstrzymaniu operacji Banku, wszelkie jego działania zostają niezwłocznie zawieszane, za wyjątkiem operacji koniecznych dla zapewnienia właściwego wykorzystania, ochrony i zabezpieczenia aktywów Banku oraz uregulowania jego zobowiązań.
2. W przypadku likwidacji, Rada Gubernatorów wyznacza likwidatorów i udziela im instrukcji odnośnie do przeprowadzenia likwidacji.

Artykuł 28

1. W każdym z Państw Członkowskich Bank ma zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może on zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie ruchome i nieruchome oraz stawać przed sądem.

Przywileje i immunitety Banku są ustanowione w Protokole przewidzianym w artykule 218 niniejszego Traktatu.

2. Mienie Banku nie podlega żadnym formom przejęcia ani wywłaszczenia.

Artykuł 29

Spory pomiędzy Bankiem, z jednej strony, a jego wierzycielami, pożyczkobiorcami lub osobami trzecimi, z drugiej strony, rozstrzygają właściwe sądy krajowe, chyba że właściwość ta zostanie przyznana Trybunałowi Sprawiedliwości.

Bank ma adres do doręczeń pism w każdym Państwie Członkowskim. Niemniej, w umowach może on wskazać inny szczególny adres do doręczeń pism lub przewidzieć postępowanie arbitrażowe.

Mienie i aktywa Banku nie podlegają zajęciu ani konfiskacie z tytułu egzekucji, chyba że na mocy orzeczenia sądowego.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK	J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
ADENAUER	HALLSTEIN
PINEAU	M. FAURE
Antonio SEGNI	Gaetano MARTINO
BECH	Lambert SCHAUS
J. LUNS	J. LINTHORST HOMAN

1.3 Protokół w sprawie wewnętrznej wymiany handlowej Niemiec i związanych z nią spraw

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE warunki istniejące obecnie w związku z podziałem Niemiec,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są dołączone do niniejszego Traktatu:

1. Wymiana handlowa pomiędzy terytoriami niemieckimi objętymi Ustawą Zasadniczą Republiki Federalnej Niemiec oraz terytoriami niemieckimi, na terenie których ustawa ta nie obowiązuje stanowi część wewnętrznego handlu Niemiec; dlatego też stosowanie niniejszego Traktatu nie wymaga wprowadzenia zmian do systemu aktualnie obowiązującego w zakresie wewnętrznego handlu Niemiec.
2. Każde Państwo Członkowskie powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję o wszelkich zawartych porozumieniach, a także przepisach wykonawczych dotyczących wymiany handlowej z terytoriami niemieckimi, na terenie których nie obowiązuje Ustawa Zasadnicza Republiki Federalnej Niemiec. Każde Państwo Członkowskie czuwa, aby wprowadzenie takich porozumień w życie nie było sprzeczne z zasadami wspólnego rynku oraz podejmuje wszelkie potrzebne środki, aby nie dopuścić do zakłóceń w funkcjonowaniu gospodarki innych Państw Członkowskich.
3. Każde Państwo Członkowskie może podjąć odpowiednie działania, aby zapobiec powstawaniu utrudnień dla tego Państwa wynikających z wymiany handlowej pomiędzy innym Państwem Członkowskim a terytoriami niemieckimi, na terenie których nie obowiązuje Ustawa Zasadnicza Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. LINTHORST HOMAN

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS

1.4 Protokół w sprawie niektórych postanowień dotyczących Francji

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC rozwiązać, zgodnie z ogólnymi celami niniejszego Traktatu, pewne szczególne problemy istniejące obecnie ,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

I. - Opłaty i dopłaty

1. Komisja i Rada co roku sprawdzają system dopłat do eksportu oraz specjalne opłaty nakładane na towary przywożone do strefy franka.

W czasie przeprowadzania kontroli rząd Francji informuje o środkach, jakie zamierza podjąć w celu zmniejszenia i racjonalizacji poziomu dopłat i opłat.

Powiadamia także Radę i Komisję o wszelkich nowych opłatach, jakie zamierza wprowadzić w wyniku dalszej liberalizacji oraz o wszelkich zmianach dopłat i opłat, jakich zamierza dokonać w granicach maksymalnej stawki opłat obowiązującej w dniu 1 stycznia 1957 roku. Takie różnorodne środki mogą stanowić przedmiot dyskusji tych instytucji.

2. Jeżeli Rada uzna, że brak jednolitości zagraża równemu traktowaniu pewnych sektorów przemysłu w innych Państwach Członkowskich, może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, zażądać, aby rząd Francji podjął pewne działania w celu ujednoczenia opłat i dopłat dotyczących każdej z następujących kategorii: surowce, półprodukty i produkty gotowe. Jeśli rząd Francji nie podejmie tych działań, Rada, ponownie stanowiąc większością kwalifikowaną, może upoważnić inne Państwa Członkowskie do podjęcia środków ochronnych, których warunki i szczegóły sama określi.

3. W przypadku gdy bilans płatności bieżących w strefie franka pozostaje w równowadze przez ponad rok, a także gdy rezerwy walutowe osiągnęły poziom, który uznaje się za zadowalający, w szczególności w odniesieniu do wielkości handlu zewnętrznego, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może podjąć decyzję nakazującą rządowi Francji zniesienie systemu opłat i dopłat.

Jeżeli Komisja i rząd Francji nie dojdą do porozumienia w kwestii, czy poziom rezerw walutowych strefy franka można uznać za zadowalający, zwracają się one o opinię w tej sprawie do osoby lub instytucji wybranej za wspólnym porozumieniem jako organ arbitrażowy. W przypadku, gdy porozumienie nie zostało osiągnięte, prezes Trybunału Sprawiedliwości wyznacza organ arbitrażowy.

Jeżeli podjęto decyzje o zniesieniu systemu opłat i dopłat, działania zmierzające w tym kierunku muszą być przeprowadzone w taki sposób, aby uniknąć ryzyka zakłócenia bilansu płatności, i mogą być w szczególności przeprowadzane stopniowo. Po zniesieniu tego systemu, postanowienia niniejszego Traktatu mają zastosowanie w całości.

Określenie „bilans płatności bieżących” należy rozumieć zgodnie z definicją stosowaną przez międzynarodowe organizacje i Międzynarodowy Fundusz Walutowy; co oznacza, że obejmuje on bilans handlowy i niewidoczne transakcje przychodu lub usług.

II. – Wynagrodzenie za nadgodziny

1. Państwa Członkowskie uznają, że ustanowienie wspólnego rynku, do końca pierwszego etapu, spowoduje sytuację, w której podstawowa ilość godzin powyżej których wypłacane są nadgodziny oraz średnia stawka dodatkowego wynagrodzenia za nadgodziny w przemyśle będzie odpowiadać średnim poborom we Francji w 1956 roku.

2. Jeżeli powyższa sytuacja nie zostanie osiągnięta do końca pierwszego etapu, Komisja upoważni Francję do podjęcia środków ochronnych w odniesieniu do sektorów przemysłu dotkniętych przez nierówności w sposobie płacenia za nadgodziny, których warunki i szczegóły sama ustali, o ile, podczas tego etapu, średni wzrost poziomu płac w takich samych sektorach przemysłu w innych Państwach Członkowskich, w porównaniu ze średnią z roku 1956, nie przekroczy wzrostu, który miał miejsce we Francji o punkty procentowe ustalone przez Komisję za zgodą Rady stanowiącej większością kwalifikowaną.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. LINTHORST HOMAN

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS

I.5 Protokół w sprawie Włoch

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC rozwiązać niektóre szczególne problemy dotyczące Włoch,

PODJEŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE WSPÓLNOTY

BIORĄ POD UWAGĘ fakt, iż rząd Włoch jest w trakcie realizacji dziesięcioletniego programu rozwoju gospodarczego, którego celem jest zniesienie nierówności w gospodarce Włoch, w szczególności przez rozwijanie infrastruktury mniej rozwiniętych obszarów południowych Włoch oraz włoskich wysp, a także przez tworzenie nowych stanowisk pracy w celu likwidacji bezrobocia;

PRZYPOMINAJĄ, że zasady i cele tego rządowego programu Włoch zostały przeanalizowane i zaakceptowane przez organizacje współpracy międzynarodowej, których Państwa Członkowskie są członkami;

UZNAJĄ, że osiągnięcie celów włoskiego programu leży w ich wspólnym interesie;

POSTANAWIAJĄ, pragnąc ułatwić wypełnienie tego zadania rządowi włoskiemu, zalecić instytucjom Wspólnoty stosowanie wszelkich metod i procedur przewidzianych w niniejszym Traktacie, i w szczególności, odpowiednie korzystanie z zasobów Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Funduszu Społecznego;

SĄ ZDANIA, że instytucje Wspólnoty, stosując niniejszy Traktat, powinny brać pod uwagę wysiłek, któremu będzie musiała podołać gospodarka Włoch w najbliższych latach oraz działania zmierzające do uniknięcia niebezpiecznych napięć związanych w szczególności z równowagą bilansu płatniczego lub poziomem bezrobocia, które mogą utrudnić stosowanie niniejszego Traktatu we Włoszech;

UZNAJĄ, że w przypadku stosowania artykułów 108 i 109 należy dołożyć szczególnej troski, aby środki nałożone na rząd Włoch nie wpłynęły negatywnie na realizację programu rozwoju gospodarczego i podniesienia poziomu życia ludności.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. LINTHORST HOMAN

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS

I.6 Protokół w sprawie Wielkiego Księstwa Luksemburga

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC rozwiązać pewne szczególne problemy dotyczące Wielkiego Księstwa Luksemburga,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

Artykuł 1

1. W związku ze szczególną sytuacją w rolnictwie upoważnia się niniejszym Wielkie Księstwo Luksemburga do utrzymania ograniczeń ilościowych w przywozie produktów zawartych na liście dołączonej do decyzji Umawiających się Stron Układu ogólnego w sprawie cel i handlu z dnia 3 grudnia 1955 roku dotyczącej rolnictwa w Luksemburgu.

Belgia, Luksemburg i Niderlandy stosują system przewidziany w artykule 6 akapit trzeci Konwencji o Unii Gospodarczej Belgii i Luksemburga z dnia 25 lipca 1921 roku.

2. Wielkie Księstwo Luksemburga podejmuje wszelkie środki o charakterze strukturalnym, technicznym i gospodarczym, umożliwiające stopniową integrację jego rolnictwa ze wspólnym rynkiem. Komisja może kierować do Wielkiego Księstwa zalecenia dotyczące środków, które należy podjąć.

Pod koniec okresu przejściowego Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje decyzję co do zakresu w jakim odstępstwa przyznane Wielkiemu Księstwu Luksemburga powinny zostać zmienione, utrzymane, bądź zniesione.

Zainteresowane Państwo Członkowskie może odwoływać się od tej decyzji do organu arbitrażowego wyznaczonego zgodnie z artykułem 8 ustęp 4 niniejszego Traktatu.

Artykuł 2

Podczas opracowywania rozporządzeń w sprawie swobodnego przepływu pracowników przewidzianego w artykule 48 ustęp 3 niniejszego Traktatu, Komisja uwzględnia szczególną sytuację demograficzną Wielkiego Księstwa Luksemburga.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS

ADENAUER

HALLSTEIN

PINEAU

M. FAURE

Antonio SEGNI

Gaetano MARTINO

BECH

Lambert SCHAUS

J. LUNS

J. LINTHORST HOMAN

1.7 Protokół

w sprawie towarów pochodzących i przywożonych z niektórych krajów i będących przedmiotem szczególnego traktowania przy wwozie do Państwa Członkowskiego

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY

PRAGNĄC bardziej szczegółowo określić zakres stosowania niniejszego Traktatu odnośnie do towarów pochodzących i przywożonych z niektórych krajów i będących przedmiotem szczególnego traktowania przy wwozie do Państwa Członkowskiego,

PODJEŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

1. Stosowanie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą nie wymaga żadnych zmian w systemie ceł stosowanym w chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu, do przywozu:

- (a) do krajów Beneluksu towarów pochodzących i przywożonych z Surinamu¹ lub Antyli Niderlandzkich;²
- (b) do Francji towarów pochodzących i przywożonych z Maroka, Tunezji, Republiki Wietnamu, Kambodży lub Laosu. Niniejsze postanowienia stosuje się także do osiedli francuskich w Kondominium Nowych Hebryd;³
- (c) do Włoch towarów pochodzących i przywożonych z Libii lub Terytoriów Powierniczych Somalii obecnie pod włoską administracją.⁴

¹ Postanowienia części czwartej Traktatu stosowały się do Surinamu, na mocy Dodatkowego Aktu Królestwa Niderlandów, jako uzupełnienie jego instrumentu ratyfikacyjnego, od 1 września 1962 r. do 16 lipca 1976 r.

² Zgodnie z artykułem 1 Konwencji z dnia 13 listopada 1962 roku zmieniającej Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą (Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich nr 150, z 1 października 1964 r., str. 2414), protokół już nie stosuje się do Antyli Niderlandzkich.

³ Postanowienia części czwartej Traktatu stosują się do tego Kondominium (zob. załącznik IV, str. 454).

⁴ Te dwa kraje stały się niepodległe.

2. Towarów wwiezionych do Państwa Członkowskiego i objętych określonym powyżej traktowaniem nie uznaje się za pozostające w swobodnym obrocie w tym Państwie w rozumieniu artykułu 10 niniejszego Traktatu przy ich ponownym wywozie do innego Państwa Członkowskiego.

3. Przed upływem pierwszego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Państwa Członkowskie przekażą Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim postanowienia rządzące szczególnym traktowaniem, o którym mowa w niniejszym protokole, wraz z wykazem towarów objętych takim traktowaniem.

Powiadomią także Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o wszelkich późniejszych zmianach wprowadzanych w wykazach lub dotyczących tego traktowania.

4. Komisja zapewni, że stosowanie tych postanowień nie wpłynie negatywnie na pozostałe Państwa Członkowskie; w tym celu może podjąć wszelkie właściwe środki dotyczące stosunków między Państwami Członkowskimi.

Sporządzono w Rzymie , dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN

I.8 Protokół w sprawie traktowania,
jakemu podlegają produkty objęte Europejską Wspólnotą Węgla i Stali
w odniesieniu do Algierii i innych departamentów zamorskich Republiki Francuskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

ŚWIADOME, że postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Algierii i departamentów zamorskich Republiki Francuskiej poruszają kwestię traktowania produktów objętych Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, w odniesieniu do Algierii i tych terytoriów,

PRAGNĄC znaleźć odpowiednie rozwiązanie zgodne z zasadami tych dwóch traktatów,

ZOBOWIĄZUJĄ SIĘ rozwiązać ten problem w duchu wzajemnej współpracy w możliwie najkrótszym terminie i nie później niż do pierwszej nowelizacji Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN

I.9 Protokół w sprawie olejów mineralnych i ich niektórych pochodnych

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

1. Każde Państwo Członkowskie może utrzymać w stosunku do innych Państw Członkowskich i państw trzecich na okres sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu cła oraz opłaty o skutku równoważnym stosowane do produktów objętych pozycjami nr 27.09, 27.10, 27.11, 27.12 i ex 27.13 (wosk parafinowy, mikrokrystaliczny, parafina w taflach) nomenklatury brukselskiej w dniu 1 stycznia 1957 roku lub, jeżeli są one niższe, w dniu wejścia w życie niniejszego Traktatu. Utrzymane cło na ropę naftową nie może doprowadzić do tego, aby różnica pomiędzy cłami na ropę naftową a cłami na jej pochodne, o których mowa powyżej w dniu 1 stycznia 1957 roku wzrosła o ponad 5%. Jeżeli taka różnica nie istnieje, wszelka różnica powstała później nie może przekroczyć 5% cła stosowanego 1 stycznia 1957 roku na produkty objęte pozycją nr 27.09. Jeżeli przed końcem tego sześcioletniego okresu, obniżono cła lub opłaty o skutku równoważnym w stosunku do produktów objętych pozycją nr 27.09, wszelkie cła lub opłaty o skutku równoważnym nałożone na produkty określone powyżej powinny być odpowiednio obniżone.

Po upływie tego okresu, cła utrzymane zgodnie z poprzednim akapitem zostaną całkowicie zniesione w stosunku do innych Państw Członkowskich. W tym samym czasie odnośnie do państw trzecich stosuje się wspólną taryfę celną.

2. Wszelka pomoc przyznawana dla produkcji olejów mineralnych objętych pozycją nr 27.09 nomenklatury brukselskiej, w zakresie w jakim okaże się ona konieczna do zmniejszenia ceny ropy naftowej do poziomu rynkowej ceny cif w porcie europejskim (CIF port europejski) Państwa Członkowskiego, jest regulowana artykułem 92 ustęp 3 litera c) niniejszego Traktatu. W pierwszych dwóch etapach Komisja korzysta z uprawnień przewidzianych w artykule 93 jedynie w takim zakresie, aby zapobiegać nadużywaniu tej pomocy.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. LINTHORST HOMAN

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS

I.10 Protokół w sprawie stosowania Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą do pozaeuropejskich części Królestwa Niderlandów

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

ZAMIERZAJĄC, przy podpisaniu Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, określić zakres stosowania artykułu 227 tego Traktatu do Królestwa Niderlandów

UZGODNIŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

Rząd Królestwa Niderlandów, z uwagi na konstytucyjną strukturę Królestwa wynikającą ze Statutu z 29 grudnia 1954 r., ma prawo, w drodze odstępstwa od artykułu 227 niniejszego Traktatu, ratyfikować ten Traktat wyłącznie w imieniu Królestwa w Europie i Niderlandzkiej Nowej Gwinei.

Sporządzono w Rzymie dnia dwudziestego piątego marca tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego roku.

P.H. SPAAK	J.Ch. SNOY ET D'OPPUERS
ADENAUER	HALLSTEIN
PINEAU	M. FAURE
Antonio SEGNI	Gaetano MARTINO
BECH	Lambert SCHAUS
J. LUNS	J. LINTHORST HOMAN

I.10 Konwencja Wykonawcza
w sprawie Stowarzyszenia Krajów i Terytoriów Zamorskich ze Wspólnotą

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC przyłączyć się do Konwencji Wykonawczej, o której mowa w artykule 136 Traktatu,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do niniejszego Traktatu:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie powinny, na poniższych warunkach, brać udział w środkach mających na celu społeczny i gospodarczy rozwój krajów i terytoriów wymienionych w załączniku IV do niniejszego Traktatu, poprzez przyłączanie się do wysiłków podejmowanych przez władze odpowiedzialne za dane kraje i terytoria.

W tym celu ustanawia się niniejszym Fundusz Rozwoju Krajów i Terytoriów Zamorskich, do którego Państwa Członkowskie wnoszą, przez pięć lat, coroczne wpłaty wyszczególnione w załączniku A do Konwencji.

Funduszem zarządza Komisja.

Artykuł 2

Władze odpowiedzialne za kraje i terytoria powinny, w porozumieniu z władzami lokalnymi lub przedstawicielami narodów danych krajów i terytoriów, przedstawiać Komisji projekty społeczne lub gospodarcze, o finansowanie których proszona jest Wspólnota.

Artykuł 3

Komisja przygotowuje corocznie ogólny program przyznania różnym kategoriom projektów funduszy udzielanych zgodnie z załącznikiem B do niniejszej Konwencji.

Ogólne programy powinny zawierać projekty finansowania:

- a) określonych instytucji społecznych, zwłaszcza szpitali, ośrodków badawczych i szkolenia nauczycieli, instytucji prowadzących szkolenie zawodowe oraz podnoszących kwalifikacje przedstawicieli danego narodu;
- b) inwestycji gospodarczych w interesie dobra publicznego i bezpośrednio związanych z wprowadzaniem w życie programu zakładającego realizację projektu wspomagającego rozwój.

Artykuł 4

Na początku każdego roku finansowego Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną po zasięgnięciu opinii Komisji, określa jakie środki zostaną przeznaczone na finansowanie:

- a) instytucji społecznych, o których mowa w artykule 3 litera a);
- b) inwestycji gospodarczych dla dobra publicznego, o których mowa w artykule 3 litera b).

Decyzja Rady zapewnia rozsądny podział geograficzny dostępnych funduszy.

Artykuł 5

1. Komisja określa w jaki sposób dostępne środki, o których mowa w artykule 4 litera a), są rozdysponowane między poszczególne wnioski o finansowanie instytucji społecznych.
2. Komisja występuje z propozycjami finansowania projektów inwestycji gospodarczych, które rozpatruje zgodnie z artykułem 4 litera b).

Przedstawia te propozycje Radzie.

Jeśli w ciągu jednego miesiąca żadne z Państw Członkowskich nie zwróci się do Rady z prośbą zbadania propozycji, uznaje się je za przyjęte.

Rada rozpatrująca propozycje stanowi większością kwalifikowaną w ciągu dwóch miesięcy.

3. Jakikolwiek środki nieprzyznane w danym roku są przenoszone na następne lata.

4. Przyznane środki są udostępniane władzom odpowiedzialnym za przeprowadzenie danych prac. Komisja kontroluje, czy środki są wykorzystywane na cele, na które zostały przyznane i czy wydawane są w sposób efektywny.

Artykuł 6

W ciągu sześciu miesięcy od daty wejścia w życie Traktatu, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustanawia zasady gromadzenia i przekazywania środków, koniecznych do finansowania i administrowania zasobami Funduszu Rozwoju.

Artykuł 7

Większość kwalifikowana, o której mowa w artykułach 4, 5 i 6 wynosi 67 głosów. Państwa członkowskie dysponują następującą liczbą głosów:

Belgia	11 głosów
Niemcy	33 głosy
Francja	33 głosy
Włochy	11 głosów
Luksemburg	1 głos
Niderlandy	11 głosów

Artykuł 8

Prawo przedsiębiorczości powinno w każdym kraju lub terytorium być stopniowo rozszerzane na obywateli i spółki pochodzące z Państwa Członkowskiego innego niż to, które utrzymuje specjalne stosunki z danym krajem lub terytorium. Podczas pierwszego roku stosowania Konwencji sposób wykonania tego postanowienia powinien zostać ustalony przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, tak aby zapewnić stopniowe zniesienie w okresie przejściowym wszelkiej dyskryminacji.

Artykuł 9

W wymianie handlowej między Państwami Członkowskimi oraz krajami i terytoriami stosuje się system opłat celnych przewidziany w artykułach 133 i 134 Traktatu.

Artykuł 10

Podczas obowiązywania niniejszej Konwencji Państwa Członkowskie stosują w wymianie handlowej z krajami i terytoriami postanowienia rozdziału Traktatu dotyczące znoszenia ograniczeń ilościowych między Państwami Członkowskimi stosowane w tym czasie w wymianie handlowej między nimi.

Artykuł 11

1. W każdym kraju lub terytorium, gdzie stosuje się kontyngenty przywozowe, w rok po wejściu w życie Konwencji kontyngenty otwarte dla państw innych niż państwa, z którymi dany kraj lub terytorium utrzymuje specjalne stosunki powinny zostać zamienione na kontyngenty ogólne, otwarte bez dyskryminacji dla innych Państw Członkowskich. Od tego momentu kontyngenty te powinny być corocznie zwiększane zgodnie z artykułem 32 i artykułem 33 ustępy 1, 2, 4, 5, 6 oraz 7 Traktatu.

2. Gdy w przypadku produktu, co do którego wymiana handlowa nie została zliberalizowana, kontyngent ogólny jest mniejszy niż 7% całego wolumenu przywozu do danego kraju lub terytorium, kontyngent równy 7% takiego wolumenu powinien zostać wprowadzony nie później niż rok po wejściu w życie Konwencji i powinien być corocznie zwiększany zgodnie z ustępem 1.
3. Jeżeli w przypadku określonych produktów nie otwarto żadnego kontyngentu na przywóz do kraju lub terytorium, Komisja przyjmie decyzję określającą sposób otwarcia i zwiększania kontyngentów dla innych Państw Członkowskich.

Artykuł 12

Jeśli kontyngenty przywozowe ustanowione przez Państwo Członkowskie obejmują zarówno przywóz z państwa, z którym kraj lub terytorium utrzymuje specjalne stosunki jak i z danego kraju lub terytorium, udział przywozu z krajów lub terytoriów powinien być przedmiotem kontyngentu ogólnego, w oparciu o statystyki przywozu. Każdy taki kontyngent powinien być ustanowiony podczas pierwszego roku obowiązywania Konwencji i powinien być zwiększany zgodnie z artykułem 10.

Artykuł 13

Postanowienia artykułu 10 nie stanowią przeszkody w stosowaniu zakazów lub ograniczeń przywozowych, wywozowych lub tranzytowych, uzasadnionych względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, bądź ochrony własności przemysłowej i handlowej. Zakazy te i ograniczenia nie powinny jednak stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w wymianie handlowej.

Artykuł 14

Po wygaśnięciu niniejszej Konwencji i do momentu przyjęcia postanowień dotyczących stowarzyszenia w dalszym okresie, kontyngenty przywozowe w przypadku krajów i terytoriów oraz Państw Członkowskich na produkty pochodzące z krajów i terytoriów pozostaną na poziomie ustalonym dla piątego roku. Również postanowienia dotyczące prawa przedsiębiorczości obowiązujące pod koniec piątego roku zostaną utrzymane.

Artykuł 15

1. Kontyngenty taryfowe na przywóz kawy naturalnej z państw trzecich do Włoch i krajów Beneluksu oraz bananów do Republiki Federalnej Niemiec wprowadza się zgodnie z Protokołami załączonymi do niniejszej Konwencji.
2. Jeśli niniejsza Konwencja wygaśnie przed zawarciem nowego porozumienia, Państwa Członkowskie, w oczekiwaniu na taką umowę, będą wykorzystywać kontyngenty taryfowe na banany, ziarna kakaowca i kawę naturalną i stosować stawki celne stosowane na początku drugiego etapu. Wolumen kontyngentów powinien być równy wolumenowi przywozu z państw trzecich w ostatnim roku, z którego dostępne są dane statystyczne.

Kontyngenty, w odpowiednim przypadku, będą zwiększane proporcjonalnie do wzrostu konsumpcji w państwach importujących.

3. Państwa Członkowskie korzystające z kontyngentów taryfowych i stawek celnych stosowanych w momencie wejścia Traktatu w życie i na mocy Protokołów dotyczących przywozu kawy naturalnej i bananów z państw trzecich mogą zażądać aby zamiast zastosowania zasad, o których mowa w ustępie 2, kontyngenty taryfowe zostały utrzymane na poziomie osiągniętym w momencie wygaśnięcia Konwencji.

Kontyngenty takie, w odpowiednim przypadku, będą zwiększane zgodnie z ustępem 2.

4. Komisja, na prośbę zainteresowanych państw, określa wielkość kontyngentów taryfowych, o których mowa w poprzednich ustępach.

Artykuł 16

Postanowienia artykułów 1-8 niniejszej Konwencji mają zastosowanie do Algerii i francuskich departamentów zamorskich.

Artykuł 17

Z zastrzeżeniem przypadków, do których mają zastosowanie postanowienia artykułów 14 i 15, niniejsza Konwencja zostaje zawarta na okres pięciu lat.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. LUNS

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
Hallstein
M. FAURE
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. LINTHORST HOMAN

Załącznik A, o którym mowa w artykule 1 niniejszej Konwencji:

Procent Państwa	pierwszy rok 10%	drugi rok 12,5%	trzeci rok 16,5%	czwarty rok 22,5%	piąty rok 38,5%	Suma
	jednostki rozliczeniowe EUP – w milionach					
Belgia	7	8.75	11.55	15.75	26.95	70
Niemcy	20	25	33	45	77	200
Francja	20	25	33	45	77	200
Włochy	4	5	6.60	9	15.40	40
Luksemburg	0.125	0.15625	0.20625	0.28125	0.48125	1.25
Niderlandy	7	8.75	11.55	15.75	26.95	70

Załącznik B, o którym mowa w artykule 3 niniejszej Konwencji:

Procent Kraje i terytoria zamorskie	pierwszy rok 10%	drugi rok 12.5%	trzeci rok 16.5 %	czwarty rok 22.5 %	piąty rok 38.5 %	Suma 100%
	jednostki rozliczeniowe EUP – w milionach					
Belgii	3	3.75	4,95	6.75	11.55	30
Francji	51.125	63.906	84.356	115.031	196.832	511.25
Włoch	0.5	0.625	0.825	1.125	1.925	5
Niderlandów	3.5	4.375	5.775	7.875	13.475	35

I.12 Protokół w sprawie kontyngentów taryfowych na import bananów
(ex 08.01 nomenklatury brukselskiej)

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są dołączone do niniejszej Konwencji:

1. Od chwili pierwszego zbliżenia cel zewnętrznych przewidzianych w artykule 23 ustęp 1 litera b) niniejszego Traktatu do końca drugiego etapu, Republika Federalna Niemiec korzysta z rocznego bezcłowego kontyngentu importowego równego 90% importu z 1956 roku, pomniejszonego o ilości pochodzące z krajów i terytoriów, o których mowa w artykule 131 niniejszego Traktatu.
2. Od końca drugiego etapu do końca etapu trzeciego kontyngent wynosi 80% ilości określonej powyżej.
3. Roczne kontyngenty określone w ustępach 1 i 2 powiększa się o 50% różnicy między całkowitą ilością importu w każdym poprzedzającym roku a ilością importu w roku 1956.

Jeżeli całkowita wielkość importu zmniejszy się w porównaniu z wielkością w roku 1956, roczne kontyngenty przewidziane powyżej nie mogą przekroczyć 90% importu za każdy poprzedzający rok w okresie, o którym mowa w ustępie 1, lub 80% importu za każdy poprzedzający rok w okresie, o którym mowa w ustępie 2.

4. W momencie, gdy wspólna taryfa celna zacznie obowiązywać w całości, kontyngent wyniesie 75% wielkości importu z 1956 roku. Taki kontyngent zostanie zwiększony zgodnie z postanowieniami ustępu 3 akapit pierwszy.

Jeżeli import zmniejszy się w porównaniu z wielkością zanotowaną w roku 1956, roczny kontyngent przewidziany powyżej nie może przekroczyć 75% importu w roku poprzedzającym.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje wszelkie decyzje w sprawie zniesienia lub zmiany tego kontyngentu.

5. Wielkość importu w roku 1956, pomniejszona o import z krajów i terytoriów, o których mowa w artykule 131 niniejszego Traktatu, która zgodnie z powyższymi postanowieniami ma służyć jako podstawa do obliczania kontyngentów, wynosi 290 000 ton metrycznych.
6. Jeżeli kraje i terytoria nie są w stanie dostarczyć w całości ilości żądanych przez Republikę Federalną Niemiec, zainteresowane Państwa Członkowskie deklarują swoją gotowość do wyrażenia zgody na odpowiednie podwyższenie kontyngentów taryfowych Niemiec.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN

W chwili podpisywania niniejszego Protokołu, Pełnomocnik Republiki Federalnej Niemiec złożył następującą deklarację w imieniu swojego rządu, którą uwzględnili pozostali Pełnomocnicy:

Republika Federalna Niemiec wyraża gotowość do wspierania wszelkich działań podejmowanych przez prywatnych przedsiębiorców niemieckich w celu zwiększenia sprzedaży bananów ze stowarzyszonych krajów i terytoriów zamorskich na terenie Republiki Federalnej Niemiec.

W tym celu, grupy przedsiębiorców w różnych krajach zainteresowanych dostawą i sprzedażą bananów rozpoczną możliwie szybko negocjacje w tym zakresie.

I.13 Protokół w sprawie kontyngentów taryfowych na import kawy naturalnej (ex 09.01 nomenklatury brukselskiej)

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,
PRZYJĘŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszej Konwencji:

A. Włochy

W pierwszym okresie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą, a także po pierwszej zmianie ceł zgodnie z artykułem 23 niniejszego Traktatu, kawa naturalna importowana z państw trzecich na terytorium Włoch jest objęta cłami obowiązującymi w dniu wejścia w życie niniejszego Traktatu w ramach rocznego kontyngentu równego całkowitemu importowi kawy naturalnej do Włoch z państw trzecich w roku 1956. .

Począwszy od szóstego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu do końca drugiego etapu, początkowy kontyngent przewidziany w poprzednim akapicie zmniejsza się o 20%.

Od początku trzeciego etapu do jego zakończenia kontyngent wynosi 50% kontyngentu początkowego.

Przez cztery lata od zakończenia okresu przejściowego, cła na kawę naturalną importowaną do Włoch mogą być nadal nakładane na ilość nie przekraczającą 20% kontyngentu początkowego w wysokości stosowanej w tym państwie w dniu wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Komisja zbada, czy wielkość procentowa i okres przewidziany w poprzednim akapicie są uzasadnione.

Postanowienia niniejszego Traktatu stosują się do importu przekraczającego kontyngenty przewidziane powyżej.

B. Kraje Beneluksu

Od początku drugiego etapu do jego zakończenia, kawa naturalna może nadal być importowana bez cła z państw trzecich do krajów Beneluksu, do 85% całkowitej ilości kawy importowanej w ciągu ostatniego roku, dla którego istnieją statystyki.

Od początku trzeciego etapu do jego zakończenia, bezcłowy import, o którym mowa w poprzednim akapicie zostaje zmniejszony o 50% całkowitej ilości kawy naturalnej importowanej w ciągu ostatniego roku, dla którego istnieją statystyki.

Postanowienia niniejszego Traktatu stosują się do importu przekraczającego kontyngenty przewidziane powyżej.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J. LINTHORST HOMAN

J. Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS

I.14 Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

PRAGNĄC określić Statut Trybunału przewidziany w artykule 188 Traktatu,

POWOŁAŁY w tym celu jako swych pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Barona J. Ch. SNOYA et D'OPPUERSA

Sekretarza Generalnego Ministerstwa Spraw Gospodarczych, Przewodniczącego Delegacji Belgijskiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Profesora dr Carla Friedricha OPHULSA

Ambasadora Republiki Federalnej Niemiec, Przewodniczącego Delegacji Niemieckiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Roberta MORJOLINA

Profesora prawa, Zastępcę Przewodniczącego Delegacji Francuskiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

V. BADINIEGO CONFALONIERIEGO

Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych

Przewodniczącego Delegacji Włoskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA:

Lamberta SCHAUSA

Ambasadora Wielkiego Księstwa Luksemburga

Przewodniczącego Delegacji Luksemburskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

J. LINTHORSTA HOMANA

Przewodniczącego Delegacji Niderlandzkiej na Konferencję Międzyrządową;

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie:

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

Artykuł 1

Trybunał, ustanowiony artykułem 4 niniejszego Traktatu, jest powołany i funkcjonuje zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu i niniejszego Statutu.

TYTUŁ I

Sędziowie i rzecznicy generalni

Artykuł 2

Przed podjęciem obowiązków każdy z sędziów na posiedzeniu jawnym ślubuje wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 3

Sędziów chroni immunitet jurysdykcyjny. Po zakończeniu funkcji, są nadal objęci immunitetem dotyczącym pełnionych przez nich czynności służbowych, a obejmującym również słowa wypowiedziane lub napisane.

Trybunał obradujący na posiedzeniu plenarnym może uchylić immunitet.

W przypadku uchylecia immunitetu i wszczęcia postępowania karnego przeciwko sędziemu, jest on sądzony w Państwie Członkowskim jedynie przez sąd uprawniony do sądenia członków najwyższych krajowych organów sądowniczych.

Artykuł 4

Sędziowie nie mogą sprawować żadnych funkcji politycznych ani administracyjnych.

Nie mogą oni wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej, o ile Rada w drodze wyjątku nie zwolni ich od tego zakazu.

Podejmując swoje obowiązki, uroczyście zobowiązują się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające, zwłaszcza obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu funkcji.

Wszelkie związane z tą sprawą wątpliwości rozstrzyga Trybunał.

Artykuł 5

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci, funkcje sędziego kończą się z chwilą jego rezygnacji.

Sędzia składa rezygnację przesyłając ją w formie pisemnej do prezesa Trybunału, który przekazuje ją do przewodniczącego Rady. W momencie tego zawiadomienia, w składzie sędziowskim powstaje wakat.

Z wyjątkiem okoliczności, których dotyczy artykuł 6, sędzia nadal pełni funkcję do momentu podjęcia obowiązków przez następcę.

Artykuł 6

Sędzia może być zwolniony z funkcji lub pozbawiony prawa do emerytury bądź innych podobnych korzyści tylko wówczas, gdy w jednomyślnej opinii sędziów i rzeczników generalnych Trybunału, nie spełnia on już wymaganych warunków lub nie czyni zadość zobowiązaniom wynikającym z jego urzędu. Dany sędzia nie bierze udziału w tych obradach.

Sekretarz Trybunału przekazuje decyzję Trybunału przewodniczącemu Zgromadzenia i przewodniczącemu Komisji oraz zawiadamia o niej przewodniczącego Rady.

W przypadku decyzji o pozbawieniu sędziego funkcji, w składzie sędziowskim powstaje wakat w momencie zawiadomienia przewodniczącego Rady.

Artykuł 7

Sędzia, który ma zastąpić innego sędziego Trybunału przed upływem jego kadencji, jest mianowany na okres pozostający do zakończenia kadencji swego poprzednika.

Artykuł 8

Postanowienia artykułów 2-7 mają zastosowanie do rzeczników generalnych.

TYTUŁ II

Organizacja

Artykuł 9

Przed podjęciem obowiązków sekretarz ślubuje wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 10

Trybunał uzgadnia zastępstwo dla sekretarza, gdy ten nie może uczestniczyć w posiedzeniach Trybunału.

Artykuł 11

Trybunałowi przydziela się urzędników i innych pracowników, aby umożliwić mu funkcjonowanie. Są oni odpowiedzialni przed sekretarzem, który podlega prezesowi.

Artykuł 12

Na wniosek Trybunału Rada, stanowiąc jednomyślnie, może postanowić o mianowaniu sprawozdawców pomocniczych i określić ich status. Od sprawozdawców pomocniczych można wymagać, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, aby uczestniczyli we wstępnych dochodzeniach dotyczących spraw, które będą rozpatrywane przez Trybunał oraz współpracowali z sędzią pełniącym rolę sprawozdawcy.

Sprawozdawców pomocniczych wybiera się spośród osób o niekwestionowanej niezależności i które posiadają niezbędne kwalifikacje prawnicze; mianuje ich Rada. Przed podjęciem obowiązków ślubują oni wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 13

Od sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza wymaga się, aby zamieszkiwali w miejscu, w którym znajduje się siedziba Trybunału.

Artykuł 14

Obrady Trybunału odbywają się w trybie ciągłym. Czas trwania urlopów sędziowskich ustala Trybunał, mając na względzie potrzeby wynikające z własnej pracy.

Artykuł 15

Obrady Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada nieparzysta liczba jego członków. Obrady pełnego składu Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada pięciu jego członków. Obrady izb są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada trzech sędziów; w sytuacji, gdy jeden z sędziów izby nie może uczestniczyć w obradach można, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, wezwać do uczestnictwa w obradach sędziego z innej izby.

Artykuł 16

Ani sędzia, ani rzecznik generalny nie może współdecydować o sprawie, w której uczestniczył jako pełnomocnik, doradca albo adwokat lub radca prawny jednej ze stron lub, jeśli został powołany do orzekania w niej jako członek sądu, komisji śledczej lub w jeszcze innej roli.

Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu sędzia lub rzecznik generalny uzna, że nie powinien brać udziału w orzekaniu w jakiejś konkretnej sprawie lub badaniu jej, informuje o tym prezesa.

Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu prezes uzna, że sędzia lub rzecznik generalny nie powinien brać udziału w postępowaniu w jakiejś konkretnej sprawie lub przedkładać w niej wniosków, zawiadamia o tym zainteresowanego.

Wszelkie trudności powstające w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu rozstrzyga Trybunał.

Strona nie może wnosić o zmianę składu Trybunału lub jednej z jego izb, podając za powód bądź przynależność państwową sędziego, bądź brak w składzie Trybunału lub izby sędziego mającego przynależność państwową tę samą co ta strona.

TYTUŁ III

Procedura

Artykuł 17

Państwa i instytucje Wspólnoty reprezentuje przed Trybunałem pełnomocnik, ustanawiany dla każdej sprawy; pełnomocnika może wspomagać doradca albo adwokat lub radca prawny, uprawniony do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego.

Inne strony muszą być reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego uprawnionego do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego.

Gdy pełnomocnicy, doradcy i adwokaci lub radcy prawni występują przed Trybunałem, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, korzystają z praw i immunitetów niezbędnych do wykonywania obowiązków w sposób niezależny.

W stosunku do doradców i adwokatów lub radców prawnych występujących przed Trybunałem, Trybunał ma uprawnienia właściwe dla sądów powszechnych, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Nauczyciele akademicy mający przynależność Państwa Członkowskiego, którego prawo przyznaje im prawo reprezentowania stron przed sądem, mają takie same prawa przed Trybunałem jak te, które niniejszy artykuł przyznaje adwokatom lub radcom prawnym uprawnionym do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego.

Artykuł 18

Procedura postępowania przed Trybunałem składa się z dwóch części: pisemnej i ustnej.

Na procedurę pisemną składa się przekazywanie stronom oraz instytucjom Wspólnoty, których decyzje są przedmiotem sporu, wniosków, memoriałów, argumentów obrony i uwag oraz odpowiedzi na nie, jeśli takowe są, jak też wszelkich akt i dokumentów stanowiących dowody w sprawie lub ich poświadczonych kopii.

Materiały przekazuje sekretarz w trybie i w terminie określonych w regulaminie proceduralnym.

Na procedurę ustną składa się odczytywanie sprawozdania przedłożonego przez sędziego pełniącego rolę sprawozdawcy, wysłuchiwanie przez Trybunał pełnomocników, doradców, adwokatów lub radców prawnych uprawnionych do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego, wniosków rzecznika generalnego oraz, w miarę możliwości, przesłuchiwanie świadków i wysłuchiwanie opinii biegłych.

Artykuł 19

Wniesienie skargi do Trybunału następuje poprzez skierowanie jej w formie pisemnej do sekretarza Trybunału. Skarga musi zawierać nazwisko skarżącego oraz miejsce zamieszkania i charakter osoby podpisującej, nazwisko strony, przeciw której wnosi się skargę, przedmiot sporu, wnioski oraz zwięzłe sformułowane zarzuty prawne stanowiące podstawę skargi.

Skardze towarzyszy, w stosownych przypadkach, akt, którego unieważnienia się żąda lub, w okolicznościach przewidzianych w artykule 175 niniejszego Traktatu, dokumenty dowodowe dotyczące daty wezwania instytucji do działania zgodnie z artykułem, o którym mowa. Gdy dokumenty nie zostają przedłożone razem ze skargą, sekretarz zwraca się do zainteresowanej strony o przedstawienie ich w odpowiednim czasie, lecz prawa strony nie wygasają nawet wtedy, gdy takie dokumenty są przedstawione po terminie wyznaczonym do wszczęcia postępowania.

Artykuł 20

W sprawach objętych artykułem 177 niniejszego Traktatu, sąd Państwa Członkowskiego podejmujący decyzję o zawieszeniu postępowania i przekazaniu sprawy do Trybunału zawiadamia o niej Trybunał. Następnie sekretarz Trybunału zawiadamia o tej decyzji strony, Państwa Członkowskie i Komisję, jak również Radę, jeśli spór dotyczy ważności lub wykładni aktu wydanego przez Radę.

W terminie dwóch miesięcy od tego zawiadomienia strony, Państwa Członkowskie, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, Rada, będą uprawnione do przedłożenia Trybunałowi memoriałów lub uwag na piśmie.

Artykuł 21

Trybunał może nakazać stronom, aby przedstawiły wszelkie dokumenty i dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za pożądane. Odmowa zostanie formalnie zaprotokołowana.

Trybunał może również nakazać Państwom Członkowskim i instytucjom nie będącym stronami w sprawie, aby dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za niezbędne w postępowaniu.

Artykuł 22

Trybunał może również w dowolnym momencie powierzyć każdej osobie, organowi, władzy, komitetowi lub innej wybranej przez siebie organizacji zadanie sporządzenia ekspertyzy.

Artykuł 23

Świadkowie mogą być przesłuchiwani na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 24

W stosunku do świadków, którzy nie stawili się, Trybunał ma uprawnienia powszechnie przyznane sądom i może nakładać kary pieniężne, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 25

Świadkowie i biegli mogą być przesłuchiwani pod przysięgą składaną w formie określonej w regulaminie proceduralnym lub w sposób przewidziany przepisami prawa kraju, z którego pochodzi świadek lub biegły.

Artykuł 26

Trybunał może zarządzić przesłuchanie świadka lub biegłego przez organ sądowy w jego miejscu zamieszkania. Zarządzenie w tej sprawie wysyła się do wykonania właściwemu organowi sądowemu zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym. Dokumenty sporządzone w ramach pomocy sądowej odsyła się Trybunałowi na tych samych warunkach.

Trybunał pokrywa koszty, z zastrzeżeniem prawa obciążania nimi stron, gdy uzna to za stosowne.

Artykuł 27

Państwo Członkowskie traktuje każde złamanie, przysięgi przez świadka lub biegłego tak, jakby przestępstwo to popełniono przed jednym z jego sądów właściwych do orzekania w sprawach cywilnych. Na wniosek Trybunału Państwo Członkowskie ściga i sędzi sprawę przed właściwym sądem krajowym.

Artykuł 28

Rozprawa jest jawna, jeżeli Trybunał, działając z urzędu lub na wniosek stron, z ważnych powodów nie postanowi inaczej.

Artykuł 29

W czasie rozpraw Trybunał może wysłuchiwać biegłych, świadków i strony. Jednakże strony mogą zwracać się do Trybunału jedynie poprzez swych przedstawicieli.

Artykuł 30

Z każdej rozprawy sporządza się protokół, podpisywany przez prezesa i sekretarza.

Artykuł 31

Wokanda ustalana jest przez prezesa Trybunału.

Artykuł 32

Obrady Trybunału są i pozostają niejawne.

Artykuł 33

Orzeczenia zawierają uzasadnienie oraz nazwiska sędziów uczestniczących w obradach.

Artykuł 34

Orzeczenia podpisują prezes i sekretarz. Odczytuje się je na posiedzeniu jawnym.

Artykuł 35

Trybunał orzeka w sprawie kosztów.

Artykuł 36

Stosując procedurę doraźną, określoną w regulaminie proceduralnym która, w niezbędnym zakresie, może różnić się od postanowień niniejszego Statutu, prezes Trybunału może rozstrzygać wnioski o zawieszenie wykonania, zgodnie z artykułem 185 niniejszego Traktatu, bądź zalecić środki tymczasowe zgodnie z artykułem 186 albo zawiesić postępowanie egzekucyjne zgodnie z ostatnim akapitem artykułu 192.

Jeśli nie może tego uczynić prezes, zastępuje go inny sędzia zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Orzeczenie prezesa lub sędziego, który go zastępuje, jest tymczasowe i w żadnym wypadku nie przesądza decyzji Trybunału co do istoty sprawy.

Artykuł 37

Państwa Członkowskie i instytucje Wspólnoty mogą interweniować w sprawach rozpatrywanych przez Trybunał.

Takie samo prawo przysługuje każdej innej osobie, która uzasadni interes w rozwiązaniu sporu przedłożonego Trybunałowi, z wyjątkiem sporów między Państwami Członkowskimi, między instytucjami Wspólnoty lub między Państwami Członkowskimi a instytucjami Wspólnoty.

Interwencje ograniczają się do poparcia wniosków jednej ze stron.

Artykuł 38

Jeśli należycie zawiadomiona strona pozwana nie złoży pisemnych wniosków, wydaje się przeciwko tej stronie wyrok zaoczny. Od wyroku zaocznego można wnieść sprzeciw w terminie jednego miesiąca od zawiadomienia o nim. Sprzeciw nie ma skutku zawieszającego wykonanie wyroku zaocznego, o ile Trybunał nie postanowi inaczej.

Artykuł 39

W sprawach oraz na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym Państwa Członkowskie, instytucje Wspólnoty i inne osoby fizyczne lub prawne mogą wnieść przeciw orzeczeniu powództwo przeciwegzekucyjne, jeżeli orzeczenie to narusza ich prawa i zostało wydane w sprawie, do udziału w której nie zostali wezwani.

Artykuł 40

Jeśli zachodzi wątpliwość co do znaczenia lub zakresu wyroku, Trybunał jest właściwy do dokonania jego wykładni na wniosek którejkolwiek ze stron lub instytucji Wspólnoty, która uzasadni swój interes w tym zakresie.

Artykuł 41

Rewizję do wyroku można wnieść do Trybunału jedynie w związku z ujawnieniem okoliczności faktycznej, mogącej mieć decydujące znaczenie, nieznaną Trybunałowi, ani stronie żądającej rewizji przed wydaniem wyroku.

Postępowanie rewizyjne wszczyna się na mocy orzeczenia Trybunału, wyraźnie stwierdzającego istnienie nowej okoliczności faktycznej uzasadniającej rewizję i - tym samym - uznającego dopuszczalność rewizji w sprawie.

Rewizji nie można wnieść po upływie dziesięciu lat od wydania wyroku.

Artykuł 42

Regulamin proceduralny określa szczególne terminy, uwzględniające odległości.

Upływ terminu nie narusza uprawnień, jeśli strona dowiedzie zaistnienie nieprzewidzianych okoliczności lub siły wyższej.

Artykuł 43

Roszczenia wynikające z odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty ulegają przedawnieniu z upływem pięciu lat od zdarzenia stanowiącego podstawę tej odpowiedzialności. Okres przedawnienia przerywa wniesienie skargi do Trybunału lub uprzednie wniesienie przez poszkodowanego wniosku do właściwej instytucji Wspólnoty. W tym ostatnim przypadku wniesienie skargi musi nastąpić w ciągu dwóch miesięcy, o których jest mowa w artykule 173; postanowienia drugiego akapitu artykułu 175 stosują się odpowiednio.

Artykuł 44

Regulamin proceduralny Trybunału określony w artykule 188 niniejszego Traktatu zawiera, oprócz postanowień zawartych w niniejszym Statucie, wszelkie postanowienia niezbędne do jego stosowania, a w razie potrzeby do jego uzupełnienia.

Artykuł 45

Rada, stanowiąc jednomyślnie, może dokonać takich dalszych zmian w postanowieniach niniejszego Statutu, które okażą się konieczne w związku ze środkami przyjmowanymi przez Radę zgodnie z ostatnim akapitem artykułu 165 niniejszego Traktatu.

Artykuł 46

Bezpośrednio po złożeniu ślubowania, przewodniczący Rady wyznacza w drodze losowania sędziów i rzeczników generalnych, których mandat wygasa z końcem pierwszego trzyletniego okresu zgodnie z akapitami drugim i trzecim artykułu 167 niniejszego Traktatu.

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Brukseli, siedemnastego kwietnia roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

J. Ch. SNOY et D'OPPUERS
C. F. OPHULS
Robert MORJOLIN
Vittorio BADINI CONFALONIERI
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN

I.15. Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z artykułem 218 niniejszego Traktatu Wspólnota korzysta na terytorium Państw Członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania jej zadań, na warunkach określonych w osobnym Protokole,

MAJĄC NA UWADZE także, że zgodnie z artykułem 28 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego, Bank korzysta z przywilejów i immunitetów określonych w Protokole, o którym mowa w poprzednim akapicie,

POWOŁAŁY jako swych pełnomocników w celu sporządzenia niniejszego Protokołu:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Barona J. Ch. SNOYA et D'OPPUERSA

Sekretarza Generalnego Ministerstwa Spraw Gospodarczych, Przewodniczącego Delegacji Belgijskiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Profesora dr Carla Friedricha OPHULSA

Ambasadora Republiki Federalnej Niemiec, Przewodniczącego Delegacji Niemieckiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Roberta MORJOLINA

Profesora prawa, Zastępcę Przewodniczącego Delegacji Francuskiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

V. BADINIEGO CONFALONIERIEGO

Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Przewodniczącego Delegacji Włoskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA:

Lamberta SCHAUSA

Ambasadora Wielkiego Księstwa Luksemburga, Przewodniczącego Delegacji Luksemburskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:
J. LINTHORSTA HOMANA
Przewodniczącą Delegacji Niderlandzkiej na Konferencję Międzyrządową;

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

ROZDZIAŁ 1

Mienie, fundusze, aktywa i operacje Wspólnoty

Artykuł 1

Lokale i budynki Wspólnot są nietykalne. Nie podlegają rewizjom, rekwizycjom, konfiskacie lub wywłaszczeniu. Mienie i aktywa Wspólnoty nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 2

Archiwa Wspólnoty są nietykalne.

Artykuł 3

Wspólnota, jej aktywa, przychody i inne mienie są zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich.

Rządy Państw Członkowskich, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, podejmują stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy Wspólnota dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Wspólnoty.

Zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za korzystanie z usług użyteczności publicznej.

Artykuł 4

Wspólnota jest zwolniona ze wszystkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w stosunku do produktów przeznaczonych do jej użytku służbowego; produkty przywiezione w ten sposób mogą zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium kraju, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach określonych przez rząd tego kraju.

Wspólnota jest także zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w odniesieniu do swoich publikacji.

ROZDZIAŁ 2

Komunikacja i laissez-passer

Artykuł 5

W celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów, instytucje Wspólnoty korzystają na terytorium każdego Państwa Członkowskiego z przywilejów przyznawanych przez dane państwo

placówkom dyplomatycznym.

Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Wspólnoty nie podlegają cenzurze.

Artykuł 6

Laissez-passer w postaci, która zostanie określona przez Radę, a które władze Państwa Członkowskiego uznają za ważny dokument podróży, mogą być wystawiane członkom i pracownikom instytucji Wspólnoty przez szefów tych instytucji. Te laissez-passer wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia, przewidzianych w artykule 212 niniejszego Traktatu.

Komisja może zawierać umowy umożliwiające uznawanie laissez-passer jako ważnych dokumentów podróży na terytorium państw trzecich.

ROZDZIAŁ 3

Członkowie Zgromadzenia

Artykuł 7

Swoboda przepływu członków Zgromadzenia podróżujących do lub z miejsca obrad Zgromadzenia nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym lub innym.

Członkom Zgromadzenia, w zakresie kontroli celnej i walutowej, przyznaje się:

- a) ze strony własnego rządu - takie same udogodnienia jak przyznawane wyższym urzędnikom wyjeżdżającym za granicę na czasowe pobyty służbowe;
- b) ze strony rządów innych Państw Członkowskich - takie same udogodnienia jak przyznawane przedstawicielom obcych rządów w związku z czasowym pobytem służbowym.

Artykuł 8

Nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego wobec członków Zgromadzenia ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 9

Podczas sesji Zgromadzenia, jego członkowie korzystają:

- a) na terytorium swojego państwa - z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- b) na terytorium innego Państwa Członkowskiego - z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Zgromadzenia.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został schwytany na gorącym uczynku; nie może on także stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Zgromadzenie prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek ze swoich członków.

ROZDZIAŁ 4

Przedstawiciele Państw Członkowskich biorący udział w pracach instytucji Wspólnoty

Artykuł 10

Przedstawiciele Państw Członkowskich biorący udział w pracach instytucji Wspólnoty, ich doradcy i eksperci techniczni, korzystają w czasie wykonywania swoich funkcji i w czasie podróży do i z miejsca obrad, ze zwyczajowych przywilejów, immunitetów i udogodnień.

Niniejszy artykuł stosuje się również do członków organów doradczych Wspólnoty.

Rozdział 5

Urzednicy i inni pracownicy Wspólnoty

Artykuł 11

Na terytorium każdego Państwa Członkowskiego i bez względu na ich przynależność państwową, urzednicy i inni pracownicy Wspólnoty, o których mowa w artykule 212 niniejszego Traktatu:

- a) z zastrzeżeniem postanowień artykułu 179 i 215 niniejszego Traktatu, korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego co do dokonanych przez nich czynności służbowych i, a obejmującego również słowa wypowiedziane lub napisane; korzystają oni z tego immunitetu również po zakończeniu pełnienia funkcji;
- b) wraz ze współmałżonkami oraz członkami rodziny pozostającymi na ich utrzymaniu, nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym i nie są objęci formalnościami dotyczącymi rejestracji cudzoziemców;
- c) w zakresie przepisów walutowych, korzystają z takich samych udogodnień, które są zwyczajowo przyznawane pracownikom organizacji międzynarodowych;
- d) korzystają z prawa przywozu bez opłat z kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub z kraju, którego są obywatelami, mebli i przedmiotów osobistego użytku przy podejmowaniu po raz pierwszy pracy w danym kraju, a także prawa ponownego wywozu bez opłat mebli i przedmiotów osobistego użytku, po ustaniu funkcji w tym kraju, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny;
- e) korzystają z prawa przywozu bez opłat samochodu do użytku osobistego, nabytego w kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub w kraju, którego są obywatelami na zasadach rządzących rodzimym rynkiem tego kraju, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat tego samochodu, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd danego państwa za niezbędny.

Artykuł 12

Urzednicy i inni pracownicy Wspólnoty objęci są podatkiem na rzecz Wspólnoty od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych im przez Wspólnotę, zgodnie z warunkami i procedurą określoną przez Radę, stanowiącą na podstawie wniosków przedłożonych przez Komisję w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Są oni zwolnieni od krajowych podatków od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Wspólnotę.

Artykuł 13

Przy stosowaniu podatku dochodowego, podatku majątkowego oraz podatku od spadku, a także stosując konwencje o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między Państwami Członkowskimi Wspólnoty, uznaje się, że urzędnicy i inni pracownicy Wspólnoty, którzy osiedlają się na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż kraj ich miejsca zamieszkania dla celów podatkowych, w momencie dołączenia do służb Wspólnoty i wyłącznie z tytułu wykonywania swoich obowiązków na rzecz Wspólnoty, , zarówno w kraju ich faktycznego zamieszkania i kraju miejsca zamieszkania dla celów podatkowych, zachowują miejsce zamieszkania w tym ostatnim pod warunkiem, że kraj ten należy do Wspólnoty. Niniejsze postanowienie stosuje się także do współmałżonka, w zakresie, w jakim nie wykonuje on działalności zawodowej oraz do dzieci na utrzymaniu i pozostających pod opieką osób, o których jest mowa w niniejszym artykule.

Mienie ruchome należące do osób, o których mowa w poprzednim akapicie, znajdujące się na terytorium państwa, w którym osoby te przebywają, jest zwolnione z podatku od spadku w tym państwie; w celu ustalenia takiego podatku, uznaje się to mienie za znajdujące się w państwie, w którym osoby te mają miejsce zamieszkania do celów podatkowych, z zastrzeżeniem praw państw trzecich oraz ewentualnego stosowania postanowień międzynarodowych konwencji dotyczących podwójnego opodatkowania.

Miejsce zamieszkania uzyskane wyłącznie w związku z pełnieniem funkcji w innych organizacjach międzynarodowych nie jest brane pod uwagę przy stosowaniu postanowień niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, który przedstawi ona w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu, określa system opieki społecznej obejmujący urzędników i innych pracowników Wspólnoty.

Artykuł 15

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, określa kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnoty, do których stosują się postanowienia artykułu 11, drugiego akapitu artykułu 12 i artykułu 13, częściowo lub w całości.

Nazwiska, stopnie służbowe i adresy urzędników i innych pracowników w poszczególnych kategoriach przekazywane są okresowo rządów Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ 6

Przywileje i immunitety placówek dyplomatycznych akredytowanych przy Wspólnocie

Artykuł 16

Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba Wspólnoty, udziela zwyczajowych immunitetów dyplomatycznych placówkom dyplomatycznym państw trzecich akredytowanych przy Wspólnocie.

Rozdział 7

Postanowienia ogólne

Artykuł 17

Przywileje, immunitety i inne udogodnienia przyznaje się urzędnikom i innym pracownikom Wspólnoty wyłącznie w interesie Wspólnoty.

Każda z instytucji Wspólnoty powinna uchylić immunitet udzielony urzędnikowi lub innemu pracownikowi, kiedy uzna, że uchylenie takiego immunitetu nie jest sprzeczne z interesami Wspólnoty.

Artykuł 18

W celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje Wspólnoty współpracują z właściwymi organami danych Państw Członkowskich.

Artykuł 19

Postanowienia artykułów 11-14 i artykułu 17 mają zastosowanie do członków Komisji.

Artykuł 20

Artykuły 11-14 i artykuł 17 stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarza i sprawozdawców zastępców Trybunału Sprawiedliwości, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 3 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.

Artykuł 21

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Inwestycyjnego, członków jego organów, jego pracowników i do przedstawicieli Państw Członkowskich biorących udział w jego działalności, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie statutu tego banku.

Ponadto, Europejski Bank Inwestycyjny jest zwolniony z jakiegokolwiek opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z jego utworzeniem i podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Podobnie też, jego rozwiązanie lub likwidacja nie stanowią podstawy do nałożenia jakichkolwiek obciążeń. Ponadto, działalność Banku i jego organów, prowadzona zgodnie z jego statutem, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Brukseli, siedemnastego kwietnia roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

J. Ch. SNOY et D'OPPUERS

C. F. OPHULS

Robert MORJOLIN

Vittorio BADINI

Lambert SCHAUS

J. LINTHORST HOMAN

Konwencja
zmieniająca Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą w celu stosowania do Antyli
Niderlandzkich szczególnego systemu stowarzyszenia określonego w części czwartej
niniejszego Traktatu

Jego Królewska Mość Król Belgów,

Prezydent Republiki Federalnej Niemiec,

Prezydent Republiki Francuskiej,

Prezydent Republiki Włoskiej,

Jej Królewska Mość Wielka Księżna Luksemburga,

Jej Królewska Mość Królowa Niderlandów,
biorąc pod uwagę Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, podpisany w Rzymie 25 marca 1957 r., jak również deklarację zamiaru stowarzyszenia Antyli Niderlandzkich z tą Wspólnotą, sporządzoną tego samego dnia przez ich rządy i załączoną do Aktu Końcowego konferencji międzyrządowej na rzecz wspólnego rynku i Euratomu,

pragnąc objąć stowarzyszenie gospodarcze Antyli Niderlandzkich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą, o co wystąpiło Królestwo Niderlandów, szczególnym systemem określonym w części czwartej niniejszego Traktatu, zawierającym szczególne postanowienia dotyczące przywozu do Wspólnoty produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich,

uwzględniając pozytywną opinię Rady z dnia 22 października 1962 r. wydaną po konsultacji ze Zgromadzeniem i Komisją,

postanowili w tym celu wprowadzić zmiany w Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Gospodarczą zgodnie z postanowieniami jego art. 236 i w tym celu wyznaczyli jako swych pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Henri Fayata,
Wiceministra Spraw Zagranicznych,

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Rolfa Lahra,
Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Jean-Marca Boegnera,
Ambasadora,
Przewodniczącego Delegacji Francuskiej na Konferencję Międzyrządową,

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

Carlo Russa,
Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA:

Eugene'a Schausa,

Wicepremiera rządu i Ministra Spraw Zagranicznych,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

H. R. van Houtena,
Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,
W. F. M. Lampego,
Ministra pełnomocnego Antyli Niderlandzkich,

KTÓRZY, zebrani na wezwanie przewodniczącego Rady Wspólnoty i po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, co następuje:

Artykuł 1

Antyle Niderlandzkie wpisane są na listę znajdującą się załączniku IV do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą. Z tego powodu Protokół w sprawie towarów pochodzących i przywożonych z niektórych krajów i będących przedmiotem szczególnego traktowania przy wwozie do Państwa Członkowskiego przestaje stosować się do tego kraju.

Odnosnie do stosunków między tym krajem, z jednej strony, a Państwami Członkowskimi i terytoriami zamorskim, z drugiej strony, system, który będzie obowiązywał po wejściu w życie niniejszej Konwencji, a który będzie się stosował do innych stowarzyszonych krajów i terytoriów zamorskich na mocy zastosowania Traktatu, stosuje się do Antyli Niderlandzkich.

Artykuł 2

Do protokołów dołączonych do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą dołącza się następujący protokół, który stanowi integralną część tego Traktatu: "Protokół w sprawie przywozu do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich", którego tekst znajduje się w załączniku.

Artykuł 3

Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji przez Wysokie Umawiające się Strony, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone do depozytu rządowi Republiki Włoskiej.

Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po złożeniu do depozytu dokumentu ratyfikacji przez Państwo-Sygnatariusza, które jako ostatnie spełni tą formalność. Jeżeli jednak złożenie to ma miejsce w okresie krótszym niż 15 dni przed rozpoczęciem następnego miesiąca, wejście w życie Konwencji jest odłożone do pierwszego dnia następnego miesiąca po dacie złożenia do depozytu.

Artykuł 4

Niniejsza Konwencja sporządzona w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach francuskim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim, przy czym wszystkie cztery teksty są na równi autentyczne, zostaje złożony do depozytu w archiwum rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw-Sygnatariuszy

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Traktatem.

H. FAYAT
R. LAHR
J. M. BOEGNER
C. RUSSO

E. SCHAUS
H.R. VAN HOUTEN
W.F.M. LAMPE

Sporządzono w Brukseli, trzynastego listopada tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego drugiego roku.

PROTOKÓŁ
w sprawie przywozu do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej produktów naftowych rafinowanych
w Antylach Niderlandzkich

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC dokładniej określić system dotyczący wymiany handlowej, stosujący się do przywozu do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich,

UZGODNIŁY treść następujących postanowień, które są dołączone do niniejszego Traktatu:

Artykuł 1

Niniejszy protokół stosuje się do produktów naftowych znajdujących pod poz. 27.10, 27.11, 27.12, ex 27.13 (parafina, woski naftowe lub łupki i pozostałości parafinowe) i 27.14 nomenklatury brukselskiej, przywożonych w celu konsumpcyjnym do Państw Członkowskich.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie zgadzają się przyznać produktom naftowym rafinowanym w Antylach Niderlandzkich ulgi taryfowe wynikające z ich stowarzyszenia we Wspólnotą na warunkach określonych w niniejszym protokole. Postanowienia te są ważne niezależnie od reguł pochodzenia stosowanych przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

1. Jeżeli Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, stwierdzi, że przywóz produktów rafinowanych w Antylach Niderlandzkich do Wspólnoty na zasadach określonych w artykule 2 powyżej jest przyczyną rzeczywistych trudności na rynku jednego lub więcej Państw Członkowskich, postanawia o wprowadzeniu, zwiększeniu lub przywróceniu opłat celnych stosujących się do tych przywozów przez zainteresowane Państwa Członkowskie, w takim stopniu i na okres, który okaże się niezbędny do sprostania zaistniałej sytuacji. Wprowadzone, zwiększone lub przywrócone w ten sposób opłaty celne nie mogą przewyższać opłat celnych stosujących się do państw trzecich odnośnie do tych samych produktów.
2. Postanowienia określone w poprzednim ustępie mogą być stosowane, gdy przywóz do Wspólnoty produktów rafinowanych w Antylach Niderlandzkich osiąga dwa miliony ton rocznie.
3. Decyzje podjęte przez Komisję na mocy poprzednich ustępów, łącznie z odrzuceniem wniosku Państwa Członkowskiego, są przekazywane Radzie do wiadomości. Rada może się od nich odwołać na wniosek Państwa Członkowskiego i w każdej chwili je zmienić lub uchylić stanowiąc większością kwalifikowaną.

Artykuł 4

1. Jeżeli Państwo Członkowskie jest zdania, że przywóz produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich, który odbywa się bezpośrednio lub za pośrednictwem innego Państwa Członkowskiego na zasadach określonych w artykule 2 powyżej, są przyczyną rzeczywistych trudności oraz że należy podjąć natychmiastowe działania zaradcze, może z własnej inicjatywy zdecydować o nałożeniu na ten przywóz opłat celnych, których wysokość nie może przekroczyć opłat celnych stosowanych do państw trzecich do tych samych produktów. Powiadamia Komisję o swojej decyzji, która orzeka w terminie

jednego miesiąca o tym, czy środki podjęte przez to państwo mogą zostać utrzymane, czy należy je zmienić lub znieść. Postanowienia artykułu 3 ustęp 3 stosują się do tej decyzji Komisji.

2. Jeżeli przywóz produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich, który odbywa się bezpośrednio lub za pośrednictwem innego Państwa Członkowskiego na zasadach określonych w artykule 2 powyżej do jednego lub więcej Państw Członkowskich EWG przekracza w jednym roku kalendarzowym objętości wskazane w załączniku do niniejszego protokołu, środki ewentualnie podjęte na mocy ustępu 1 przez to lub inne Państwa Członkowskie, dotyczące bieżącego roku, uznaje się za zgodne z prawem: po upewnieniu się, że osiągnięto już ustalone limity objętości, Komisja przyjmie do wiadomości podjęte środki. W takim przypadku pozostałe Państwa Członkowskie nie będą odwoływały się do Rady.

Artykuł 5

Jeżeli Wspólnota postanowi o nałożeniu ograniczeń ilościowych w przywozie produktów naftowych wszelkiego pochodzenia, mogą one także być stosowane względem przywozu tych produktów z Antyli Niderlandzkich. W takim przypadku, Antyle Niderlandzkie będą przedmiotem preferencyjnego traktowania w stosunku do państw trzecich.

Artykuł 6

1. Postanowienia określone w artykułach 2 do 5 zostaną przejrane przez Radę, stanowiącą jednomyślnie po konsultacji ze Zgromadzeniem i Komisją, przy przyjmowaniu wspólnej definicji o pochodzeniu mającej zastosowanie do produktów naftowych pochodzących z państw trzecich i państw stowarzyszonych lub przy podejmowaniu decyzji w ramach wspólnej polityki handlowej dotyczącej tych produktów przy ustanawianiu wspólnej polityki energetycznej.
2. Jednakże, podczas takiego przeglądu zachowane zostają ulgi o równoważnym zakresie stosujące się do Antyli Niderlandzkich w odpowiedniej formie i dotyczące co najmniej dwóch i pół miliona ton produktów naftowych.
3. Zobowiązania Wspólnoty w odniesieniu do ulg o równoważnym zakresie, o których mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, można, w razie potrzeby, rozdzielić między poszczególne państwa, uwzględniając tonaż wskazany w Załączniku do niniejszego Protokołu.

Artykuł 7

W celu wykonania niniejszego protokołu, Komisja jest zobowiązana śledzić przebieg przywozów produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich. Państwa Członkowskie przekazują Komisji, która zapewnia ich rozpowszechnianie, wszelkie użyteczne w tym celu informacje zgodnie ze wskazanymi przez nią przepisami administracyjnymi.

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym protokołem.

H. FAYAT
R. LAHR
J. M. BOEGNER
C. RUSSO
E. SCHAUS
H.R. VAN HOUTEN
W.F.M. LAMPE

Sporządzono w Brukseli, trzynastego listopada tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego drugiego roku.

Załącznik do protokołu

W celu wykonania artykułu 4 ustęp 2 protokołu w sprawie przywozu do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich, Wysookie Umawiające się Strony uzgodniły następujący podział objętości 2 milionów ton antylskich produktów naftowych pomiędzy Państwa Członkowskie:

Niemcy	625.000 ton
Unia Gospodarcza belgijsko-luksemburska	200.000 ton
Francja	75.000 ton
Włochy	100.000 ton
Niderlandy	1.000.000 ton

AKT KOŃCOWY

Pełnomocnicy

JEGO KRÓLEWSKIEJ MOŚCI KRÓLA BELGÓW,
 PREZYDENTA REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,
 PREZYDENTA REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,
 PREZYDENTA REPUBLIKI WŁOSKIEJ,
 JEJ KRÓLEWSKIEJ WYSOKOŚCI WIELKIEJ KSIĘŻNEJ LUKSEMBURGA,
 JEJ KRÓLEWSKIEJ MOŚCI KRÓLOWEJ NIDERLANDÓW,

zebrani w Brukseli, dnia 13 listopada 1962 roku na konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich w celu wprowadzenia zmian do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą zgodnie postanowieniami jego artykułu 236,

PRZYJĘLI DO WIADOMOŚCI następujące dokumenty:

- Projekt przedłożony Radzie w dniu 4 czerwca 1962 roku przez rząd Królestwa Niderlandów w sprawie zmian w Traktacie w celu stworzenia szczególnego systemu stowarzyszenia w odniesieniu do Antyli Niderlandzkich, określonego w części czwartej tego Traktatu
- Opinię przyjętą przez Zgromadzenie w dniu 19 października 1962 roku,
- Opinię Komisji Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z dnia 10 września 1962 roku,
- Opinię Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z dnia 22 października 1962 roku na rzecz zwołania posiedzenia konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich dotyczącą stowarzyszenia Antyli Niderlandzkich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą;

PRZYJMUJĄ następujące dokumenty:

- Konwencję zmieniającą Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą w celu stosowania do Antyli Niderlandzkich szczególnego systemu stowarzyszenia określonego w części czwartej tego Traktatu,
- Protokół w sprawie przywozu do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich oraz Załącznik do tego Protokołu.

Podpisując te dokumenty, konferencja przyjmuje następujące Deklaracje:

- Deklarację dotyczącą systemu handlu między Antylami Niderlandzkimi a stowarzyszonymi państwami zamorskimi;

Przedstawiciele rządów Państw Członkowskich, w świetle opinii przedłożonej Radzie przez Komisję zgadzają się, że system stosunków handlowych między Antylami Niderlandzkimi a stowarzyszonymi państwami zamorskimi powinien być określony w porozumieniu między tymi państwami.

- Deklarację uwzględniającą ostateczny system przywozu do Wspólnoty produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich,

Przedstawiciele Rządów Państw Członkowskich są zgodni, że wraz z określeniem ostatecznego systemu przewidzianego w artykule 6 Protokołu w sprawie przywozu do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich, należy uwzględnić konieczność równego traktowania Antyli Niderlandzkich i innych stowarzyszonych Państw i Terytoriów Zamorskich, zgodnie z czwartą częścią Traktatu ustanawiającego Wspólnotę.

W DOWÓD CZEGO, niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Aktem Końcowym.

Sporządzono w Brukseli, trzynastego listopada roku tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego drugiego.

H. FAYAT

R. LAHR

J.M. BOEGNER

C. RUSSO

E. SCHAUS

H. R. VAN HOUTEN, W.F.M. LAMPE

II.1 TRAKTAT USTANAWIAJĄCY EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ ENERGII ATOMOWEJ

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW, PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC, PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ, PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ, JEJ KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA, JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW,

UZNAJĄC, że energia atomowa stanowi zasadnicze źródło rozwoju i ożywienia przemysłu, które umożliwi rozprzestrzenienie idei pokoju,

PRZEKONANI, że jedynie wspólny wysiłek podjęty natychmiastowo może zaowocować osiągnięciami proporcjonalnymi do twórczego potencjału ich krajów,

ZDECYDOWANI stworzyć warunki niezbędne do rozwoju silnego przemysłu jądrowego zapewniającego szeroki dostęp do zasobów energetycznych, prowadzącego do modernizacji procesów technicznych i zapewniającego, dzięki wielu innym zastosowaniom, dobrobyt ich narodów,

PRAGNĄC stworzyć warunki bezpieczeństwa niezbędne do eliminacji zagrożeń dla życia i zdrowia ludności,

PRAGNĄC włączyć inne kraje w swoje prace i współpracować z organizacjami międzynarodowymi zaangażowanymi w pokojowe wykorzystanie energii atomowej,

POSTANOWILI ustanowić Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (EURATOM) i w tym celu powołali jako swych pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Paula Henriego Spaaka,
Ministra Spraw Zagranicznych,

Barona J. Ch. Snoy et d'Oppuersa,
Sekretarza Generalnego Ministerstwa Spraw Gospodarczych, Przewodniczącego Delegacji Belgijskiej na Konferencję Międzyrządową,

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Dr. Konrada Adenauera,
Kancelerza Federalnego,

Profesora dr. Waltera Hallsteina
Sekretarza Stanu do spraw Zagranicznych,

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Christiana Pineau,
Ministra Spraw Zagranicznych,

Maurice'a Faure'a,
Podsekretarza Stanu do spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

Antonio Segniego,
Prezesa Rady Ministrów,

Profesora Gaetano Martino,
Ministra Spraw Zagranicznych;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA:

Josepha Becha,
Premiera Rządu, Ministra Spraw Zagranicznych,

Lamberta Schausa,
Ambasadora, Przewodniczącego Delegacji Luksemburskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

Josepha Lunsu,
Ministra Spraw Zagranicznych,

J. Linthorsta Homana,
Przewodniczącego Delegacji Niderlandzkiej na Konferencję Międzyrządową;

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie, uzgodnili co następuje:

TYTUŁ I

Zadania Wspólnoty

Artykuł 1

Niniejszym Traktatem WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY ustanawiają między sobą Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (EURATOM).

Zadaniem Wspólnoty jest przyczynianie się do podwyższania poziomu życia w Państwach Członkowskich i rozwijania stosunków z innymi państwami poprzez ustanowienie warunków niezbędnych do stworzenia i szybkiego rozwoju przemysłu jądrowego.

Artykuł 2

Aby wykonać to zadanie, Wspólnota, na warunkach przewidzianych w niniejszym Traktacie:

- a) wspiera badania naukowe i zapewnia rozpowszechnianie wiedzy technicznej ;
- b) tworzy jednolite normy bezpieczeństwa mające chronić zdrowie pracowników i ludności oraz zapewnia ich stosowanie;
- c) ułatwia inwestycje i zapewnia, w szczególności stymulując działania ze strony przedsiębiorstw, tworzenie podstawowych instalacji niezbędnych do rozwoju energetyki jądrowej we Wspólnocie;
- d) gwarantuje wszystkim użytkownikom Wspólnoty regularne i sprawiedliwe dostawy rud i paliw jądrowych;
- e) zapewnia, poprzez odpowiedni nadzór, niestosowanie materiałów jądrowych do celów innych niż planowane;
- f) wykonuje przyznane jej prawo własności specjalnych materiałów rozszczepialnych;

- g) zapewnia powszechną możliwość zbytu i dostęp do najlepszych rozwiązań technicznych poprzez tworzenie wspólnego rynku specjalistycznych materiałów i sprzętu, swobodny przepływ kapitału do celów inwestycji w sferze energetyki jądrowej oraz swobodę zatrudnienia specjalistów we Wspólnocie;
- h) nawiązuje z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi stosunki umożliwiające postęp w pokojowym wykorzystaniu energii jądrowej.

Artykuł 3

1. Zadania powierzone Wspólnocie wykonują następujące instytucje:

ZGROMADZENIE,

RADA,

KOMISJA,

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI.

Każda z tych instytucji działa w granicach uprawnień przyznanych jej niniejszym Traktatem.

2. Radę i Komisję wspomaga Komitet Ekonomiczno-Społeczny pełniący funkcje doradcze.

TYTUŁ II

Postanowienia dotyczące wspierania postępu w energetyce jądrowej

ROZDZIAŁ I

Rozwój badań

Artykuł 4

1. Komisja jest odpowiedzialna za wspieranie i ułatwianie badań jądrowych w Państwach Członkowskich oraz za uzupełnianie ich poprzez realizację programu badawczo-szkoleniowego w ramach Wspólnoty.
2. W tym celu, Komisja podejmuje działania w dziedzinach wymienionych w załączniku I do niniejszego Traktatu.

Lista ta może zostać zmieniona przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną na wniosek Komisji. Komisja zasięga opinii Komitetu Naukowo-Technicznego przewidzianego w artykule 134.

Artykuł 5

W celu koordynacji i uzupełniania badań prowadzonych w Państwach Członkowskich, Komisja, kierując wniosek do określonego adresata, przekazywany także danemu rządowi, lub występując z wnioskiem publicznym, zwraca się do Państw Członkowskich, osób lub przedsiębiorstw z prośbą o informacje na temat programów dotyczących badań wskazanych we wniosku.

Komisja może wydać uzasadnioną opinię na temat każdego z programów, o których została poinformowana po umożliwieniu zainteresowanym stronom wypowiedzenia się. Komisja jest obowiązana wydać taką opinię jeżeli zwróci się o to Państwo, osoba lub przedsiębiorstwo informujące o programie.

Komisja za pomocą tych opinii zapobiega zbędnemu powielaniu prac i kieruje badania ku sektorom niedostatecznie rozpoznany. Komisja nie może publikować tych programów bez zgody informującego Państwa, osoby lub przedsiębiorstwa.

Komisja regularnie publikuje listę sektorów badań jądrowych, które uznaje za niedostatecznie rozpoznane.

Komisja może kontaktować ze sobą przedstawicieli publicznych i prywatnych ośrodków badawczych oraz innych specjalistów zaangażowanych w badania w takich samych lub podobnych sektorach, w celu prowadzenia wzajemnych konsultacji i wymiany informacji.

Artykuł 6

Aby zachęcić do realizacji przedstawionych jej programów badawczych, Komisja może:

- a) zapewniać pomoc finansową na podstawie umów badawczych, jednak bez możliwości dotowania;
- b) dostarczać na cele tych programów, nieodpłatnie lub za wynagrodzeniem, wszelkie dostępne jej materiały wyjściowe lub specjalne materiały rozszczepialne;
- c) udostępniać instalacje, sprzęt lub specjalistyczną pomoc Państwom Członkowskim, osobom lub przedsiębiorstwom nieodpłatnie lub za wynagrodzeniem;
- d) zachęcać do wspólnego finansowania przez zainteresowane Państwa Członkowskie, osoby lub przedsiębiorstwa.

Artykuł 7

Rada, stanowiąc jednogłośnie na wniosek Komisji, która zasięga opinii Komitetu Naukowo-Technicznego, uchwała programy badawczo-szkoleniowe.

Programy te opracowuje się na okres nie dłuższy niż pięć lat.

Fundusze niezbędne do realizacji tych programów są przewidziane co roku w budżecie badawczo-inwestycyjnym Wspólnoty.

Komisja zapewnia realizację programów i przedkłada Radzie roczne sprawozdanie w tej kwestii.

Komisja powiadamia Komitet Ekonomiczno-Społeczny o ogólnym zarysie programów badawczo-szkoleniowych Wspólnoty.

Artykuł 8

1. Po konsultacji z Komitetem Naukowo-Technicznym, Komisja tworzy Wspólny Ośrodek Badań Jądrowych.

Ośrodek ten zapewnia realizację programów badawczych i inne zadania zlecone przez Komisję.

Ośrodek zapewnia również opracowanie jednolitej terminologii i znormalizowanego systemu pomiarowego w atomistyce.

Ośrodek organizuje centralne biuro ds. pomiarów jądrowych.

2. Ośrodek może prowadzić swoją działalność w oddzielnych zakładach z przyczyn geograficznych lub funkcjonalnych.

Artykuł 9

1. Po uzyskaniu opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego Komisja może utworzyć, w ramach Wspólnego Ośrodka Badań Jądrowych, jednostki szkolenia specjalistów, zwłaszcza w dziedzinie pozyskiwania minerałów, wytwarzania materiałów jądrowych wysokiej czystości, przetwarzania paliwa napromienionego, inżynierii atomowej, zdrowia i bezpieczeństwa oraz produkcji i użytkowania izotopów promieniotwórczych.

Szczegóły szkoleń ustala Komisja.

2. Utworzona zostanie jednostka o statusie wyższej uczelni, której sposób funkcjonowania określa Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji.

Artykuł 10

Komisja może powierzyć, w drodze umowy, realizację określonych części programu badawczego Wspólnoty Państwom Członkowskim, osobom, przedsiębiorstwom, a także państwom trzecim, organizacjom międzynarodowym lub obywatelom państw trzecich.

Artykuł 11

Komisja publikuje programy badawcze wymienione w artykułach 7, 8 i 10 oraz regularne sprawozdania na temat postępów w ich realizacji.

ROZDZIAŁ II

Rozpowszechnianie informacji

Sekcja I

Informacje pozostające w gestii Wspólnoty

Artykuł 12

Państwa Członkowskie, osoby i przedsiębiorstwa mają prawo otrzymywać, na wniosek złożony Komisji, niewyłączne licencje z patentów, tymczasowo chronionych praw patentowych, wzorów użytkowych lub wniosków patentowych będących własnością Wspólnoty, o ile są w stanie efektywnie użytkować objęte nimi wynalazki.

Na takich samych warunkach Komisja udziela sublicencji z patentów, tymczasowo chronionych praw patentowych, wzorów użytkowych lub wniosków patentowych, o ile Wspólnota jest posiadaczem uprawniających do tego licencji umownych.

Komisja udziela tych licencji lub sublicencji na warunkach uzgodnionych z licencjobiorcą i przekazuje wszystkie informacje niezbędne do ich użytkowania. Warunki te dotyczą w szczególności odpowiedniego wynagrodzenia i, w odpowiednim przypadku, prawa licencjobiorecy do udzielania sublicencjonistom trzecim oraz obowiązku objęcia informacji tajemnicą handlową.

Jeżeli umowa nie zawiera warunków wymienionych w akapicie trzecim, licencjobiorca może przekazać sprawę do Trybunału Sprawiedliwości w celu ustalenia odpowiednich warunków.

Artykuł 13

Komisja przekazuje Państwom Członkowskim, osobom i przedsiębiorstwom informacje uzyskane przez Wspólnotę nie objęte postanowieniami artykułu 12, o ile pochodzą one z jej własnego programu badawczego lub zostały udostępnione Komisji z prawem do swobodnego dysponowania.

Komisja może jednak uzależnić ujawnienie tych informacji od zachowania poufności i nieprzekazywania ich stronom trzecim.

Komisja nie może ujawniać informacji objętych ograniczeniami co do użytkowania lub rozpowszechniania - na przykład, oznaczonych jako tajne - o ile nie zapewni przestrzegania tych ograniczeń.

Sekcja II

Inne informacje

a) Rozpowszechnianie na podstawie ugody

Artykuł 14

Komisja dokłada starań, na podstawie ugody, aby zapewnić zarówno przekazywanie informacji użytecznych dla Wspólnoty w realizacji jej celów, jak i udzielanie licencji z patentów, tymczasowo chronionych praw patentowych, wzorów użytkowych lub wniosków patentowych obejmujących te informacje.

Artykuł 15

Komisja ustanawia procedurę, w ramach której Państwa Członkowskie, osoby lub przedsiębiorstwa mogą wykorzystywać ją jako pośrednika do wymiany tymczasowych lub ostatecznych wyników ich badań, o ile wyniki te nie zostały uzyskane przez Wspólnotę na podstawie umów badawczych zawartych przez Komisję.

Procedura ta musi zapewniać poufny charakter wymiany. Jednakże, Komisja może przekazywać udostępnione wyniki Wspólnemu Ośrodkowi Badań Jądrowych do celów dokumentacyjnych, bez prawa użytkowania w sposób nie zatwierdzony przez stronę udostępniającą.

b) Informacje przekazywane Komisji z urzędu

Artykuł 16

1. Niezwłocznie po wpłynięciu wniosku o patent lub wzór użytkowy z zakresu ściśle jądrowego w Państwie Członkowskim, Państwo to zwraca się z prośbą do wnioskodawcy o zgodę na bezzwłoczne przekazanie treści wniosku Komisji.

W przypadku zgody wnioskodawcy, treść wniosku zostaje przekazana w ciągu trzech miesięcy od daty jego wpłynięcia. W przypadku braku zgody wnioskodawcy, Państwo Członkowskie zawiadamia Komisję w tym samym terminie o wpłynięciu wniosku.

Komisja może zwrócić się z prośbą do Państwa Członkowskiego o ujawnienie treści wniosku, o którym została powiadomiona.

Komisja zwraca się z taką prośbą w ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania powiadomienia. Przedłużenie tego terminu powoduje odpowiednie przedłużenie terminu określonego w szóstym akapicie.

Po otrzymaniu prośby Komisji, Państwo Członkowskie ponownie zwraca się do wnioskodawcy z prośbą o zgodę na przekazanie treści wniosku. W przypadku zgody wnioskodawcy, wniosek przekazuje się bezzwłocznie.

W przypadku braku zgody wnioskodawcy, Państwo Członkowskie jest mimo to obowiązane ujawnić Komisji treść wniosku w ciągu 18 miesięcy od daty jego wpłynięcia.

2. Państwa Członkowskie informują Komisję w ciągu 18 miesięcy od daty jego wpłynięcia o każdym nieopublikowanym jeszcze wniosku o patent lub wzór użytkowy, który, pomimo iż nie leży w zakresie ściśle jądrowym, to jednak, zdaniem tych Państw, może być bezpośrednio związany z rozwojem energetyki jądrowej we Wspólnocie i mieć dla niego zasadnicze znaczenie.

Treść wniosku przekazuje się Komisji na jej prośbę w terminie dwóch miesięcy.

3. Aby umożliwić niezwłoczną publikację, Państwa Członkowskie redukują do minimum okres rozpatrywania wniosków o przyznanie patentu lub wzoru użytkowego związanego z zagadnieniami wymienionymi w ustępach 1 i 2, których dotyczyła prośba Komisji.

4. Komisja traktuje powyższe informacje jako poufne. Mogą one być przekazywane wyłącznie do celów dokumentacyjnych. Niemniej jednak, Komisja może wykorzystywać wynalazki, o których została poinformowana, za zgodą wnioskodawcy lub zgodnie z artykułami 17-23.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania jeżeli umowa zawarta z państwem trzecim lub organizacją międzynarodową wyklucza przekazywanie informacji.

c) Przyznanie licencji w drodze arbitrażu lub z urzędu

Artykuł 17

1. W przypadku braku ugody, niewyłączne licencje mogą zostać udzielone w drodze arbitrażu lub z urzędu, na warunkach przewidzianych w artykułach 18-23:

- a) na rzecz Wspólnoty lub wspólnych przedsiębiorstw, którym to prawo zostało przyznane na mocy artykułu 48 w odniesieniu do patentów, tymczasowo chronionych praw patentowych lub wzorów użytkowych chroniących wynalazki bezpośrednio dotyczące badań jądrowych, jeżeli udzielenie tych licencji jest konieczne do kontynuacji ich własnych badań lub niezbędne do funkcjonowania ich instalacji.

Na wniosek Komisji, licencje te przewidują prawo do upoważniania stron trzecich do wykorzystywania wynalazku, jeżeli strony te wykonują prace lub zlecenia na rachunek Wspólnoty lub wspólnych przedsiębiorstw;

- b) na rzecz osób lub przedsiębiorstw występujących do Komisji o licencje z patentów, tymczasowo chronionych praw patentowych lub wzorów użytkowych chroniących wynalazki bezpośrednio dotyczące i zasadnicze dla rozwoju energetyki jądrowej we Wspólnocie, o ile spełnione są wszystkie z następujących warunków:
- i) co najmniej cztery lata upłynęły od daty złożenia wniosku o udzielenie patentu, za wyjątkiem wynalazków z zakresu ściśle jądrowego;
 - ii) wymogi warunkujące rozwój energetyki jądrowej, zdefiniowany przez Komisję, nie są spełniane w odniesieniu do danego wynalazku na terenie Państwa Członkowskiego, na którym podlega on ochronie;
 - iii) właściciel nie spełnił tych wymogów osobiście ani poprzez swoich licencjobiorców pomimo wezwania;
 - iv) osoby lub przedsiębiorstwa wnoszące o licencje są w stanie efektywnie spełnić te wymogi poprzez wdrożenie wynalazku.

Aby spełnić te wymogi, Państwa Członkowskie nie mogą podejmować środków przymusu przewidzianych w ich krajowych przepisach, które ograniczyłyby zakres ochrony wynalazku, chyba że Komisja wystąpi o to z uprzednim wnioskiem.

2. Niewyłączna licencja nie może zostać udzielona na warunkach przewidzianych w ustępie 1, jeżeli właściciel udowodni zaistnienie uzasadnionych przyczyn, w szczególności fakt nieprzyznania mu odpowiedniego terminu.

3. Licencja udzielona na podstawie ustępu 1 uprawnia do pełnego odszkodowania, którego wysokość uzgadnia właściciel patentu, tymczasowo chronionego prawa patentowego lub wzoru użytkowego wraz z licencjobiorcą.

4. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają postanowień Konwencji Paryskiej o Ochronie Własności Przemysłowej.

Artykuł 18

Dla celów przewidzianych w niniejszej sekcji powołuje się Komitet Arbitrażowy. Członków komitetu mianuje oraz jego regulamin uchwała Rada na wniosek Trybunału Sprawiedliwości.

Strony mogą wnieść odwołanie ze skutkiem zawieszającym od decyzji Komitetu Arbitrażowego do Trybunału Sprawiedliwości w ciągu miesiąca od daty jej doręczenia. Trybunał Sprawiedliwości kontroluje jedynie formalną ważność decyzji i wykładnię postanowień niniejszego Traktatu przez Komitet Arbitrażowy.

Ostateczne decyzje Komitetu Arbitrażowego są dla zainteresowanych stron prawomocne. Podlegają one wykonaniu zgodnie z artykułem 164.

Artykuł 19

Jeżeli w przypadku braku ugody Komisja podejmie decyzję o przyznaniu licencji w jednym z przypadków wymienionych w artykule 17, zawiadamia o tym właściciela patentu, tymczasowo chronionego prawa patentowego, wzoru użytkowego lub wniosku o patent, podając w zawiadomieniu nazwę wnioskodawcy i zakres licencji.

Artykuł 20

W ciągu miesiąca od daty otrzymania zawiadomienia o którym mowa w artykule 19, właściciel może zaproponować Komisji i, w odpowiednim przypadku, wnioskodawcy zawarcie szczególnego porozumienia i przekazanie sprawy Komitetowi Arbitrażowemu.

Jeżeli Komisja lub wnioskodawca odmówi zawarcia porozumienia, Komisja nie może zwracać się do Państwa Członkowskiego ani jego właściwych władz o udzielenie licencji lub spowodowanie jej udzielenia.

Jeżeli Komitet Arbitrażowy po otrzymaniu sprawy na mocy szczególnego porozumienia uzna, że wniosek Komisji jest zgodny z postanowieniami artykułu 17, wydaje uzasadnioną decyzję, zawierającą licencję na rzecz wnioskodawcy oraz określającą warunki licencji i związane z nią wynagrodzenie, w zakresie, w którym strony nie uzyskały porozumienia w tych kwestiach.

Artykuł 21

W przypadku, gdy właściciel nie proponuje przekazania sprawy Komitetowi Arbitrażowemu, Komisja może wezwać dane Państwo Członkowskie lub jego właściwe władze do udzielenia licencji lub spowodowania jej udzielenia.

Jeżeli po rozpatrzeniu sprawy właściciela Państwo Członkowskie lub jego właściwe władze uznają, że warunki przewidziane w artykule 17 nie zostały spełnione, Państwo to zawiadamia Komisję o odmowie udzielenia licencji lub spowodowania jej udzielenia.

W przypadku odmowy udzielenia licencji lub spowodowania jej udzielenia lub jeżeli w ciągu czterech miesięcy od daty wniosku nie zostaną przekazane żadne informacje dotyczące udzielenia licencji, Komisja może w terminie dwóch miesięcy wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Podczas postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości właściciel musi mieć możliwość złożenia zeznań.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości uzna, że warunki przewidziane w artykule 17 zostały spełnione, dane Państwo Członkowskie lub jego właściwe władze podejmują środki w celu wykonania tego orzeczenia.

Artykuł 22

1. Jeżeli właściciel patentu, tymczasowo chronionego prawa patentowego lub wzoru użytkowego i licencjobiorca nie uzgodnią wysokości odszkodowania, strony te mogą zawrzeć porozumienie o przekazaniu sprawy Komitetowi Arbitrażowemu.

Tym samym strony zrzekają się prawa do wszczynania postępowania innego niż przewidziane w artykule 18.

2. Jeżeli licencjobiorca odmówi zawarcia porozumienia, udzieloną mu licencję uważa się za nieważną.

Jeżeli właściciel odmówi zawarcia specjalnego porozumienia, odszkodowanie wymienione w niniejszym artykule ustalają właściwe władze krajowe.

Artykuł 23

Po upływie roku decyzje Komitetu Arbitrażowego lub właściwych władz krajowych mogą zostać poddane kontroli w odniesieniu do warunków licencji, jeżeli uzasadniają to nowe okoliczności.

Kontroli dokonuje instytucja, która wydała daną decyzję.

Sekcja III

Postanowienia dotyczące tajności

Artykuł 24

Informacje uzyskane przez Wspólnotę dzięki realizacji programu badawczego, których ujawnienie może naruszyć interesy obronne jednego lub więcej Państw Członkowskich, są objęte systemem tajności zgodnie z poniższymi postanowieniami:

1. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, uchwała przepisy bezpieczeństwa określające, z uwzględnieniem postanowień niniejszego artykułu, różne stopnie tajności i środki przewidziane dla każdego stopnia.

2. Jeżeli Komisja uzna, że ujawnienie określonych informacji może naruszyć interesy obronne jednego lub więcej Państw Członkowskich, zastosuje tymczasowo do tych informacji stopień tajności wymagany w takim przypadku przez przepisy dotyczące bezpieczeństwa.

Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje Państwom Członkowskim, które są zobowiązane do tymczasowego utrzymania ich w tajemnicy na tych samych warunkach.

Państwa Członkowskie informują Komisję w ciągu trzech miesięcy o tym, czy zamierzają utrzymać stopień przyznany tymczasowo, zastąpić go innym lub odtajnić informacje

Po wygaśnięciu tego okresu stosuje się najwyższy ze zgłoszonych stopni. Komisja odpowiednio zawiadamia Państwa Członkowskie.

Na wniosek Komisji lub Państwa Członkowskiego, Rada może w dowolnym czasie, stanowiąc jednomyślnie, zastosować inny stopień tajności lub odtajnić informacje. Rada zasięga opinii Komisji przed podjęciem jakichkolwiek działań na wniosek Państwa Członkowskiego.

3. Postanowienia artykułów 12 i 13 nie mają zastosowania do informacji objętych systemem tajności.

Niemniej jednak, o ile podjęto odpowiednie środki bezpieczeństwa,

a) Komisja może przekazać informacje wymienione w artykułach 12 i 13:

i) wspólnemu przedsiębiorstwu;

ii) osobie lub przedsiębiorstwu innemu niż wspólne przedsiębiorstwo, za pośrednictwem Państwa Członkowskiego, na którego obszarze osoba ta lub przedsiębiorstwo działa;

b) Państwo Członkowskie może przekazać informacje wymienione w artykule 13 osobie lub przedsiębiorstwu, innemu niż wspólne przedsiębiorstwo, działającemu na obszarze tego Państwa, pod warunkiem powiadomienia o tym Komisji;

- c) ponadto, każde Państwo Członkowskie ma prawo wymagać od Komisji udzielenia licencji na podstawie artykułu 12 w celu zaspokojenia potrzeb tego Państwa lub osoby bądź przedsiębiorstwa działającego na jego terytorium.

Artykuł 25

1. Państwo Członkowskie zawiadamiające o wpłynięciu wniosku lub ujawniające treść wniosku o patent bądź wzór użytkowy dotyczący kwestii wymienionej w artykule 16 ustęp 1 lub 2, zwraca uwagę, w odpowiednim przypadku, na potrzebę stosowania odpowiedniego stopnia tajności z przyczyn obronnych, określając jednocześnie przewidywany okres jego stosowania.

Komisja przekazuje wszystkie informacje otrzymane na podstawie poprzedniego akapitu pozostałym Państwom Członkowskim. Komisja i Państwa Członkowskie podejmują środki, które w myśl przepisów bezpieczeństwa odpowiadają stopniowi tajności wymaganemu przez Państwo pochodzenia.

2. Komisja może przekazać te informacje także wspólnym przedsiębiorstwom lub, za pośrednictwem Państwa Członkowskiego, osobie bądź przedsiębiorstwu, innemu niż wspólne przedsiębiorstwo, działającemu na terytorium tego Państwa.

Wynalazki będące przedmiotem wniosków wymienionych w ustępie 1 mogą być stosowane wyłącznie za zgodą wnioskodawcy lub zgodnie z artykułami 17-23.

Przekazywanie informacji i, w odpowiednim przypadku, jej użytkowanie wymienione w niniejszym ustępie podlegają środkom, które w myśl przepisów bezpieczeństwa odpowiadają stopniowi tajności wymaganemu przez państwo pochodzenia.

Informacje mogą być przekazywane wyłącznie za zgodą państwa pochodzenia. Zgoda na przekazanie informacji lub użytkowanie może zostać wstrzymana wyłącznie z przyczyn obronnych.

3. Na wniosek Komisji lub Państwa Członkowskiego, Rada może w dowolnym czasie stanowiąc jednogłośnie zastosować inny stopień tajności lub odtajnić informacje. Rada zasięga opinii Komisji przed podjęciem jakichkolwiek działań na wniosek Państwa Członkowskiego.

Artykuł 26

1. Jeżeli informacje objęte patentami, wnioskami o patent, tymczasowo chronionymi prawami patentowymi, wzorami użytkowymi lub wnioskami o wzory użytkowe zostały utajnione zgodnie z artykułami 24-25, Państwa wnioskujące o to utajnienie nie mogą zabronić składania podobnych wniosków w innych Państwach Członkowskich.

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne do utrzymania ochrony poufności tych praw i wniosków zgodnie z procedurami przewidzianymi w ich własnych przepisach ustawodawczych i wykonawczych.

2. Wnioski dotyczące informacji utajnionych zgodnie z artykułem 24 nie mogą być składane poza Państwami Członkowskimi, chyba że wyrażą one na to jednogólną zgodę. W przypadku niezajęcia przez nie stanowiska, uznaje się, że zgoda ta została wyrażona po upływie sześciu miesięcy od daty przekazania im informacji przez Komisję.

Artykuł 27

Odszkodowanie za wszelkie szkody poniesione przez wnioskującego wskutek utajnienia informacji z przyczyn obronnych podlega przepisom prawnym Państw Członkowskich; za odszkodowanie odpowiedzialne jest Państwo, które złożyło wniosek o takie utajnienie, uzyskało wyższy stopień lub przedłużenie utajnienia albo spowodowało wprowadzenie zakazu składania wniosku poza Wspólnotą.

Jeżeli kilka Państw Członkowskich uzyskało wyższy stopień lub przedłużenie utajnienia albo spowodowało wprowadzenie zakazu składania wniosku poza Wspólnotą, za naprawienie wszelkich szkód wynikających z ich działań Państwa te odpowiadają solidarnie.

Wspólnota nie może domagać się odszkodowania na podstawie niniejszego artykułu.

Sekcja IV

Postanowienia szczególne

Artykuł 28

Jeżeli przekazanie Komisji nieopublikowanych wniosków o patenty lub wzory użytkowe albo patentów lub wzorów użytkowych utajnionych z przyczyn obronnych spowodowało ich niewłaściwie wykorzystanie bądź podanie do wiadomości osobie nieupoważnionej, Komisja rekompensuje szkody poniesione przez daną stronę.

Nie naruszając własnych praw w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę, Wspólnota nabywa wszelkie prawa działania przysługujące danej stronie w stosunku do stron trzecich, w zakresie dokonanej rekompensaty za szkodę. Nie narusza to prawa Wspólnoty do podejmowania działań przeciwko osobie odpowiedzialnej za szkodę na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów.

Artykuł 29

Jeżeli porozumienie lub umowa w sprawie wymiany informacji naukowych bądź przemysłowych w dziedzinie atomistyki między Państwem Członkowskim, osobą lub przedsiębiorstwem z jednej strony, a państwem trzecim, organizacją międzynarodową bądź obywatelem państwa trzeciego z drugiej strony wymaga sygnowania, po dowolnej stronie, przez państwo działające w ramach swoich suwerennych kompetencji, porozumienie to lub umowę zawiera Komisja.

, Komisja może upoważnić Państwo Członkowskie, osobę lub przedsiębiorstwo do zawierania takich umów, na warunkach uznanych przez siebie za właściwe, z zastrzeżeniem postanowień artykułów 103 i 104.

ROZDZIAŁ III

Ochrona zdrowia i bezpieczeństwo

Artykuł 30

W ramach Wspólnoty ustanawia się podstawowe normy ochrony zdrowia pracowników i ludności przed niebezpieczeństwem promieniowania jonizującego.

Pojęcie „podstawowe normy” oznacza:

- a) maksymalne dopuszczalne dawki nie stanowiące zagrożenia;
- b) maksymalne dopuszczalne poziomy narażenia na promieniowanie i skażenia;
- c) podstawowe zasady opieki medycznej nad pracownikami.

Artykuł 31

Podstawowe normy opracowuje Komisja po uzyskaniu opinii grupy osób wyznaczonych przez Komitet Naukowo-Techniczny spośród ekspertów naukowych, zwłaszcza w dziedzinie zdrowia publicznego, z Państw Członkowskich. Komisja uzyskuje opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego odnośnie do tych norm.

Po konsultacji ze Zgromadzeniem, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, która przekazuje jej zebrane przez siebie opinie tych komitetów, ustanawia normy podstawowe.

Artykuł 32

Na wniosek Komisji lub Państwa Członkowskiego, podstawowe normy mogą zostać zweryfikowane lub uzupełnione zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 31.

Komisja rozpatruje każdy wniosek Państw Członkowskich .

Artykuł 33

Każde Państwo Członkowskie przyjmuje odpowiednie przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne w celu zapewnienia przestrzegania ustanowionych podstawowych norm oraz podejmuje niezbędne środki w zakresie nauczania, kształcenia i szkolenia zawodowego.

Komisja kieruje odpowiednie zalecenia dotyczące harmonizacji przepisów stosowanych w tej dziedzinie w Państwach Członkowskich.

W tym celu, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszego Traktatu oraz o wszelkich kolejnych projektach takich przepisów.

Komisja kieruje wszelkie ewentualne zalecenia dotyczące tych projektów w ciągu trzech miesięcy od daty ich otrzymania.

Artykuł 34

Każde Państwo Członkowskie, na którego obszarze prowadzone są szczególnie niebezpieczne doświadczenia, podejmuje dodatkowe środki w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, po uzyskaniu opinii Komisji na ich temat.

Zgoda Komisji jest wymagana w przypadku, gdy skutki tych doświadczeń mogą ulec rozprzestrzenieniu na obszary innych Państw Członkowskich.

Artykuł 35

Każde Państwo Członkowskie tworzy instalacje niezbędne do stałego kontrolowania poziomu napromieniowania powietrza, wód i gleby oraz do kontrolowania przestrzegania podstawowych norm.

Komisja ma prawo dostępu do tych instalacji; może sprawdzać ich działanie i sprawność.

Artykuł 36

Właściwe władze okresowo przekazują Komisji wyniki kontroli wymienionych w artykule 35, w celu zapewnienia jej stałych informacji o poziomie promieniotwórczości, na którą narażona jest ludność.

Artykuł 37

Każde Państwo Członkowskie udostępnia Komisji ogólne dane dotyczące każdego planu składowania odpadów radioaktywnych w dowolnej formie, tak, aby umożliwić ustalenie, czy realizacja tego planu może spowodować promieniotwórcze skażenie wód, gleby lub powietrza w innym Państwie Członkowskim.

Komisja wydaje opinię w ciągu sześciu miesięcy, po konsultacji z grupą specjalistów określoną w artykule 31.

Artykuł 38

Komisja kieruje do Państw Członkowskich zalecenia dotyczące poziomu promieniotwórczości w powietrzu, wodach i glebie.

W razie pilnej potrzeby Komisja wydaje dyrektywę nakazującą danemu Państwu Członkowskiemu podjęcie, w okresie wyznaczonym przez Komisję, środków niezbędnych do uniemożliwienia naruszania podstawowych norm oraz zapewnienia przestrzegania przepisów.

Jeśli Państwo to nie zastosuje się do dyrektywy Komisji w określonym terminie, Komisja lub dowolne zainteresowane Państwo Członkowskie może bezzwłocznie, na zasadzie odstępstwa od artykułów 141 i 142, wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 39

Niezwłocznie po założeniu Wspólnego Ośrodka Badań Jądrowych, Komisja tworzy w nim wydział dokumentacji i analizy kwestii ochrony zdrowia i bezpieczeństwa.

Wydział ten ma za zadanie w szczególności gromadzić dokumentację i informacje wymienione w artykułach 33, 36 i 37 oraz wspierać Komisję w realizacji zadań nałożonych na nią w niniejszym rozdziale.

ROZDZIAŁ IV

Inwestycje

Artykuł 40

W celu pobudzenia działalności osób i przedsiębiorstw oraz usprawnienia skoordynowanego rozwoju ich inwestycji w dziedzinie atomistyki, Komisja okresowo publikuje informacje na temat przykładowych programów, wskazując określone cele produkcyjne energetyki jądrowej oraz wszelkie typy inwestycji niezbędne do ich osiągnięcia.

Przed opublikowaniem tych programów Komisja zasięga opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

Artykuł 41

Osoby i przedsiębiorstwa prowadzące działalność przemysłową wymienioną w załączniku II do niniejszego Traktatu przekazują Komisji projekty inwestycyjne dotyczące nowych instalacji, wymiany lub przebudowy istniejących; rodzaj i zakres projektów, które należy przedłożyć, wyznacza się według kryteriów określonych przez Radę na wniosek Komisji.

Rada może zmodyfikować wymienioną wyżej listę rodzajów działalności przemysłowej, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, która zasięga uprzednio opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

Artykuł 42

Projekty wymienione w artykule 41 przekazuje się Komisji oraz, do celów informacyjnych, zainteresowanym Państwom Członkowskim, nie później niż trzy miesiące przed zawarciem pierwszej umowy z dostawcami lub, jeżeli prace ma prowadzić przedsiębiorstwo dysponujące własnymi zasobami, trzy miesiące przed rozpoczęciem prac.

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, może zmienić ten termin.

Artykuł 43

Komisja omawia z osobami lub przedsiębiorstwami wszystkie aspekty projektów inwestycyjnych związane z celami niniejszego Traktatu.

Komisja informuje zainteresowane Państwa Członkowskie o swoim stanowisku.

Artykuł 44

Komisja może opublikować przekazane jej projekty inwestycyjne za zgodą zainteresowanych Państw Członkowskich, osób lub przedsiębiorstw.

ROZDZIAŁ V

Wspólne przedsiębiorstwa

Artykuł 45

Przedsiębiorstwa o podstawowym znaczeniu dla rozwoju przemysłu jądrowego we Wspólnocie mogą być tworzone jako wspólne przedsiębiorstwa w rozumieniu niniejszego Traktatu, zgodnie z postanowieniami poniższych artykułów.

Artykuł 46

1. Każdy projekt wspólnego przedsiębiorstwa, opracowany przez Komisję, Państwo Członkowskie lub inną stronę, podlega zbadaniu przez Komisję.

W tym celu, Komisja zasięga opinii Państw Członkowskich i wszelkich instytucji publicznych lub prywatnych, które mogą, jej zdaniem, udzielić użytecznych porad.

2. Komisja przekazuje Radzie projekt ustanowienia wspólnego przedsiębiorstwa, wraz ze swoją uzasadnioną opinią.

W przypadku pozytywnego zaopiniowania przez Komisję projektu wspólnego przedsiębiorstwa, Komisja składa Radzie propozycje dotyczące:

- a) lokalizacji;
- b) statutu;
- c) skali i harmonogramu finansowania;
- d) ewentualnego udziału Wspólnoty w finansowaniu wspólnego przedsiębiorstwa;
- e) ewentualnego udziału państwa trzeciego, organizacji międzynarodowej lub obywatela państwa trzeciego w finansowaniu lub zarządzaniu wspólnym przedsiębiorstwem;
- f) przyznania wszystkich lub niektórych korzyści wymienionych w załączniku III do niniejszego Traktatu.

Komisja załącza szczegółowe sprawozdanie na temat projektu jako całości.

Artykuł 47

Po przejściu sprawy Rada może wystąpić do Komisji o przekazanie dalszych informacji lub podjęcie dalszych analiz, uznanych przez Radę za niezbędne.

Jeżeli Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, uzna że projekt zaopiniowany przez Komisję negatywnie winien być jednak realizowany, Komisja przekazuje Radzie szczegółowe sprawozdanie i propozycje przewidziane w artykule 46.

Zarówno w przypadku pozytywnej opinii Komisji, jak i w przypadku określonym w poprzednim akapicie, Rada stanowi większością kwalifikowaną w sprawie każdego wniosku Komisji.

Jednakże, Rada stanowi jednomyślnie w przypadku:

- a) udziału Wspólnoty w finansowaniu wspólnego przedsiębiorstwa;
- b) udziału państwa trzeciego, organizacji międzynarodowej lub obywatela państwa trzeciego w finansowaniu lub zarządzaniu wspólnym przedsiębiorstwem.

Artykuł 48

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może przyznać wspólnemu przedsiębiorstwu niektóre lub wszystkie korzyści wymienione w załączniku III do niniejszego Traktatu; każde Państwo Członkowskie zapewnia ze swej strony ich uzyskanie.

W tym samym trybie, Rada może określić warunki regulujące przyznawanie tych korzyści.

Artykuł 49

Wspólne przedsiębiorstwa tworzy się decyzją Rady.

Każde wspólne przedsiębiorstwo ma osobowość prawną.

W każdym z Państw Członkowskich posiada ono zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może ono zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie nieruchomości i ruchome oraz stawać przed sądem.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Traktatu lub statutu wspólnego przedsiębiorstwa podlega ono zasadom obowiązującym przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe; statut taki może zawierać pomocnicze odniesienie do krajowych przepisów Państw Członkowskich.

O ile niniejszy Traktat nie przewiduje właściwości Trybunału Sprawiedliwości, spory dotyczące wspólnych przedsiębiorstw rozstrzygają właściwe sądy krajowe.

Artykuł 50

Statut wspólnego przedsiębiorstwa ulega zmianom, w razie potrzeby, zgodnie z jego szczególnymi przepisami ustanowionymi w tym celu.

Zmiany wchodzi w życie dopiero po zatwierdzeniu przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 47, na wniosek Komisji.

Artykuł 51

Komisja jest odpowiedzialna za wykonanie wszystkich decyzji Rady dotyczących utworzenia wspólnych przedsiębiorstw do czasu utworzenia organów zapewniających ich funkcjonowanie.

ROZDZIAŁ VI

Zaopatrzenie

Artykuł 52

1. Dostawy rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych zapewnia się, zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału, w ramach wspólnej polityki zaopatrzeniowej w zakresie równego dostępu do źródeł zaopatrzenia.

2. W tym celu i na warunkach ustanowionych w niniejszym rozdziale:

- a) wszelkie praktyki mające zapewnić uprzywilejowaną pozycję określonych użytkowników są zabronione;
- b) niniejszym powołuje się Agencję z prawem pierwokupu do rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych wyprodukowanych na obszarze Państw Członkowskich oraz wyłącznym prawem do zawierania umów o dostawy rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych pochodzących ze Wspólnoty lub spoza niej.

Agencja nie może w żaden sposób dyskryminować użytkowników z powodu planowanego przez nich wykorzystania wnioskowanych dostaw, chyba że wykorzystanie to jest bezprawne lub niezgodne z warunkami nałożonymi przez dostawców spoza Wspólnoty na daną dostawę.

Sekcja I

Agencja

Artykuł 53

Agencję nadzoruje Komisja, która wydaje obowiązujące ją dyrektywy, posiada prawo weta w stosunku do jej decyzji oraz mianuje jej dyrektora generalnego i jego zastępcę.

Zainteresowane strony mogą występować do Komisji w sprawie każdego działania lub zaniechania dokonanego przez Agencję w wykonywaniu jej prawa pierwokupu lub wyłącznego prawa do zawierania umów o dostawy, zaś Komisja wydaje decyzję w takiej sprawie w ciągu miesiąca.

Artykuł 54

Agencja ma osobowość prawną oraz jest niezależna finansowo.

Rada ustanawia statut Agencji, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Statut może zostać zmieniony w tym samym trybie.

Statut określa kapitał Agencji i warunki jego utworzenia. Kontrolna część kapitału zawsze pozostaje własnością Wspólnoty i Państw Członkowskich. Wpłaty na poczet kapitału określają Państwa Członkowskie za wspólnym porozumieniem.

Zasady zarządzania komercyjnymi działaniami Agencji określa statut. Statut może przewidywać opłatę od transakcji, w celu pokrycia kosztów działania Agencji.

Artykuł 55

Państwa Członkowskie przekazują lub powodują przekazanie Agencji wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania przez nią prawa pierwokupu i wyłącznego prawa do zawierania umów na dostawy.

Artykuł 56

Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za zapewnienie swobodnego funkcjonowania Agencji na ich terytoriach.

Mogą one utworzyć instytucję lub instytucje reprezentujące przed Agencją producentów i użytkowników z obszarów pozaeuropejskich pozostających pod jurysdykcją danego Państwa.

Sekcja II
Rudy, materiały wyjściowe i specjalne materiały rozszczepialne
pochodzące ze Wspólnoty

Artykuł 57

1. Prawo pierwokupu przysługujące Agencji obejmuje:

- a) nabycie praw użytkowania i zużycia materiałów będących własnością Komisji na podstawie postanowień rozdziału VIII;
- b) nabycie prawa własności we wszystkich innych przypadkach.

2. Agencja wykonuje prawo pierwokupu zawierając umowy z producentami rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych.

Z zastrzeżeniem artykułów 58, 62 i 63, wszyscy producenci są zobowiązani zaoferować Agencji rudy, materiały wyjściowe i specjalne materiały rozszczepialne produkowane przez siebie na terenie Państw Członkowskich, przed ich użyciem, przekazaniem lub składowaniem.

Artykuł 58

Jeżeli producent prowadzi prace na różnych etapach produkcji, od wydobycia rudy do wytworzenia metalu włącznie, może on zaoferować produkt Agencji na dowolnym wybranym przez siebie etapie.

To samo dotyczy dwóch lub więcej powiązanych przedsiębiorstw, o ile powiązanie to zostało odpowiednio zgłoszone Komisji i omówione z nią zgodnie z procedurą ustanowioną w artykułach 43 i 44.

Artykuł 59

Jeżeli Agencja nie wykona prawa pierwokupu w odniesieniu do całości lub dowolnej części produkcji, wówczas producent:

- a) może przetworzyć lub zlecić przetworzenie rud, materiałów wyjściowych bądź specjalnych materiałów rozszczepialnych, własnymi środkami lub na podstawie umowy, o ile zaoferuje Agencji produkt takiego przetworzenia;
- b) jest upoważniony, na mocy decyzji Komisji, do zbycia dostępnej produkcji poza Wspólnotą, o ile zaoferowane przez niego warunki nie będą korzystniejsze niż uprzednio zaoferowane Agencji. Niemniej jednak, specjalne materiały rozszczepialne można wywozić wyłącznie za pośrednictwem Agencji i zgodnie z postanowieniami artykułu 62.

Komisja nie może udzielić upoważnienia, jeżeli odbiorcy dostaw nie gwarantują przestrzegania ogólnych interesów Wspólnoty lub jeżeli warunki takiej umowy są sprzeczne z celami niniejszego Traktatu.

Artykuł 60

Potencjalni użytkownicy okresowo informują Agencję o swoich zapotrzebowaniach, podając ilości, cechy fizyczne i chemiczne, miejsce pochodzenia, przeznaczenie, daty dostawy i warunki cenowe, które mają zostać zawarte w planowanej przez nich umowie na dostawy.

Z kolei producenci informują Agencję o ofertach, które są w stanie złożyć, podając wszelkie istotne dane, w szczególności czas obowiązywania umów niezbędny do opracowania ich programów produkcyjnych. Umowy te nie mogą obowiązywać dłużej niż 10 lat, chyba że Komisja wyrazi na to zgodę.

Agencja informuje potencjalnych użytkowników o ofertach i o ilości otrzymanych wniosków oraz wzywa ich do składania zamówień w określonym terminie.

Po otrzymaniu wszystkich zamówień, Agencja przedstawia warunki, na których mogą one zostać zrealizowane.

Jeżeli Agencja nie może zrealizować otrzymanych zamówień w pełnym zakresie, rozdziela dostawy proporcjonalnie wśród zamówień dotyczących każdej oferty, z zastrzeżeniem postanowień artykułów 68 i 69.

Regulamin Agencji, wymagający zatwierdzenia Komisji, określa sposób zrównoważenia popytu i podaży.

Artykuł 61

Agencja realizuje wszystkie zamówienia, chyba że jest to niemożliwe z przyczyn prawnych lub materialnych.

Zawierając umowę, Agencja może zobowiązać użytkowników, przestrzegając postanowień artykułu 52, do dokonania odpowiednich przedpłat jako depozyt lub wsparcie dla długofalowych zobowiązań Agencji wobec producentów, jeżeli są one niezbędne do wykonania zamówienia.

Artykuł 62

1. Agencja wykonuje prawo pierwokupu w odniesieniu do specjalnych materiałów rozszczepialnych wyprodukowanych na obszarze Państw Członkowskich w celu:

- a) zaspokojenia zapotrzebowania użytkowników we Wspólnocie zgodnie z artykułem 60,
- b) składowania tych materiałów we własnym zakresie,
- c) wywozu tych materiałów za zgodą Komisji, działającej zgodnie z artykułem 59 litera b) akapit drugi.

2. Niemniej jednak, z zastrzeżeniem postanowień rozdziału VII, materiały te i wszelkie nadające się do przerobu odpady pozostają własnością producenta, tak aby mógł on:

- a) składować je za zgodą Agencji,
- b) użytkować je w ramach własnych potrzeb,

- c) udostępniać je przedsiębiorstwom ze Wspólnoty, w ramach ich własnych potrzeb, jeżeli w celu realizacji programu odpowiednio przekazanego Komisji, przedsiębiorstwa te pozostają z producentem w bezpośrednim związku, nie mającym na celu ani nie prowadzącym do ograniczenia produkcji, rozwoju technicznego lub inwestycji ani do nieuczciwego tworzenia nierówności pomiędzy użytkownikami we Wspólnocie.

3. Postanowienia artykułu 89 ustęp 1 litera a) mają zastosowanie do tych specjalnych materiałów rozszczepialnych produkowanych na obszarze Państw Członkowskich, w odniesieniu do których Agencja nie wykonała prawa pierwokupu.

Artykuł 63

Rudy, materiały wyjściowe i specjalne materiały rozszczepialne wyprodukowane przez wspólne przedsiębiorstwa przysługują użytkownikom zgodnie z zasadami przewidzianymi w statutach lub umowach tych przedsiębiorstw.

Sekcja III

Rudy, materiały wyjściowe i specjalne materiały rozszczepialne pochodzące spoza Wspólnoty

Artykuł 64

Z wyjątkiem postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie, Agencja, w miarę potrzeby działająca w ramach umów zawartych pomiędzy Wspólnotą i państwem trzecim lub organizacją międzynarodową, posiada wyłączne prawo zawierania porozumień lub umów, których głównym celem jest dostawa rud, materiałów wyjściowych lub specjalnych materiałów rozszczepialnych pochodzących spoza Wspólnoty.

Artykuł 65

Artykuł 60 ma zastosowanie do wniosków użytkowników i do umów zawartych przez użytkowników z Agencją o dostawę rud, materiałów wyjściowych lub specjalnych materiałów rozszczepialnych pochodzących spoza Wspólnoty.

Niemniej jednak, Agencja może określać geograficzne pochodzenie dostaw, pod warunkiem, że użytkownik będzie miał zagwarantowane warunki nie mniej korzystne niż wskazane w zamówieniu.

Artykuł 66

Jeżeli Komisja stwierdzi, na wniosek zainteresowanych użytkowników, że Agencja nie jest w stanie zrealizować w rozsądnym terminie całości lub części zamówionych dostaw lub może je zrealizować po zbyt wysokich cenach, użytkownicy mają prawo zawrzeć bezpośrednio umowy na dostawę spoza Wspólnoty, o ile umowy te spełniają zasadnicze wymogi określone w ich zamówieniach.

Prawo to przysługuje przez okres jednego roku i może zostać przedłużone w przypadku trwania okoliczności uzasadniających jego udzielenie.

Użytkownicy korzystający z prawa określonego w niniejszym artykule zawiadamiają Komisję o planowanych przez siebie umowach bezpośrednich. W ciągu miesiąca Komisja może nie wyrazić na nie zgody w przypadku ich sprzeczności z celami niniejszego Traktatu.

Sekcja IV

Ceny

Artykuł 67

Z wyjątkiem postanowień zawartych w niniejszym Traktacie, ceny są ustalane w wyniku zrównoważenia podaży i popytu zgodnie z postanowieniami artykułu 60; krajowe przepisy prawne Państw Członkowskich nie mogą naruszać tych postanowień.

Artykuł 68

Praktyki cenowe mające zapewnić uprzywilejowaną pozycję niektórym użytkownikom z naruszeniem zasady równego dostępu, przewidzianej w postanowieniach niniejszego rozdziału, są zabronione.

Jeżeli Agencja stwierdzi stosowanie takich praktyk, zawiadamia o nich Komisję.

W przypadku potwierdzenia przez Komisję ich występowania, może ona ustalić cenę ofert na poziomie zapewniającym przestrzeganie zasady równego dostępu.

Artykuł 69

Ceny może ustalać Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji.

Określając warunki realizacji zamówień na podstawie artykułu 60, Agencja może zaproponować użytkownikom składającym zamówienia wyrównanie cen.

Sekcja V

Postanowienia dotyczące polityki zaopatrzenia

Artykuł 70

W ramach budżetu Wspólnoty, Komisja może udzielać pomocy finansowej programom poszukiwawczym prowadzonym na terenie Państw Członkowskich, na określonych przez siebie warunkach.

Komisja może kierować do Państw Członkowskich zalecenia mające na celu rozwijanie poszukiwań i eksploatację złóż.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji roczne sprawozdanie na temat rozwoju poszukiwań i produkcji, przewidywanych rezerw i inwestycji górniczych, podjętych lub planowanych na ich obszarach. Sprawozdania są przekazywane Radzie wraz z opinią Komisji, która wskazuje w szczególności działania podjęte przez Państwa Członkowskie w odpowiedzi na zalecenia skierowane na podstawie poprzedniego akapitu.

Jeżeli na wniosek Komisji Rada uzna, stanowiąc większością kwalifikowaną, że, pomimo ekonomicznego uzasadnienia wydobycia w dłuższej perspektywie, prace poszukiwawcze i rozwój eksploatacji pozostają na zdecydowanie niewystarczającym poziomie, wówczas uważa się, że przez cały okres, w którym sytuacja ta nie zostanie naprawiona, dane Państwo Członkowskie zrzeka się w imieniu własnym i swoich obywateli prawa równego dostępu do innych źródeł dostaw we Wspólnocie.

Artykuł 71

Komisja kieruje do Państw Członkowskich wszelkie odpowiednie zalecenia dotyczące przepisów podatkowych bądź górniczych.

Artykuł 72

Stosując materiały dostępne we Wspólnocie i poza nią, Agencja może tworzyć niezbędne rezerwy handlowe w celu ułatwienia dostaw lub realizacji bieżących dostaw we Wspólnocie.

Komisja może, w razie potrzeby, podejmować decyzje o tworzeniu rezerw awaryjnych. Metody finansowania tych rezerw zatwierdza Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji.

Sekcja VI

Postanowienia szczególne

Artykuł 73

Jeżeli porozumienie lub umowa między Państwem Członkowskim, osobą lub przedsiębiorstwem z jednej strony a państwem trzecim, organizacją międzynarodową bądź obywatelem państwa trzeciego z drugiej strony przewiduje również dostawę produktów podlegających właściwości Agencji, zawarcie lub odnowienie tego porozumienia lub umowy wymaga uprzedniej zgody Komisji w zakresie dostawy tych produktów.

Artykuł 74

Komisja może wyłączyć stosowanie niniejszego rozdziału do przekazywania, przywozu lub wywozu niewielkich ilości rud, materiałów wyjściowych lub specjalnych materiałów rozszczepialnych, zwykle stosowanych do badań.

Agencja powinna być informowana o każdym przypadku przekazywania, przywozu lub wywozu, zaistniałym na podstawie niniejszego postanowienia.

Artykuł 75

Postanowienia niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do zobowiązań w zakresie przetwarzania, przekształcania lub formowania rud, materiałów wyjściowych albo specjalnych materiałów rozszczepialnych, w przypadkach:

- a) zobowiązań między osobami lub przedsiębiorstwami, jeżeli materiał ma po przetworzeniu, przekształcaniu lub formowaniu powrócić do osoby lub przedsiębiorstwa, od których pochodzi;
- b) zobowiązań między osobą lub przedsiębiorstwem a organizacją międzynarodową lub obywatelem państwa trzeciego, jeżeli materiał ma zostać przetworzony, przekształcony lub uformowany poza Wspólnotą, a następnie zwrócony osobie bądź przedsiębiorstwu, od którego pochodzi;
- c) zobowiązań między osobą lub przedsiębiorstwem a organizacją międzynarodową lub obywatelem państwa trzeciego, jeżeli materiał ma zostać przetworzony, przekształcony lub uformowany we Wspólnocie, a następnie zwrócony organizacji bądź obywatelowi, od których pochodzi, albo innemu odbiorcy poza Wspólnotą, wskazanemu przez tę organizację lub obywatela.

Zainteresowane osoby lub przedsiębiorstwa zawiadamiają Agencję o istniejących zobowiązaniach i, niezwłocznie po podpisaniu umów, o ilościach przemieszczanych materiałów. Komisja może zabronić realizacji podjętych zobowiązań określonych w literze b), jeżeli uzna, że przekształcanie lub formowanie nie może zostać dokonane efektywnie i bezpiecznie bez straty materiału ze szkodą dla Wspólnoty.

Materiały objęte tymi zobowiązaniami podlegają na obszarach Państw Członkowskich środkom bezpieczeństwa określonym w rozdziale VII. Niemniej jednak, postanowienia rozdziału VIII nie mają zastosowania do specjalnych materiałów rozszczepialnych objętych zobowiązaniami wymienionymi w literze c) powyżej.

Artykuł 76

Z inicjatywy Państwa Członkowskiego lub Komisji, zwłaszcza gdy nieprzewidziane okoliczności powodują generalne niedobory, Rada może zmienić postanowienia niniejszego rozdziału, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, po konsultacji ze Zgromadzeniem. Komisja bada każdą taką propozycję Państwa Członkowskiego.

Po upływie siedmiu lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada może zatwierdzić niniejsze postanowienia w całości. W przeciwnym razie, nowe postanowienie dotyczące przedmiotu niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w poprzednim akapicie.

ROZDZIAŁ VII

Środki bezpieczeństwa

Artykuł 77

Zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału, Komisja upewnia się, czy na obszarach Państw Członkowskich:

- a) rudy, materiały wyjściowe i specjalne materiały rozszczepialne nie są eksploatowane niezgodnie z przeznaczeniem zadeklarowanym przez użytkowników;
- b) postanowienia dotyczące dostaw i wszelkie zobowiązania w zakresie bezpieczeństwa przyjęte przez Wspólnotę na mocy umowy zawartej z państwem trzecim lub organizacją międzynarodową są przestrzegane.

Artykuł 78

Każdy, kto uruchamia lub eksploatuje instalacje służące do produkcji, rozdzielania lub innego wykorzystania materiałów wyjściowych lub specjalnych materiałów rozszczepialnych, lub do przetworzenia napromienionych paliw jądrowych, zgłasza Komisji podstawowe parametry techniczne tej instalacji, w zakresie, w jakim znajomość tych parametrów jest niezbędna do realizacji celów określonych w artykule 77.

Techniki, które mają być użyte do chemicznego przetworzenia materiałów napromienionych, muszą zostać zatwierdzone przez Komisję, w zakresie niezbędnym do realizacji celów określonych w artykule 77.

Artykuł 79

Komisja nakłada obowiązek przechowywania i udostępniania danych dotyczących eksploatacji w celu rozliczenia użytkowanych lub produkowanych rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych. Ten sam wymóg obowiązuje w przypadku transportu materiałów wyjściowych lub specjalnych materiałów rozszczepialnych.

Osoby objęte powyższym obowiązkiem zawiadamiają władze danego Państwa Członkowskiego o przekazaniu Komisji danych zgodnie z artykułem 78 i pierwszym akapitem niniejszego artykułu.

Charakter i zakres wymogów wymienionych w pierwszym akapicie niniejszego artykułu są określone w rozporządzeniu Komisji, zatwierdzonym przez Radę.

Artykuł 80

Komisja może zażądać, aby wszelkie nadwyżki specjalnych materiałów rozszczepialnych odzyskane lub

otrzymane jako produkt uboczny oraz faktycznie nie użytkowane i nie gotowe do użytku zostały złożone w depozycie Agencji lub innego składu nadzorowanego lub mogącego być nadzorowanym przez Komisję.

Specjalne materiały rozszczepialne zdeponowane w ten sposób muszą być niezwłocznie zwrócone zainteresowanym stronom na ich wniosek.

Artykuł 81

Komisja może oddelegować swoich inspektorów na terytorium Państw Członkowskich. Przed wysłaniem inspektora z pierwszą misją na terytorium danego Państwa, Komisja przeprowadza z tym Państwem konsultacje; ustalenia te regulują również wszystkie przyszłe zadania tego inspektora.

Po przedstawieniu odpowiednich dokumentów uprawniających, inspektorzy mają zawsze prawo dostępu do wszystkich miejsc, danych i osób, które ze względu na wykonywany zawód są związane z materiałami, sprzętem lub instalacjami objętymi środkami bezpieczeństwa określonymi w niniejszym rozdziale, w zakresie niezbędnym do zastosowania tych środków do rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych oraz do zastosowania postanowień artykułu 77. Na wniosek zainteresowanego Państwa Członkowskiego, inspektorom mianowanym przez Komisję towarzyszą przedstawiciele władz tego Państwa, którzy jednak nie mogą opóźniać ani utrudniać wykonywania przez nich obowiązków.

W przypadku sprzeciwu, co do dokonania danej inspekcji, Komisja występuje do prezesa Trybunału Sprawiedliwości o wydanie nakazu jej przeprowadzenia. Prezes Trybunału Sprawiedliwości rozstrzyga sprawę w ciągu trzech dni.

W przypadku niebezpieczeństwa zaistnienia zwłoki, Komisja może samodzielnie wydać pisemny nakaz dokonania inspekcji, w formie decyzji. Nakaz ten przekazuje się niezwłocznie prezesowi Trybunału Sprawiedliwości do zatwierdzenia.

Po wydaniu nakazu lub decyzji, władze danego Państwa Członkowskiego zapewniają dostęp inspektorów do miejsc wskazanych w nakazie lub decyzji.

Artykuł 82

Inspektorów wyznacza Komisja.

Inspektorzy są odpowiedzialni za uzyskanie i weryfikację danych wymienionych w artykule 79. Informują oni Komisję o wszelkich nieprawidłowościach.

Komisja może wydać dyrektywę wzywającą dane Państwo Członkowskie do podjęcia środków niezbędnych do usunięcia nieprawidłowości w określonym przez nią terminie oraz poinformować o tym Radę.

Jeśli dane Państwo nie zastosuje się do tej dyrektywy w wyznaczonym terminie, Komisja lub każde inne zainteresowane Państwo może, na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułów 141 i 142, wnieść sprawę bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 83

1. W przypadku naruszenia przez osoby lub przedsiębiorstwa obowiązków nałożonych na nie w niniejszym rozdziale, Komisja może nałożyć na nie sankcje.

Sankcje obejmują, według stopnia surowości:

- a) ostrzeżenie,
- b) odebranie szczególnych korzyści, takich jak pomoc finansowa lub techniczna;
- c) objęcie danego przedsiębiorstwa, przez okres nie dłuższy niż cztery miesiące, zarządem osoby lub rady mianowanej wspólnie przez Komisję i Państwo właściwe dla tego przedsiębiorstwa;
- d) częściowe lub całkowite odebranie materiałów wyjściowych lub specjalnych materiałów rozszczepialnych.

2. Decyzje Komisji dotyczące realizacji ustępu 1 i wymagające wydania materiałów podlegają wykonaniu przymusowemu. Mogą one zostać wykonane na obszarach Państw Członkowskich na podstawie artykułu 164.

Na zasadzie odstępstwa od artykułu 157, odwołania wnoszone do Trybunału Sprawiedliwości od decyzji Komisji nakładającej sankcje wymienione w ustępie 1 mają skutek zawieszający. Niemniej jednak, na wniosek Komisji lub dowolnego Państwa Członkowskiego Trybunał Sprawiedliwości może nakazać natychmiastowe wykonanie decyzji.

Ochronę naruszonych interesów zapewnia ustanowienie odpowiedniej procedury prawnej.

3. Komisja może kierować dowolne zalecenia do Państw Członkowskich w odniesieniu do ustaw lub rozporządzeń mających zapewnić przestrzeganie zobowiązań wynikających z niniejszego rozdziału na ich terytoriach.

4. Państwa Członkowskie zapewniają stosowanie sankcji i, w razie potrzeby, usunięcie nieprawidłowości przez osoby, które się ich dopuściły.

Artykuł 84

Stosowanie środków bezpieczeństwa nie może prowadzić do dyskryminacji ze względu na przewidywane wykorzystanie rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych.

Zakres i procedura środków bezpieczeństwa oraz uprawnienia organów odpowiedzialnych za ich zastosowanie powinny zapewniać osiągnięcie celów określonych w niniejszym rozdziale.

Środki bezpieczeństwa nie obejmują materiałów mających zaspokajać wymogi obronności, specjalnie przetwarzanych w tym celu lub po takim przetworzeniu umieszczanych bądź składowanych w obiektach wojskowych zgodnie z odpowiednim planem operacyjnym.

Artykuł 85

W przypadku zaistnienia nowych okoliczności, z inicjatywy Państwa Członkowskiego lub Komisji, procedury stosowania środków bezpieczeństwa określone w niniejszym rozdziale mogą zostać zmienione przez Radę, stanowiącą jednomyślnie na wniosek Komisji, po konsultacji ze Zgromadzeniem. Komisja bada każdą taką propozycję Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ VIII

Prawo własności

Artykuł 86

Specjalne materiały rozszczepialne są własnością Wspólnoty.

Prawo własności Wspólnoty obejmuje wszystkie specjalne materiały rozszczepialne, wytworzone lub przywożone przez Państwo Członkowskie, osobę lub przedsiębiorstwo i podlegające kontroli bezpieczeństwa przewidzianej w rozdziale VII.

Artykuł 87

Państwa Członkowskie, osoby i przedsiębiorstwa mają nieograniczone prawo eksploatacji i wykorzystywania specjalnych materiałów rozszczepialnych będących w ich posiadaniu, z uwzględnieniem zobowiązań nałożonych na nie niniejszym Traktatem, zwłaszcza związanych ze środkami bezpieczeństwa, prawem pierwokupu przysługującym Agencji oraz z ochroną zdrowia.

Artykuł 88

Agencja prowadzi w imieniu Wspólnoty specjalny rachunek zwany "rachunkiem finansowym specjalnych materiałów rozszczepialnych".

Artykuł 89

1. Na rachunku finansowym specjalnych materiałów rozszczepialnych:

- a) wartość specjalnych materiałów rozszczepialnych pozostawionych lub udostępnionych Państwu Członkowskiemu, osobie lub przedsiębiorstwu zasila Wspólnotę i obciąża to Państwo Członkowskie, osobę lub przedsiębiorstwo;

b) wartość specjalnych materiałów rozszczepialnych wytworzonych lub wwiezionych przez Państwo Członkowskie, osobę lub przedsiębiorstwo i stających się własnością Wspólnoty obciąża Wspólnotę i zasila to Państwo Członkowskie, osobę lub przedsiębiorstwo. Podobny zapis jest dokonywany w przypadku, gdy Państwo Członkowskie, osoba lub przedsiębiorstwo zwraca Wspólnocie specjalne materiały rozszczepialne uprzednio pozostawione lub udostępnione temu Państwu Członkowskiemu, osobie lub przedsiębiorstwu.

2. Różnice wartości wpływające na ilość specjalnych materiałów rozszczepialnych wyraża się do celów rozliczeniowych w sposób nie powodujący strat ani zysków Wspólnoty. Ryzyko pociągające za sobą straty lub zyski jest ponoszone przez posiadacza.

3. Salda wynikające z powyższych transakcji wypłaca się niezwłocznie wierzycielowi na jego wniosek.

4. W przypadku realizowania transakcji przez Agencję na własny rachunek, do celów niniejszego rozdziału traktuje się ją jako przedsiębiorstwo.

Artykuł 90

Jeżeli wymagają tego nowe okoliczności, z inicjatywy Państwa Członkowskiego lub Komisji postanowienia niniejszego rozdziału dotyczące prawa własności Wspólnoty mogą zostać zmienione przez Radę, stanowiącą jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem. Komisja bada każdą taką propozycję Państwa Członkowskiego.

Artykuł 91

System własności dotyczący przedmiotów, materiałów i dóbr, które na mocy niniejszego rozdziału nie podlegają prawu własności Wspólnoty, regulują prawa Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ IX

Wspólny rynek atomowy

Artykuł 92

Postanowienia niniejszego rozdziału mają zastosowanie do towarów i produktów wymienionych na listach stanowiących załącznik IV do niniejszego Traktatu.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zmienić te listy z inicjatywy Komisji lub Państwa Członkowskiego.

Artykuł 93

W rok po wejściu w życie niniejszego Traktatu, Państwa Członkowskie znoszą między sobą wszelkie cła przywozowe i wywozowe oraz opłaty o skutku równoważnym, jak również wszelkie ograniczenia ilościowe w przywozie i wywozie, dotyczące:

a) produktów z listy A1 i A2;

b) produktów z listy B, o ile podlegają one Wspólnej Taryfie Celnej i są zaopatrzone w zaświadczenie Komisji o zamierzonym wykorzystaniu do celów jądrowych.

Jednakże, terytoria pozaeuropejskie pozostające pod jurysdykcją Państwa Członkowskiego mogą nadal nakładać cła przywozowe i wywozowe lub opłaty o skutku równoważnym, wyłącznie o charakterze fiskalnym. Stawki tych cel i opłat oraz regulujący je system nie może prowadzić do dyskryminacji między danym Państwem a innymi Państwami Członkowskimi.

Artykuł 94

Państwa Członkowskie opracowują wspólną taryfę celną zgodnie z następującymi postanowieniami:

- a) w odniesieniu do produktów wymienionych na liście A1, wspólną taryfę celną ustala się na poziomie najniższej taryfy obowiązującej w jednym z Państw Członkowskich w dniu 1 stycznia 1957 r.;
- b) w odniesieniu do produktów wymienionych na liście A2, Komisja podejmuje wszelkie środki mające zapewnić, że Państwa Członkowskie rozpoczną negocjacje w ciągu trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego Traktatu. Jeżeli w sprawie niektórych z tych produktów nie zostanie osiągnięte porozumienie w ciągu jednego roku od chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji ustala obowiązujące opłaty wspólnej taryfy celnej.
- c) stosowanie wspólnej taryfy celnej dotyczącej produktów wyszczególnionych na listach A1 i A2 rozpoczyna się po upływie pierwszego roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 95

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może podjąć decyzję o wcześniejszym zastosowaniu opłat wspólnej taryfy celnej do produktów wymienionych na liście B, jeżeli środek ten przyczyni się do rozwoju energetyki jądrowej we Wspólnocie.

Artykuł 96

Państwa Członkowskie znoszą wszelkie dyskryminacje ze względu na przynależność państwową, wpływające na prawo obywateli Państw Członkowskich do obejmowania stanowisk wymagających kwalifikacji w energetyce jądrowej, z zastrzeżeniem podstawowych ograniczeń wynikających z wymogów porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, która najpierw zasięga opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, oraz po konsultacji ze Zgromadzeniem, uchwała dyrektywy określające sposoby stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 97

W stosunku do osób fizycznych lub prawnych, publicznych bądź prywatnych, podlegających jurysdykcji jednego z Państw Członkowskich, które zamierzają uczestniczyć w budowie instalacji atomowych o charakterze naukowym lub przemysłowym we Wspólnocie, nie można stosować żadnych ograniczeń związanych z obywatelstwem.

Artykuł 98

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do ułatwienia zawierania umów ubezpieczeniowych na wypadek zagrożeń jądrowych.

W ciągu dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, która zasięgnęła uprzednio opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, oraz po konsultacji ze Zgromadzeniem, uchwała dyrektywy określające sposoby stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 99

Komisja może kierować dowolne zalecenia w celu usprawnienia przepływu kapitału mającego finansować działalność przemysłową wyszczególnioną w załączniku II do niniejszego Traktatu.

Artykuł 100

Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się zezwolić na dokonywanie, w walucie Państwa Członkowskiego, w którym zamieszkuje wierzyciel lub beneficjent, płatności związanych z przepływem towarów, usług i kapitału, jak również transferem kapitału i płac, w zakresie w jakim przepływ towarów, usług, kapitału i osób między Państwami Członkowskimi podlega liberalizacji na podstawie niniejszego Traktatu.

ROZDZIAŁ X

Stosunki zewnętrzne

Artykuł 101

W ramach posiadanych uprawnień i właściwości, Wspólnota może przyjmować zobowiązania poprzez podpisanie porozumień lub umów z państwem trzecim, organizacją międzynarodową lub obywatelem państwa trzeciego.

Komisja negocjuje te porozumienia lub umowy zgodnie z dyrektywami Rady i zawiera je po zatwierdzeniu przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną.

Jednakże, porozumienia lub umowy, które mogą zostać wykonane bez działań ze strony Rady oraz w ramach odpowiedniego budżetu, negocjuje i zawiera wyłącznie Komisja, informując o tym Radę.

Artykuł 102

Porozumienia lub umowy zawierane z państwem trzecim, organizacją międzynarodową lub obywatelem państwa trzeciego, których stroną, oprócz Komisji, są także inne Państwa Członkowskie, nie wchodzi w życie do czasu zawiadomienia Komisji przez wszystkie zainteresowane Państwa Członkowskie o tym, że porozumienia te lub umowy mogą być stosowane zgodnie z ich odpowiednimi przepisami krajowymi.

Artykuł 103

Państwa Członkowskie przekazują Komisji projekty porozumień i umów z państwem trzecim, organizacją międzynarodową lub obywatelem państwa trzeciego, jeżeli porozumienia te lub umowy dotyczą spraw wchodzących w zakres niniejszego Traktatu.

Jeżeli projekt porozumienia lub umowy zawiera postanowienia utrudniające stosowanie niniejszego Traktatu, Komisja przekazuje zainteresowanemu Państwu swoje uwagi w ciągu miesiąca od daty otrzymania projektu.

Państwo Członkowskie nie może zawrzeć proponowanego porozumienia lub umowy do czasu spełnienia wskazówek Komisji lub uzyskania orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości, które jest wydawane w trybie pilnym na wniosek danego Państwa i stwierdza zgodność proponowanych postanowień z postanowieniami niniejszego Traktatu. Państwo Członkowskie może złożyć wniosek do Trybunału Sprawiedliwości w dowolnym czasie po otrzymaniu uwag Komisji.

Artykuł 104

Osoby i przedsiębiorstwa zawierające albo odnawiające porozumienie bądź umowę z państwem trzecim,

organizacją międzynarodową lub obywatelem państwa trzeciego po wejściu w życie niniejszego Traktatu nie mogą powoływać się na to porozumienie lub umowę w celu uniknięcia obowiązków przewidzianych w niniejszym Traktacie.

Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki uznane przez siebie za niezbędne w celu przekazania Komisji, na jej wniosek, wszystkich informacji dotyczących porozumień lub umów zawartych po wejściu w życie niniejszego Traktatu i odnoszących się do poruszanych w nim kwestii przez osobę lub przedsiębiorstwo z państwem trzecim, organizacją międzynarodową bądź obywatelem państwa trzeciego. Komisja może wymagać przekazania tych informacji wyłącznie w celu sprawdzenia, czy porozumienia te lub umowy nie zawierają postanowień utrudniających wykonanie niniejszego Traktatu.

Na wniosek Komisji Trybunał Sprawiedliwości wydaje orzeczenie dotyczące zgodności tych porozumień lub umów z postanowieniami niniejszego Traktatu.

Artykuł 105

Postanowienia niniejszego Traktatu nie mogą stanowić przeszkody w wykonaniu porozumień lub umów zawartych przed jego wejściem w życie przez Państwo Członkowskie, osobę lub przedsiębiorstwo z państwem trzecim, organizacją międzynarodową bądź obywatelem państwa trzeciego, jeżeli porozumienia te lub umowy zostały przekazane Komisji nie później niż w ciągu 30 dni od chwili wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Jednakże porozumienia lub umowy zawarte między podpisaniem niniejszego Traktatu a jego wejściem w życie przez osobę lub przedsiębiorstwo z państwem trzecim, organizacją międzynarodową bądź obywatelem państwa trzeciego nie mogą stanowić przeszkody w wykonaniu niniejszego Traktatu, jeżeli w opinii Trybunału Sprawiedliwości orzekającego na wniosek Komisji jedną z głównych przyczyn zawarcia danego porozumienia lub umowy przez dowolną stronę był zamiar uchylecia się od postanowień niniejszego Traktatu.

Artykuł 106

Państwa Członkowskie, które przed wejściem w życie niniejszego Traktatu zawarły porozumienia z państwami trzecimi w sprawie współpracy w dziedzinie energetyki jądrowej, są obowiązane rozpocząć wspólnie z Komisją niezbędne negocjacje z tymi państwami w celu zapewnienia, że prawa i obowiązki wynikające z tych porozumień zostaną w granicach możliwości przejęte przez Wspólnotę.

Wszelkie nowe porozumienia wynikające z tych negocjacji wymagają zgody Państwa lub Państw Członkowskich będących sygnatariuszami powyższych porozumień oraz zgody Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną.

TYTUŁ III
Postanowienia instytucjonalne

ROZDZIAŁ I
Instytucje Wspólnoty

Sekcja I
Zgromadzenie

Artykuł 107

Zgromadzenie, złożone z przedstawicieli narodów Państw należących do Wspólnoty, wykonuje uprawnienia doradcze i kontrolne przyznane mu niniejszym Traktatem.

Artykuł 108

1. Zgromadzenie składa się z delegatów, których mianują spośród swych członków Parlamenti, zgodnie z procedurą ustanowioną przez każde Państwo Członkowskie.

2. Liczba tych delegatów ustalona jest w następujący sposób:

Belgia 14
Niemcy 36
Francja 36
Włochy 36
Luksemburg 6
Niderlandy 14

3. Zgromadzenie opracowuje projekty jednolitej procedury powszechnych wyborów bezpośrednich we wszystkich Państwach Członkowskich.

Rada, stanowiąc jednomyślnie, formułuje stosowne przepisy, których przyjęcie zaleca Państwom Członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 109

Zgromadzenie odbywa jedną sesję rocznie. Zbiera się ono z mocy prawa w trzeci wtorek października.

Zgromadzenie może zebrać się na sesji nadzwyczajnej na żądanie większości jego członków lub na żądanie Rady bądź Komisji.

Artykuł 110

Zgromadzenie wybiera spośród swych członków przewodniczącego i prezydium.

Członkowie Komisji mogą uczestniczyć we wszystkich posiedzeniach Zgromadzenia, a na swoje żądanie muszą być wysłuchani w imieniu Komisji.

Komisja odpowiada ustnie lub pisemnie na pytania skierowane do niej przez Zgromadzenie lub jego członków.

Rada jest wysłuchiwana przez Zgromadzenie na warunkach określonych przez Radę w jej regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 111

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Traktatu, Zgromadzenie stanowi bezwzględną większością oddanych głosów.

Regulamin wewnętrzny określa kworum.

Artykuł 112

Zgromadzenie uchwała swój regulamin wewnętrzny, stanowiąc większością głosów swoich członków.

Protokoły posiedzeń Zgromadzenia są publikowane na warunkach określonych w tym regulaminie.

Artykuł 113

Zgromadzenie na posiedzeniu jawnym rozpatruje ogólne sprawozdanie roczne przedstawione mu przez Komisję.

Artykuł 114

Jeżeli do Zgromadzenia wpłynie wniosek o wotum nieufności dla Komisji ze względu na jej działalność, może on głosować w sprawie tego wniosku najwcześniej trzy dni po jego złożeniu i wyłącznie w głosowaniu jawnym.

Jeżeli wniosek o wotum nieufności zostanie przyjęty większością dwóch trzecich oddanych głosów, stanowiącą większość członków Zgromadzenia, członkowie Komisji kolektywnie rezygnują ze swych funkcji. Prowadzą oni nadal sprawy bieżące do czasu ich zastąpienia zgodnie z artykułem 127.

Sekcja II *Rada*

Artykuł 115

Rada wykonuje swoje obowiązki i uprawnienia decyzyjne zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu.

Podejmuje ona wszelkie środki należące do jej kompetencji w celu koordynacji działań państw Członkowskich i Wspólnoty.

Artykuł 116

W skład Rady wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich. Każdy rząd deleguje jednego ze swoich członków do Rady.

Funkcję Przewodniczącego sprawuje kolejno przez okres sześciu miesięcy każde Państwo Członkowskie reprezentowane w Radzie, według porządku alfabetycznego.

Artykuł 117

Posiedzenia Rady zwołuje jej przewodniczący, z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z członków Rady albo Komisji.

Artykuł 118

1. O ile postanowienia niniejszego Traktatu nie stanowią inaczej, Rada przyjmuje uchwały większością głosów swoich członków.

2. Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków wazone są następująco:

Belgia 2
Niemcy 4
Francja 4
Włochy 4
Luksemburg 1
Niderlandy 2

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej:

- 12 głosów „za”, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji;
- 12 głosów „za”, oddanych przez co najmniej 4 członków, w innych przypadkach.

3. Wstrzymanie się od głosu przez członków obecnych lub reprezentowanych nie stanowi przeszkody w przyjęciu uchwały, która wymaga jednomyślności.

Artykuł 119

Jeśli, na mocy niniejszego Traktatu, Rada uchwała akt na wniosek Komisji, akt zmieniający wnioskowany projekt Rada może przyjąć wyłącznie jednomyślnie.

Dopóki Rada nie uchwaliła aktu, Komisja może zmienić swój projekt, szczególnie w przypadku gdy przeprowadzono konsultacje ze Zgromadzeniem w kwestii danego wniosku.

Artykuł 120

W przypadku głosowania każdy członek Rady może otrzymać pełnomocnictwo tylko jednego z pozostałych członków.

Artykuł 121

Rada uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Taki regulamin może przewidywać utworzenie komitetu złożonego z przedstawicieli Państw Członkowskich. Rada ustala zadania i kompetencje tego komitetu.

Artykuł 122

Rada może zażądać od Komisji przeprowadzenia wszelkich analiz, które uzna za pożądane dla realizacji wspólnych celów i przedłożenia jej wszelkich właściwych propozycji.

Artykuł 123

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, ustala uposażenia, dodatki i emerytury przewodniczącego i członków Komisji oraz prezesa, sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza Trybunału Sprawiedliwości. Ustala ona także, stanowiąc tą samą większością, wszelkie należności płatne zamiast wynagrodzenia.

Sekcja III

Komisja

Artykuł 124

W celu zapewnienia rozwoju energetyki jądrowej we Wspólnocie Komisja:

- czuwa nad stosowaniem postanowień niniejszego Traktatu, jak również środków przyjętych przez instytucje na jego podstawie;
- formułuje zalecenia i wydaje opinie w sprawach będących przedmiotem niniejszego Traktatu, o ile Traktat wyraźnie to przewiduje lub uważa ona to za niezbędne;
- ma własne uprawnienia decyzyjne oraz uczestniczy w formułowaniu aktów Rady i Zgromadzenia na warunkach przewidzianych w niniejszym Traktacie;
- wykonuje uprawnienia, które Rada jej przyznaje w celu wykonania norm przez Radę ustanowionych.

Artykuł 125

Komisja publikuje co roku, nie później niż na miesiąc przed otwarciem sesji Zgromadzenia, ogólne sprawozdanie z działalności Wspólnoty.

Artykuł 126

1. Komisja składa się z pięciu członków o różnej przynależności państwowej, wybieranych ze względu na swoje ogólne kwalifikacje uwzględniając szczególne cele niniejszego Traktatu i których niezależność jest niekwestionowana.

Liczba członków Komisji może zostać zmieniona przez Radę stanowiącą jednomyślnie.

Członkami Komisji mogą zostać wyłącznie obywatele Państw Członkowskich.

2. Członkowie Komisji są w pełni niezależni w wykonywaniu swych funkcji, w ogólnym interesie Wspólnoty.

W wykonywaniu swych obowiązków nie zwracają się o instrukcje ani ich nie przyjmują od żadnego rządu lub jakiegokolwiek organu. Powstrzymują się od wszelkich czynności niezgodnych z charakterem ich funkcji. Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się szanować tę zasadę i nie dążyć do wywierania wpływu na członków Komisji przy wykonywaniu przez nich zadań.

Członkowie Komisji nie mogą, podczas pełnienia ich funkcji, wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej. Obejmując swoje stanowiska, uroczyście zobowiązują się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające, zwłaszcza obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu funkcji. W przypadku naruszenia tych zobowiązań przez członka Komisji, Trybunał Sprawiedliwości, na wniosek Rady lub Komisji, może orzec, stosownie do okoliczności, o jego dymisji, zgodnie z artykułem 129, lub o pozbawieniu go prawa do emerytury lub innych przysługujących mu korzyści.

Artykuł 127

Członkowie Komisji są mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich.

Ich kadencja trwa cztery lata. Jest odnawialna.

Artykuł 128

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci funkcje członka Komisji kończą się z chwilą jego rezygnacji lub dymisji.

Jest on zastępowany na okres pozostający do zakończenia kadencji. Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że takie zastępstwo nie jest konieczne.

Z wyjątkiem przypadku dymisji przewidzianej w artykule 129 członkowie Komisji pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia.

Artykuł 129

Jeśli członek Komisji nie spełnia już warunków koniecznych do wykonywania swych funkcji lub dopuścił się poważnego uchybienia, Trybunał Sprawiedliwości może go zdymisjonować na wniosek Rady lub Komisji.

W takim przypadku Rada, stanowiąc jednomyślnie, może czasowo zawiesić takiego członka w wykonywaniu obowiązków i zapewnić zastępstwo do momentu rozstrzygnięcia sprawy przez Trybunał.

Trybunał na wniosek Rady lub Komisji może czasowo zawiesić takiego członka w wykonywaniu obowiązków.

Artykuł 130

Przewodniczący i wiceprzewodniczący Komisji są mianowani spośród jej członków na okres dwóch lat zgodnie z procedurą przewidzianą dla mianowania członków Komisji. Ich mandat jest odnawialny.

Z wyjątkiem wypadków zmiany całego składu, mianowanie następuje po konsultacji z Komisją.

W przypadku dymisji, rezygnacji lub śmierci, przewodniczący i wiceprzewodniczący są zastępowani na okres pozostający do zakończenia kadencji zgodnie z procedurą ustanowioną w pierwszym akapicie niniejszego artykułu.

Artykuł 131

Rada i Komisja konsultują się wzajemnie i ustalają za wspólnym porozumieniem metody współpracy.

Komisja uchwała swój regulamin wewnętrzny w celu zapewnienia, że zarówno Komisja, jak i jej służby funkcjonują zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu. Zapewnia ona publikację tego regulaminu.

Artykuł 132

Komisja podejmuje uchwały większością liczby członków przewidzianej w artykule 126.

Posiedzenia Komisji mogą ważne odbywać się tylko wówczas, gdy obecna jest taka liczba członków jaka jest określona w jej regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 133

Rada, stanowiąc jednomyślnie, może wyrazić zgodę na akredytowanie przy Komisji przez Państwo Członkowskie wykwalifikowanego przedstawiciela z zadaniem utrzymywania stałej łączności.

Artykuł 134

1. Niniejszym powołuje się Komitet Naukowo-Techniczny, działający w charakterze organu doradczego Komisji.

Zasięgnięcie opinii Komitetu jest konieczne w przypadkach przewidzianych w niniejszym Traktacie. Opinii można także zasięgać we wszystkich przypadkach uznanych przez Komisję za uzasadnione.

2. Komitet składa się z dwudziestu członków mianowanych przez Radę po konsultacji z Komisją.

Członkowie Komitetu są mianowani indywidualnie na okres pięciu lat. Ich mandat jest odnawialny. Członkowie Komitetu nie są wiązani żadną instrukcją.

Komitet Naukowo-Techniczny co roku wyznacza spośród swych członków przewodniczącego i prezydium.

Artykuł 135

Komisja może prowadzić dowolne konsultacje i tworzyć dowolne grupy badawcze niezbędne do wykonania jej zadań.

Sekcja IV

Trybunał Sprawiedliwości

Artykuł 136

Trybunał Sprawiedliwości czuwa nad poszanowaniem prawa w wykładni i stosowaniu niniejszego Traktatu.

Artykuł 137

Trybunał Sprawiedliwości składa się z siedmiu sędziów.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje w pełnym składzie. Może jednak tworzyć izby złożone z trzech lub pięciu sędziów, bądź w celu przeprowadzenia niektórych czynności dowodowych, bądź rozstrzygnięcia niektórych kategorii spraw, na warunkach przewidzianych w ustanowionym w tym celu regulaminie.

Trybunał Sprawiedliwości odbywa posiedzenia w pełnym składzie we wszystkich przypadkach, kiedy rozpatruje sprawy wniesione przez jedno z Państw Członkowskich lub jedną z instytucji Wspólnoty jak również w celu rozpatrzenia spraw w trybie prejudycjalnym, przedkładanych mu na podstawie artykułu 150.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości tego zażąda, Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę sędziów oraz wprowadzić niezbędne zmiany w drugim i trzecim akapicie niniejszego artykułu oraz w artykule 139 drugi akapit.

Artykuł 138

Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez dwóch rzeczników generalnych.

Zadaniem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy poszanowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych wniosków w sprawach przedłożonych Trybunałowi Sprawiedliwości, w celu wsparcia go w wykonywaniu zadania powierzonego mu w artykule 136.

Na wniosek Trybunału Sprawiedliwości, Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę rzeczników generalnych i wprowadzić niezbędne zmiany w artykule 139 akapit trzeci.

Artykuł 139

Sędziowie i rzecznicy generalni są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mających kwalifikacje wymagane w ich państwach do zajmowania najwyższych stanowisk sądowych lub będących prawnikami o uznanej kompetencji; są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego. Przemienne dotyczy ono trzech lub czterech sędziów. Trzej sędziowie, których mandat wygasa po upływie pierwszych trzech lat, wyznaczeni są w drodze losowania.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych. Rzecznik generalny, którego mandat wygasa po upływie pierwszych trzech lat, wyznaczony jest w drodze losowania.

Ustupający sędziowie i rzecznicy generalni mogą być mianowani ponownie.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Trybunału Sprawiedliwości. Jego mandat jest odnawialny.

Artykuł 140

Trybunał Sprawiedliwości mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Artykuł 141

Jeśli Komisja uzna, że Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy niniejszego Traktatu, wydaje ona uzasadnioną opinię w tej kwestii, po uprzednim umożliwieniu temu Państwu przedstawienia swych uwag.

Jeśli Państwo to nie zastosuje się do opinii w terminie określonym przez Komisję, może ona wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 142

Każde Państwo Członkowskie może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, jeśli uzna, że inne Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy niniejszego Traktatu.

Zanim Państwo Członkowskie wnieśli przeciwko innemu Państwu Członkowskiemu skargę opartą na zarzucanym naruszeniu zobowiązania, które na nim ciąży na podstawie niniejszego Traktatu, powinno wnieść sprawę do Komisji.

Komisja wydaje uzasadnioną opinię, po umożliwieniu zainteresowanym państwom przedstawienia zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności zarówno uwag pisemnych jak i ustnych.

Jeśli Komisja nie wyda opinii w terminie trzech miesięcy od wniesienia sprawy, brak opinii nie stanowi przeszkody we wniesieniu sprawy do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 143

Jeśli Trybunał Sprawiedliwości stwierdza, że Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy niniejszego Traktatu, Państwo to jest zobowiązane podjąć środki, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 144

Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w sprawach:

- a) wszczętych na podstawie artykułu 12 o określenie odpowiednich warunków przyznania przez Komisję licencji lub sublicencji;
- b) wszczętych przez osoby fizyczne lub przedsiębiorstwa przeciwko sankcjom nałożonym na nie przez Komisję na podstawie artykułu 83.

Artykuł 145

Jeżeli Komisja stwierdzi, że osoba lub przedsiębiorstwo dopuściło się naruszenia niniejszego Traktatu, do którego nie mają zastosowania postanowienia artykułu 83, wzywa Państwo Członkowskie właściwe dla tej osoby lub przedsiębiorstwa do zastosowania odpowiednich sankcji zgodnie z przepisami prawa krajowego.

Jeśli Państwo to nie zastosuje się do takiego żądania w terminie określonym przez Komisję, może ona wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości w celu stwierdzenia tego naruszenia, o które oskarża się osobę bądź przedsiębiorstwo.

Artykuł 146

Trybunał Sprawiedliwości kontroluje legalność aktów Rady i Komisji, innych niż zalecenia lub opinie. W tym celu Trybunał jest właściwy do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Państwo Członkowskie, Radę lub Komisję, podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy.

Każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na tych samych warunkach, skargę na decyzje, których jest adresatem oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.

Skargi przewidziane w niniejszym artykule powinny być wniesione w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.

Artykuł 147

Jeżeli skarga jest zasadna, Trybunał Sprawiedliwości orzeka o nieważności danego aktu.

Jednakże w odniesieniu do rozporządzeń, Trybunał Sprawiedliwości, jeśli uzna to za niezbędne, wskazuje, jakie skutki rozporządzenia, o którego nieważności orzekł, zostają utrzymane w mocy.

Artykuł 148

Jeśli Rada lub Komisja, z naruszeniem niniejszego Traktatu, zaniechają działania, Państwa Członkowskie i inne instytucje Wspólnoty mogą wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości w celu stwierdzenia tego naruszenia.

Skarga ta jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy dana instytucja została uprzednio wezwana do działania. Jeśli w terminie dwóch miesięcy od tego wezwania instytucja nie zajęła stanowiska, skarga może być wniesiona w ciągu następujących dwóch miesięcy.

Każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, na warunkach określonych w poprzednich akapitach, stawiając zarzut instytucji Wspólnoty, iż zaniechała wydania aktu skierowanego do tej osoby, innego niż zalecenie lub opinia.

Artykuł 149

W przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucję lub instytucje lub stwierdzenia sprzeczności z niniejszym Traktatem zaniechania przez nie działania, są one zobowiązane do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości.

Zobowiązanie to nie narusza zobowiązania, jakie może wynikać z zastosowania artykułu 188 akapit drugi.

Artykuł 150

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym:

- a) o wykładni niniejszego Traktatu,
- b) o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje Wspólnoty,
- c) o wykładni statutów organów utworzonych aktem Rady, o ile te statuty nie stanowią inaczej.

W przypadku, gdy pytanie z tym związane jest podniesione przed sądem jednego z Państw Członkowskich, sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o rozpatrzenie tego pytania.

W przypadku, gdy takie pytanie jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, sąd ten jest zobowiązany wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 151

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowań określonych w artykule 188 akapit drugi.

Artykuł 152

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Wspólnotą i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym lub warunkach zatrudnienia.

Artykuł 153

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania na mocy klauzuli arbitrażowej umieszczonej w umowie prawa publicznego lub prywatnego, zawartej przez Wspólnotę lub w jej imieniu.

Artykuł 154

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Państwami Członkowskimi, związanym z przedmiotem niniejszego Traktatu, jeśli spór ten jest mu przedłożony na mocy kompromisu.

Artykuł 155

Z zastrzeżeniem właściwości Trybunału Sprawiedliwości określonej niniejszym Traktatem, spory, których stroną jest Wspólnota, nie są z tego tytułu wyłączone spod jurysdykcji sądów krajowych.

Artykuł 156

Bez względu na upływ terminu przewidzianego w artykule 146 akapit trzeci, każda strona może, w postępowaniu dotyczącym rozporządzenia Rady lub Komisji, podnieść zarzuty określone w artykule 146 akapit pierwszy, w celu powołania się przed Trybunałem Sprawiedliwości na niemożność stosowania tego rozporządzenia.

Artykuł 157

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Traktatu skargi wniesione do Trybunału Sprawiedliwości nie mają skutku zawieszającego. Jednakże Trybunał Sprawiedliwości może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu.

Artykuł 158

W sprawach, które rozpatruje, Trybunał Sprawiedliwości może zarządzić niezbędne środki tymczasowe.

Artykuł 159

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości podlegają wykonaniu na warunkach określonych w artykule 164.

Artykuł 160

Statut Trybunału Sprawiedliwości jest określony w odrębnym protokole.

Trybunał Sprawiedliwości uchwała swój regulamin proceduralny. Wymaga on jednomyślnego zatwierdzenia przez Radę.

ROZDZIAŁ II

Postanowienia wspólne dla instytucji

Artykuł 161

W celu wykonania swych zadań oraz na warunkach przewidzianych niniejszym Traktatem, Rada i Komisja uchwalają rozporządzenia i dyrektywy, wydają decyzje, zalecenia i opinie.

Rozporządzenie ma zasięg ogólny. Wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Dyrektywa wiąże każde Państwo Członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków.

Decyzja wiąże w całości adresatów, do których jest kierowana.

Zalecenia i opinie nie mają mocy wiążącej.

Artykuł 162

Rozporządzenia, dyrektywy i decyzje Rady i Komisji są uzasadniane i odnoszą się do wszelkich wniosków lub opinii, które były wymagane zgodnie z niniejszym Traktatem.

Artykuł 163

Rozporządzenia są publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnoty. Wchodzą one w życie z dniem w nich określonym lub, w jego braku, dwudziestego dnia po ich publikacji.

Dyrektywy i decyzje są notyfikowane ich adresatom i stają się skuteczne wraz z tą notyfikacją.

Artykuł 164

Postępowanie egzekucyjne jest regulowane przez przepisy procedury cywilnej obowiązujące w Państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Klauzula wykonalności jest nadawana, bez jakiegokolwiek kontroli innej niż weryfikacja autentyczności tytułu, przez wyznaczony w tym celu przez rząd Państwa Członkowskiego organ krajowy, o którym zostanie powiadomiona Komisja, Trybunał Sprawiedliwości oraz Komitet Arbitrażowy ustanowiony w artykule 18.

Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanego, może on przystąpić do egzekucji zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

Postępowanie egzekucyjne może być zawieszona wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednakże, kontrola prawidłowości przeprowadzenia egzekucji podlega właściwości sądów krajowych.

ROZDZIAŁ III

Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Artykuł 165

Niniejszym ustanawia się Komitet Ekonomiczno-Społeczny. Ma on charakter doradczy.

Komitet złożony jest z przedstawicieli różnych grup życia gospodarczego i społecznego..

Artykuł 166

Liczbę członków Komitetu ustala się następująco:

Belgia 12
Niemcy 24
Francja 24
Włochy 24
Luksemburg 5
Niderlandy 12

Członkowie Komitetu są mianowani na okres czterech lat przez Radę, stanowiącą jednomyślnie. Ich mandat jest odnawialny.

Członkowie Komitetu są mianowani indywidualnie i nie są wiązani żadną instrukcją.

Artykuł 167

1. W celu mianowania członków Komitetu każde Państwo Członkowskie kieruje do Rady listę zawierającą dwukrotnie większą liczbę kandydatów w porównaniu z liczbą miejsc przyznanych jego obywatelom.

Skład Komitetu powinien uwzględniać potrzebę zapewnienia odpowiedniej reprezentacji różnym grupom życia gospodarczego i społecznego.

2. Rada konsultuje się z Komisją. Może ona zasięgnąć opinii organizacji europejskich reprezentujących różne sektory gospodarcze i społeczne zainteresowane działalnością Wspólnoty.

Artykuł 168

Komitet wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i prezydium na okres dwóch lat.

Uchwala on swój regulamin wewnętrzny i przedkłada ten regulamin Radzie do jednomyślnego zatwierdzenia.

Komitet jest zwoływany przez przewodniczącego na żądanie Rady lub Komisji.

Artykuł 169

Komitet może być podzielony na wyspecjalizowane sekcje.

Funkcjonowanie sekcji wyspecjalizowanych odbywa się w ramach ogólnych kompetencji Komitetu. Sekcje wyspecjalizowane nie mogą być konsultowane niezależnie od Komitetu.

W ramach Komitetu mogą także być ustanawiane podkomitety z zadaniem opracowania, w poszczególnych kwestiach lub w określonych dziedzinach, projektów opinii, które są przedkładane pod obrady Komitetu.

Regulamin wewnętrzny określa sposoby powoływania oraz przepisy kompetencyjne dotyczące sekcji wyspecjalizowanych i podkomitetów.

Artykuł 170

Komitet jest obowiązkowo konsultowany przez Radę i Komisję w przypadkach przewidzianych w niniejszym Traktacie. Może być konsultowany przez te instytucje w przypadkach, gdy uznają to za stosowne.

Rada lub Komisja wyznaczają Komitetowi, jeśli uznają to za niezbędne, termin na dostarczenie opinii, który nie może być krótszy niż 10 dni od daty skierowania do przewodniczącego powiadomienia w tej sprawie. Po upływie wyznaczonego terminu, brak opinii nie stanowi przeszkody w podjęciu dalszych działań przez Radę i Komisję.

Opinia Komitetu i opinia sekcji wyspecjalizowanej, jak również protokół z obrad, są przesyłane Radzie i Komisji.

TYTUŁ IV

Postanowienia finansowe

Artykuł 171

1. Wszystkie dochody i wydatki Wspólnoty, inne niż wpływy i wydatki Agencji oraz wspólnych przedsiębiorstw, powinny stanowić przedmiot preliminarza na każdy rok budżetowy i być wpisane do budżetu operacyjnego lub budżetu badawczo-inwestycyjnego.

Każdy budżet jest zrównoważony w odniesieniu do dochodów i wydatków.

2. Wpływy i wydatki Agencji, działającej na zasadach komercyjnych, są bilansowane w specjalnym zestawieniu.

Sposób oszacowania, realizacji i kontroli wpływów i wydatków określają przepisy finansowe przyjęte na podstawie artykułu 183, z uwzględnieniem statutu Agencji.

3. Szacunki wpływów i wydatków, rozliczenia eksploatacyjne i bilansy wspólnych przedsiębiorstw za każdy rok budżetowy przekazuje się Komisji, Radzie i Zgromadzeniu, na warunkach zawartych w statutach tych przedsiębiorstw.

Artykuł 172

1. Na dochody budżetu operacyjnego składają się, niezależnie od innych dochodów bieżących, wkłady finansowe Państw Członkowskich dokonywane według następującego klucza podziału:

Belgia 7,9
Niemcy 28
Francja 28
Włochy 28
Luksemburg 0,2
Niderlandy 7,9

2. Na dochody budżetu badawczo-inwestycyjnego składają się, niezależnie od innych ewentualnych dochodów, wkłady finansowe Państw Członkowskich dokonywane według następującego klucza podziału:

Belgia 9,9
Niemcy 30
Francja 30
Włochy 23
Luksemburg 0,2
Niderlandy 6,9

3. Klucz podziału może być zmieniony przez Radę stanowiącą jednomyślnie.

4. Środki na finansowanie badań i inwestycji pozyskuje się na warunkach ustalonych przez Radę zgodnie z artykułem 177 ustęp 5.

Wspólnota może zaciągać długi na rynku kapitałowym Państwa Członkowskiego zgodnie z przepisami prawa dotyczącymi kwestii wewnętrznych lub, w przypadku braku takich przepisów, po przeprowadzeniu konsultacji przez Komisję i to Państwo Członkowskie oraz osiągnięciu porozumienia co do proponowanej pożyczki.

Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego mogą nie udzielić zgody na powyższe wyłącznie w przypadku ryzyka poważnych zakłóceń na rynku kapitałowym tego Państwa.

Artykuł 173

Wkłady finansowe Państw Członkowskich przewidziane w artykule 172 mogą być zastąpione w całości lub w części przez zaliczki pobierane przez Wspólnotę w Państwach Członkowskich.

W tym celu, Komisja przedkłada Radzie propozycje dotyczące podstaw i trybu ustalania wysokości oraz sposobu pobierania tych zaliczek.

Rada, stanowiąc jednomyślnie po konsultacji ze Zgromadzeniem, może ustanowić właściwe przepisy, których przyjęcie zaleca Państwom Członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 174

1. Wydatki wykazane w budżecie operacyjnym obejmują w szczególności:

- a) koszty administracyjne;
- b) wydatki związane ze środkami zabezpieczającymi oraz ochroną zdrowia i bezpieczeństwem.

2. Wydatki wykazane w budżecie badawczo-inwestycyjnym obejmują w szczególności:

- a) wydatki związane z realizacją programu badawczego Wspólnoty;
- b) wszelkie udziały w kapitale Agencji i jej wydatkach inwestycyjnych;
- c) wydatki związane z wyposażeniem zakładów szkoleniowych;
- d) wszelkie udziały we wspólnych przedsiębiorstwach i określonych wspólnych operacjach.

Artykuł 175

O ile rozporządzenie uchwalone na mocy artykułu 183 nie stanowi inaczej, wydatki wpisane do budżetu operacyjnego są dozwolone w czasie trwania roku budżetowego.

Zgodnie z warunkami określonymi na mocy artykułu 183, środki inne niż dotyczące wydatków personalnych, które nie zostaną wykorzystane na koniec roku budżetowego, mogą być przeniesione wyłącznie na następny rok budżetowy.

Kredyty mające pokryć wydatki operacyjne klasyfikowane są w rozdziały grupujące wydatki według ich charakteru i przeznaczenia, oraz dzielone dalej, w miarę potrzeby, zgodnie z rozporządzeniami uchwalonymi na mocy artykułu 183.

Wydatki Zgromadzenia, Rady, Komisji i Trybunału Sprawiedliwości są przedmiotem odrębnych części budżetu, bez uszczerbku dla szczególnych zasad odnoszących się do niektórych wydatków wspólnych.

Artykuł 176

1. Z zastrzeżeniem limitów wynikających z programów lub decyzji dotyczących wydatków, które w myśl niniejszego Traktatu wymagają jednomyślnego zatwierdzenia Rady, dotacje na pokrycie kosztów badawczo-inwestycyjnych obejmują:

- a) kredyty z tytułu zobowiązań, obejmujące serię pozycji stanowiącą odrębną jednostkę i tworzącą spójną całość;
- b) kredyty z tytułu płatności odzwierciedlające maksymalną kwotę płatną w każdym roku z tytułu zobowiązań podjętych na podstawie litery a).

2. Harmonogram terminów zobowiązań i płatności znajduje się w załączniku do projektu budżetu proponowanego przez Komisję.
3. Wydatki badawczo-inwestycyjne klasyfikowane są w rozdziały grupujące wydatki według ich charakteru i przeznaczenia, oraz dzielone dalej, w miarę potrzeby, zgodnie z rozporządzeniem uchwalonym na mocy artykułu 183.
4. Niewykorzystane płatności przenosi się na następny rok budżetowy decyzją Komisji, chyba że Rada postanowi inaczej.

Artykuł 177

1. Rok budżetowy rozpoczyna się 1 stycznia i kończy 31 grudnia.
2. Każda instytucja Wspólnoty sporządza swój preliminarz wydatków administracyjnych. Komisja łączy te preliminarze we wstępny projekt budżetu operacyjnego. Dołącza do tego opinię, która może zawierać różne warianty preliminarzy. Przygotowuje również wstępny preliminarz budżetu badawczo-inwestycyjnego.

Komisja przedkłada wstępne projekty budżetu Radzie najpóźniej 30 września roku, który poprzedza rok, w którym budżet ma być wykonywany.

Rada konsultuje Komisję i, w stosownym przypadku, inne zainteresowane instytucje za każdym razem, kiedy zamierza odstąpić od projektu wstępnego.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, uchwała projekty budżetu i przedkłada je Zgromadzeniu.

Projekt budżetu jest przedkładany Zgromadzeniu najpóźniej 31 października roku, który poprzedza rok, w którym budżet ma być wykonywany.

Zgromadzenie ma prawo do przedkładania Radzie propozycji poprawek do projektów budżetu.

4. Jeśli w terminie miesiąca od chwili przedłożenia projektów budżetu Zgromadzenie wyrazi swoją zgodę lub nie przekaże Radzie swojej opinii, budżet są ostatecznie uchwalone.

Jeśli w tym terminie Zgromadzenie zaproponowało poprawki, projekty budżetu ze zmianami są przesyłane do Rady. Po rozważeniu projektów budżetu z Komisją i, w stosownych przypadkach, z innymi zainteresowanymi instytucjami, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, ostatecznie uchwała budżety, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z programów i decyzji dotyczących wydatków, które, na mocy niniejszego Traktatu, wymagają zatwierdzenia Rady stanowiącej jednomyślnie.

5. W celu przyjęcia budżetu badawczo-inwestycyjnego poszczególnym Państwom Członkowskim przysługuje następująca liczba głosów:

Belgia 9
Niemcy 30
Francja 30
Włochy 23
Luksemburg 1
Niderlandy 7

Uchwały wymagają do ich przyjęcia co najmniej 67 głosów.

Artykuł 178

Jeśli na początku roku budżetowego budżet operacyjny nie był jeszcze poddany głosowaniu, wydatki mogą być dokonywane miesięcznie na rozdział lub inną jednostkę podziału, według przepisów rozporządzenia wydanego w wykonaniu artykułu 183, w granicach jednej dwunastej środków przyznanych w budżecie w poprzednim roku budżetowym, z zastrzeżeniem, iż nie może to spowodować pozostawienia do dyspozycji Komisji środków w kwocie przewyższającej jedną dwunastą środków przewidzianych w przygotowywanym projekcie budżetu.

Jeśli na początku roku budżetowego budżet badawczo-inwestycyjny nie był jeszcze poddany głosowaniu, wydatki mogą być dokonywane miesięcznie na rozdział lub inny dział budżetu, według przepisów rozporządzenia wydanego w wykonaniu artykułu 183, w granicach jednej dwunastej środków odpowiadających rocznemu preliminarzowi wskazanemu w harmonogramie terminów płatności dotyczących już zatwierdzonych wydatków z tytułu zobowiązań.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną i z zastrzeżeniem poszanowania innych warunków określonych w pierwszym i drugim akapicie, może upoważnić do dokonywania wydatków przekraczających jedną dwunastą, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z programów lub decyzji dotyczących wydatków, które, zgodnie z niniejszym Traktatem, wymagają jednomyślnego zatwierdzenia Rady.

Państwa Członkowskie wpłacają co miesiąc, tymczasowo i zgodnie z kluczem podziału ustalonym dla poprzedniego roku budżetowego, sumy niezbędne do zapewnienia wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 179

Komisja wykonuje budżety zgodnie z przepisami rozporządzeń wydanych w wykonaniu artykułu 183, na własną odpowiedzialność i w granicach przyznanych środków.

Rozporządzenia przewidują szczegółowe sposoby, według których każda instytucja uczestniczy w wykonywaniu jej własnych wydatków.

W ramach każdego budżetu Komisja może, w granicach i na warunkach określonych w rozporządzeniach wydanych w wykonaniu artykułu 183, przenosić środki z rozdziału do rozdziału bądź z podrozdziału do podrozdziału.

Artykuł 180

Rozliczenia całości dochodów i wydatków każdego budżetu są kontrolowane przez Komisję Obrachunkową złożoną z rewidentów dających pełne gwarancje niezależności, z których jeden jest przewodniczącym. Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustala liczbę rewidentów. Rewidenci oraz przewodniczący Komisji Obrachunkowej są mianowani na okres pięciu lat przez Radę, stanowiącą jednomyślnie. Ich uposażenie ustala Rada stanowiąc większością kwalifikowaną.

Kontrola, przeprowadzana na podstawie dokumentów i w razie potrzeby na miejscu, ma na celu stwierdzenie legalności i prawidłowości wpływów i wydatków oraz upewnienie się o właściwym zarządzaniu finansami. Po zamknięciu każdego roku budżetowego Komisja Obrachunkowa sporządza sprawozdanie, które przyjmuje większością głosów swych członków.

Komisja przedkłada corocznie Radzie i Zgromadzeniu rozliczenia z ubiegłego roku budżetowego dotyczące operacji budżetowych, wraz ze sprawozdaniem Komisji Obrachunkowej. Komisja przekazuje im także bilans finansowy opisujący aktywa i pasywa Wspólnoty.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, udziela Komisji absolutorium z wykonania każdego budżetu. Rada komunikuje taką decyzję Zgromadzeniu.

Artykuł 181

Budżety oraz zestawienie przewidziane w artykule 171 ustępy 1 i 2, są sporządzane w jednostkach rozliczeniowych określonych zgodnie z przepisami rozporządzeń finansowych przyjętych w wykonaniu artykułu 183.

Wkłady finansowe przewidziane w artykule 172 przekazywane są Wspólnocie przez Państwa Członkowskie w ich walucie krajowej.

Oddane do dyspozycji nadwyżki tych wkładów są deponowane w Skarbach Państw Członkowskich lub w wyznaczonych przez nie instytucjach. W czasie trwania tego depozytu, fundusze zachowują wartość odpowiadającą kursowi, jaki obowiązywał wobec wymienionej w pierwszym akapicie jednostki rozliczeniowej w dniu ich zdeponowania.

Te oddane do dyspozycji fundusze mogą być inwestowane na warunkach, uzgodnionych między Komisją a zainteresowanym Państwem Członkowskim.

Artykuł 182

1. Komisja może, z zastrzeżeniem, iż poinformuje o tym właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich, przelewać w walucie jednego z Państw Członkowskich aktywa, które posiada w walucie innego Państwa Członkowskiego, w zakresie koniecznym do ich wykorzystania w celach, na które są one przeznaczone w niniejszym Traktacie. Komisja unika w miarę możliwości dokonywania takich przelewów, jeśli ma dostępne lub dające się zgromadzić aktywa w walutach, których potrzebuje.

2. Komisja komunikuje się z każdym z Państw Członkowskich za pośrednictwem organu, który one wyznaczają. W wykonywaniu operacji finansowych korzysta ona z usług banku emisyjnego zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub innej instytucji finansowej przez nie uznanej.

3. W sprawie wydatków Wspólnoty w walutach państw trzecich, Komisja przedkłada Radzie, przed ostatecznym uchwaleniem budżetów, plan wskazujący przewidywane dochody i wydatki, jakie należy zrealizować w innych walutach.

Plan ten zatwierdza Rada stanowiąc większością kwalifikowaną. Może on ulegać zmianom w ciągu roku budżetowego zgodnie z tą samą procedurą.

4. Państwa Członkowskie udostępniają Komisji waluty państw trzecich niezbędne do dokonania wydatków wskazanych w planie przewidzianym w ustępie 3, według klucza określonego w artykule 172. Kwoty uzyskane przez Komisję w walucie państw trzecich przekazuje się Państwom Członkowskim według tego samego klucza.

5. Komisja może dowolnie dysponować wszelkimi kwotami w walucie państw trzecich pozyskanymi w drodze pożyczek, które zrealizowała w tych państwach.

6. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może zastosować w całości lub w części do Agencji i wspólnych przedsiębiorstw uregulowania walutowe przewidziane w poprzednich ustępach oraz dostosować te uregulowania, w stosownym przypadku, do ich wymogów operacyjnych.

Artykuł 183

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji:

- a) uchwała rozporządzenia finansowe określające w szczególności procedury sporządzania i wykonywania budżetów, wraz z budżetem Agencji, oraz przedstawiania i weryfikacji rozliczeń;
- b) określa sposoby i procedurę, według których wkłady Państw Członkowskich są udostępniane Komisji;
- c) określa reguły i organizuje kontrolę odpowiedzialności intendentów i księgowych.

TYTUŁ V

Postanowienia ogólne

Artykuł 184

Wspólnota ma osobowość prawną.

Artykuł 185

W każdym z Państw Członkowskich Wspólnota posiada zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może ona zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie nieruchomości i ruchome oraz stawać przed sądem. W tym zakresie jest ona reprezentowana przez Komisję.

Artykuł 186

Rada, stanowiąc jednomyślnie we współpracy z Komisją i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, uchwała regulamin pracowniczy urzędników Wspólnoty oraz warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnoty.

Po upływie czterech lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, regulamin ten oraz warunki mogą zostać zmienione przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami.

Artykuł 187

W celu wypełnienia zadań, które są jej powierzone, Komisja może zbierać wszelkie informacje i dokonywać wszelkich niezbędnych weryfikacji w granicach i na warunkach określonych przez Radę zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu.

Artykuł 188

Odpowiedzialność umowna Wspólnoty podlega prawu właściwemu dla danej umowy.

W dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnota powinna naprawić, zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla praw Państw Członkowskich, szkody wyrządzone przez jej instytucje lub jej pracowników przy wykonywaniu ich funkcji.

Odpowiedzialność osobistą pracowników wobec Wspólnoty określają przepisy ich regulaminu pracowniczego lub mających zastosowanie warunków zatrudnienia.

Artykuł 189

Siedzibę instytucji Wspólnoty określa wspólne porozumienie rządów Państw Członkowskich.

Artykuł 190

System językowy instytucji Wspólnoty określa Rada stanowiąc jednomyślnie, bez uszczerbku dla regulaminu Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 191

Wspólnota korzysta na terytorium Państw Członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania jej zadań, na warunkach określonych w odrębnym Protokole.

Artykuł 192

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki ogólne lub szczególne w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z niniejszego Traktatu lub z działań instytucji Wspólnoty. Ułatwiają one Wspólnocie wypełnianie jej zadań.

Powstrzymują się one od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów niniejszego Traktatu.

Artykuł 193

Państwa Członkowskie zobowiązują się nie poddawać sporów dotyczących wykładni lub stosowania niniejszego Traktatu procedurze rozstrzygania innej niż w nim przewidziana.

Artykuł 194

1. Członkowie instytucji Wspólnoty, członkowie komitetów, jak również urzędnicy i inni pracownicy Wspólnoty i wszelkie inne osoby, które z uwagi na swoje obowiązki lub kontakty, publiczne bądź prywatne, z instytucjami albo instalacjami Wspólnoty lub ze wspólnymi przedsięwzięciami zostaną wezwane do uzyskania lub udzielenia potwierdzenia faktów, informacji, danych, dokumentów lub przedmiotów podlegających systemowi bezpieczeństwa na podstawie przepisów Państwa Członkowskiego lub instytucji Wspólnoty są zobowiązani, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji lub wygaśnięciu ich kontaktów, nie ujawniać ich żadnym osobom nieupoważnionym ani podawać do wiadomości publicznej.

Każde Państwo Członkowskie traktuje naruszenie tego obowiązku jako pogwałcenie zasad dotyczących tajemnicy, podlegające merytorycznie i prawnie przepisom dotyczącym aktów zagrażających bezpieczeństwu państwa lub dotyczącym ujawniania tajemnicy zawodowej. Na wniosek dowolnego zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub Komisji dane Państwo Członkowskie wszczyna w ramach swojej właściwości powództwo przeciwko osobie dopuszczającej się takiego naruszenia.

2. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji wszystkie przepisy regulujące na jego obszarze poufność i tajność informacji, danych, dokumentów i przedmiotów objętych niniejszym Traktatem.

Komisja zapewnia przekazanie tych przepisów pozostałym Państwom Członkowskim.

Każde Państwo Członkowskie podejmuje wszelkie środki w celu ułatwienia stopniowego utworzenia możliwie jednolitego i wszechstronnego systemu bezpieczeństwa. W tym celu Komisja może kierować zalecenia, po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

3. Instytucje Wspólnoty, ich instalacje i wspólne przedsiębiorstwa są obowiązane przestrzegać zasady systemu bezpieczeństwa obowiązującego na terytorium, na którym się znajdują.

4. Upoważnienie udzielone przez instytucję Wspólnoty lub Państwo Członkowskie osobie prowadzącej działalność w dziedzinie objętej niniejszym Traktatem, umożliwiające dostęp do informacji, danych, dokumentów lub przedmiotów objętych niniejszym Traktatem i podlegających systemowi bezpieczeństwa, jest uznawane przez wszystkie inne instytucje i Państwa Członkowskie.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie wykluczają stosowania szczególnych przepisów wynikających z umów zawartych przez Państwo Członkowskie z państwem trzecim lub organizacją międzynarodową.

Artykuł 195

W zastosowaniu niniejszego Traktatu instytucje Wspólnoty, Agencja i wspólne przedsiębiorstwa przestrzegają warunków dostępu do rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych, ustanowionych przez krajowe przepisy dotyczące porządku lub zdrowia publicznego.

Artykuł 196

Do celów niniejszego Traktatu, z zastrzeżeniem odmiennych jego postanowień:

- a) „osoba” oznacza każdą osobę fizyczną wykonującą działalność częściowo lub całkowicie na obszarze Państw Członkowskich w dziedzinie określonej w odpowiednim rozdziale niniejszego Traktatu;
- b) „przedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo lub instytucję o publicznym lub prywatnym statusie prawnym, która wykonuje działalność częściowo lub całkowicie na obszarze Państw Członkowskich w dziedzinie określonej w odpowiednim rozdziale niniejszego Traktatu.

Artykuł 197

Do celów niniejszego Traktatu:

1. „Specjalne materiały rozszczepialne” oznaczają pluton -239, uran -233, uran wzbogacony uranem -235 lub uranem -233 oraz wszelkie substancje zawierające dowolne z powyższych izotopów, jak również inne materiały rozszczepialne określone przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przy czym termin „specjalne materiały rozszczepialne” nie obejmuje materiałów wyjściowych.
2. „Uran wzbogacony uranem -235 lub uranem -233” oznacza uran zawierający uran -235 lub uran -233 albo oba te izotopy w takiej ilości, w której stosunek ich sumy do izotopu 238 będzie większy od stosunku izotopu 235 do izotopu 238 występującego w przyrodzie.
3. „Materiały wyjściowe” oznaczają uran zawierający zestaw izotopów występujących w przyrodzie, uran z zawartością uranu -235 mniejszą niż zwykła oraz tor, każdy z nich w formie metalu, stopu, chemicznego związku albo koncentratu oraz wszelkie inne substancje zawierające dowolny z powyższych składników o stężeniu określonym przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

4. „Rudy” oznaczają wszelkie rudy zawierające substancje, z których można uzyskać materiały wyjściowe zdefiniowane powyżej w odpowiednim procesie chemicznym lub fizycznym, o średnim stężeniu określonym przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 198

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Traktatu, ma on zastosowanie do terytoriów europejskich Państw Członkowskich oraz do terytoriów pozaeuropejskich podlegających ich jurysdykcji.

Postanowienia niniejszego Traktatu stosują się do terytoriów europejskich, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest Państwo Członkowskie.

Artykuł 199

Komisja jest zobowiązana zapewnić utrzymanie wszelkich właściwych stosunków z organami Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej organizacjami wyspecjalizowanymi oraz organami Układu Ogólnego w sprawie Cel i Handlu.

Komisja utrzymuje także właściwe stosunki ze wszystkimi organizacjami międzynarodowymi.

Artykuł 200

Wspólnota ustanawia wszelkie właściwe formy współpracy z Radą Europy.

Artykuł 201

Wspólnota ustanawia ścisłą współpracę z Europejską Organizacją Współpracy Gospodarczej; szczegóły tej współpracy są ustalane za wspólnym porozumieniem.

Artykuł 202

Postanowienia niniejszego Traktatu nie wykluczają istnienia lub powstania związków regionalnych między Belgią i Luksemburgiem, jak również między Belgią, Luksemburgiem i Niderlandami, w zakresie, w jakim cele tych związków regionalnych nie są osiągnięte w zastosowaniu niniejszego Traktatu.

Artykuł 203

Jeżeli działanie Wspólnoty okaże się niezbędne do osiągnięcia jednego z celów Wspólnoty, a niniejszy Traktat nie przewidział kompetencji do działania wymaganego w tym celu, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji ze Zgromadzeniem, podejmuje właściwe działania.

Artykuł 204

Rząd każdego Państwa Członkowskiego lub Komisja mogą przedkładać Radzie propozycje zmiany niniejszego Traktatu.

Jeśli Rada, po konsultacji ze Zgromadzeniem i, w odpowiednim przypadku, Komisją, opowie się za zwołaniem konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich, konferencję taką zwołuje Przewodniczący Rady w celu przyjęcia, za wspólnym porozumieniem, zmian, jakie mają zostać dokonane w niniejszym Traktacie.

Zmiany wchodzi w życie po ich ratyfikowaniu przez wszystkie Państwa Członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 205

Każde państwo europejskie może ubiegać się o członkostwo we Wspólnocie. Wniosek swój przedkłada ono Radzie, która stanowi jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Komisji.

Warunki przyjęcia i wynikające z tego przyjęcia zmiany do niniejszego Traktatu są przedmiotem umowy między Państwami Członkowskimi a państwem ubiegającym się o członkostwo. Umowa ta podlega ratyfikacji przez wszystkie umawiające się Państwa, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Artykuł 206

Wspólnota może zawrzeć z państwem trzecim, związkiem państw lub organizacją międzynarodową umowy tworzące stowarzyszenie charakteryzujące się wzajemnością praw i obowiązków, wspólnymi działaniami i szczególnymi procedurami.

Umowy takie są zawierane przez Radę stanowiącą jednomyślnie po konsultacji ze Zgromadzeniem.

Jeżeli umowy te pociągają za sobą konieczność wprowadzenia zmian w niniejszym Traktacie, zmiany te powinny być uprzednio przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 204.

Artykuł 207

Protokoły załączone do niniejszego Traktatu za wspólnym porozumieniem Państw Członkowskich stanowią jego integralną część.

Artykuł 208

Niniejszy Traktat zawiera się na czas nieograniczony.

TYTUŁ VI Postanowienia dotyczące okresu wstępnego

Sekcja I Utworzenie instytucji

Artykuł 209

Rada zbiera się w ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 210

Rada podejmuje wszelkie konieczne środki w celu utworzenia Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w ciągu trzech miesięcy od swego pierwszego posiedzenia.

Artykuł 211

Zgromadzenie zbiera się w ciągu dwóch miesięcy od pierwszego posiedzenia Rady na wezwanie Przewodniczącego Rady w celu wyboru swego prezydium i opracowania regulaminu. Do chwili wyboru prezydium Zgromadzeniu przewodniczy jego najstarszy wiekiem członek.

Artykuł 212

Trybunał Sprawiedliwości rozpoczyna swoją działalność z chwilą mianowania jego członków. Pierwszy prezes Trybunału jest mianowany na okres trzech lat na tych samych warunkach co jego członkowie.

Trybunał Sprawiedliwości ustanawia swój regulamin proceduralny w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia działalności.

Sprawy mogą być wnoszone do Trybunału Sprawiedliwości dopiero po opublikowaniu tego regulaminu. Terminy wnoszenia odwołań biegną od tej samej daty.

Prezes Trybunału Sprawiedliwości rozpoczyna wykonywanie uprawnień przyznanych mu niniejszym Traktatem z chwilą mianowania.

Artykuł 213

Komisja rozpoczyna swą działalność i podejmuje powierzone jej w niniejszym Traktacie funkcje z chwilą mianowania jej członków.

Z chwilą rozpoczęcia swej działalności Komisja przystępuje do badań i nawiązuje stosunki z Państwami Członkowskimi, przedsiębiorstwami, pracownikami i konsumentami, niezbędne do przeprowadzenia ogólnej oceny sytuacji przemysłów jądrowych we Wspólnocie. Komisja przedkłada Zgromadzeniu sprawozdanie na ten temat w terminie sześciu miesięcy.

Artykuł 214

1. Pierwszy rok budżetowy liczy się od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu i kończy się 31 grudnia danego roku. Okres ten jednak będzie przedłużony do 31 grudnia roku następującego po wejściu w życie Traktatu, jeżeli nastąpiło ono w ciągu drugiego półrocza.

2. Do chwili przyjęcia budżetów na pierwszy rok budżetowy, Państwa członkowskie wpłacają na rzecz Wspólnoty nieoprocentowane zaliczki, które zostaną odliczone od wkładów finansowych ustalonych w celu wykonania tych budżetów.

3. Do chwili ustalenia regulaminu pracowniczego urzędników oraz warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnoty, przewidzianych w artykule 186, każda instytucja zatrudnia niezbędny personel i zawiera w tym celu umowy na czas określony.

Każda instytucja rozpatruje wspólnie z Radą sprawy dotyczące liczby i wynagrodzenia pracowników oraz podziału etatów.

Sekcja II

Postanowienia dotyczące wstępnego stosowania niniejszego Traktatu;

Artykuł 215

1. W ciągu pięciu lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu prowadzony jest wstępny program badawczo-szkoleniowy, przewidziany w załączniku V do niniejszego Traktatu, którego koszt nie może przekroczyć 215 milionów jednostek rozliczeniowych Europejskiej Unii Płatniczej, o ile Rada stanowiąc jednomyślnie nie zadecyduje inaczej.
2. Przykładowe wydatki niezbędne do realizacji tego programu, z wyszczególnieniem najważniejszych działań przedstawiono w załączniku V.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wprowadzić zmiany do tego programu.

Artykuł 216

Propozycje dotyczące funkcjonowania instytucji o statusie wyższej uczelni, przewidzianej w artykule 9, Komisja składa Radzie w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 217

Przepisy bezpieczeństwa przewidziane w artykule 24 dotyczące stopni tajności obowiązujących przy rozpowszechnianiu informacji przyjmuje Rada w ciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 218

Podstawowe normy ustala się zgodnie z postanowieniami artykułu 31 w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 219

Przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne mające na celu ochronę zdrowia ludności i pracowników na terytorium Państw Członkowskich przed ryzykiem wynikającym z promieniowania jonizującego są przekazywane przez Państwa Członkowskie Komisji, zgodnie z artykułem 33, w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 220

Propozycje Komisji dotyczące statutu Agencji, przewidziane w artykule 54, są przedkładane Radzie w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Sekcja III Postanowienia przejściowe

Artykuł 221

Postanowienia artykułów 14-23 i 25-28 mają zastosowanie do patentów, czasowo chronionych praw patentowych i wzorów użytkowych oraz wniosków o patent i wzór użytkowy istniejących przed wejściem w życie niniejszego Traktatu, na warunkach określonych poniżej:

1. Przy obliczaniu terminu wymienionego w artykule 17 ustęp 2 uwzględnia się, na korzyść właściciela, nową sytuację spowodowaną wejściem w życie niniejszego Traktatu.
2. W odniesieniu do zawiadomień o wynalazku nieobjętym tajemnicą, jeżeli dowolny termin trzech lub ośmiu miesięcy bądź oba te terminy wymienione w artykule 16 upłynęły przed datą wejścia w życie niniejszego Traktatu, kolejny termin sześciu miesięcy rozpoczyna bieg od tej daty.

Jeżeli dowolny z tych terminów lub oba nie upłynęły do tego czasu, przedłuża się je o kolejne sześć miesięcy, licząc od dnia, w którym nastąpiłoby ich wygaśnięcie.

3. Te same postanowienia mają zastosowanie do podawania do wiadomości wynalazków objętych tajemnicą zgodnie z artykułem 16 i artykułem 25 ustęp 1, z zastrzeżeniem, że w takim przypadku datę wejścia w życie regulaminu bezpieczeństwa przewidzianego w artykule 24 uznaje się za moment rozpoczęcia nowego terminu lub przedłużenia terminów już biegnących.

Artykuł 222

Od czasu wejścia w życie niniejszego Traktatu do wyznaczonej przez Komisję daty rozpoczęcia pracy Agencji, porozumienia i umowy dotyczące dostaw rud, materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych są zawierane lub przedłużane wyłącznie za uprzednią zgodą Komisji.

Komisja powinna odmówić zgody na zawarcie lub odnowienie porozumienia albo umowy jeżeli jej zdaniem utrudni to wykonanie niniejszego Traktatu. W szczególności, Komisja może uzależnić swoją zgodę od zamieszczenia w umowach i porozumieniach klauzul zezwalających Agencji na uczestnictwo w ich realizacji

Artykuł 223

Na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułu 60 i uwzględniając badania i prace już rozpoczęte, zaopatrzenie reaktorów zainstalowanych na terytorium Państwa Członkowskiego, które mogą być uruchomione przed upływem terminu siedmiu lat, licząc od wejścia w życie niniejszego Traktatu, korzysta, przez okres nie dłuższy niż dziesięć lat licząc od tej daty, z priorytetu, który ma zastosowanie zarówno w zakresie rud i materiałów wyjściowych pochodzących z terytorium tego państwa, jak i materiałów wyjściowych i specjalnych materiałów rozszczepialnych, będących przedmiotem dwustronnej umowy zawartej przed wejściem w życie niniejszego Traktatu, zgodnie z postanowieniami artykułu 105.

Taki sam priorytet przyznaje się na ten sam okres 10 lat zaopatrzeniu zakładów rozdzielania izotopów, niezależnie od tego, czy stanowią one wspólne przedsiębiorstwo, które rozpoczęło działalność na terytorium Państwa Członkowskiego przed upływem siedmiu lat od daty wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Agencja zawiera odpowiednie umowy po stwierdzeniu przez Komisję, że warunki niezbędne do przyznania priorytetu zostały spełnione.

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 224

Niniejszy Traktat podlega ratyfikacji przez Wysokie Umawiające się Strony, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone do depozytu Rządowi Republiki Włoskiej.

Niniejszy Traktat wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po złożeniu do depozytu dokumentu ratyfikacji przez Państwo-Sygnatariusza, które jako ostatnie spełni tę formalność. Jeżeli jednak złożenie to ma miejsce w okresie krótszym niż 15 dni przed rozpoczęciem następnego miesiąca, wejście w życie Traktatu jest odłożone do pierwszego dnia drugiego miesiąca po dacie złożenia do depozytu.

Artykuł 225

Niniejszy Traktat, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach francuskim, niderlandzkim, niemieckim, włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne, jest złożony do depozytu w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z Rządów pozostałych Państw-Sygnatariuszy.

W dowód czego niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Traktatem.

Sporządzono w Rzymie, dwudziestego piątego marca roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

P. H. Spaak
Adenauer.
Pineau.
Antonio Segni.
Bech.
J. Luns

J Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein.
M. Faure
Gaetano Martino.
Lambert Schaus.
J. Linthorst Homan.

ZAŁĄCZNIK I

DZIEDZINY BADAŃ JĄDROWYCH WYMIENIONYCH W ARTYKULE 4 NINIEJSZEGO TRAKTATU

I - Surowce

1. Metody poszukiwania i wydobywania materiałów podstawowych (uranu, toru i innych produktów o szczególnym znaczeniu w energetyce jądrowej).
2. Metody koncentracji tych materiałów i przetwarzania na związki technicznie czyste.
3. Metody przetwarzania związków technicznie czystych na związki i metale promieniotwórcze.
4. Metody przetwarzania w elementy paliwowe tych związków i metali, jak również plutonu, uranu -235 i uranu -233, w formie czystej lub zmieszanej z innymi związkami lub metalami, w przemyśle chemicznym, ceramicznym i metalowym.
5. Metody ochrony tych elementów paliwowych przed korozją i erozją wskutek czynników zewnętrznych.
6. Metody produkcji, rafinacji, przetwarzania i przechowywania innych specjalnych metali wykorzystywanych w energetyce jądrowej, w szczególności:
 - (a) moderatorów, takich jak ciężka woda, grafit promieniotwórczy, beryl i tlenek berylu;
 - (b) materiałów strukturalnych, takich jak cyrkon (pozbawiony hafnu), niob, lantan, tytan, beryl i ich tlenki, węglany i inne związki zdadne do wykorzystania w energetyce jądrowej;
 - (c) chłodziwa, takiego jak hel, płyny organiczne, soda, stopy sodowo-potasowe, bizmut i stopy bizmotowo-ołowiowe.
7. Metody rozdzielania izotopów:
 - (a) uranu;
 - (b) minerałów w ważkich ilościach, które mogą zostać wykorzystane do wytwarzania energii jądrowej, takich jak lit -6, lit -7, azot -15 i bor -10;
 - (c) izotopów użytkowanych w niewielkich ilościach do badań.

II - Fizyka stosowana w energetyce jądrowej

1. Stosowana fizyka teoretyczna:
 - (a) jądrowe reakcje termiczne, zwłaszcza indukowane neutronowo;
 - (b) rozszczepianie;
 - (c) wzajemne oddziaływania promieniowania jonizującego i fotonów z materią;
 - (d) teoria stanów stałych;
 - (e) analiza reakcji termojądrowej, ze szczególnym uwzględnieniem zachowania plazmy zjonizowanej pod wpływem sił elektromagnetycznych i termodynamiki bardzo wysokich temperatur.
2. Stosowana fizyka doświadczalna:
 - (a) zagadnienia wymienione w punkcie 1 powyżej;
 - (b) analiza właściwości pierwiastków transuranowych istotnych w energetyce jądrowej.
3. Obliczenia reaktorowe:
 - (a) teoretyczna makroskopijna fizyka neutronowa ;
 - (b) doświadczalne pomiary neutronowe, doświadczenia wykładnicze i krytyczne;
 - (c) obliczenia termodynamiczne i obliczanie wytrzymałości materiałów;
 - (d) odpowiednie pomiary doświadczalne;
 - (e) kinetyka reaktora, problemy kontroli reaktora i odpowiednie doświadczenia;
 - (f) obliczenia ochrony przed promieniowaniem i odpowiednie doświadczenia.

III - Chemia fizyczna reaktorów

1. Analiza zmian struktury fizycznej i chemicznej oraz zmian technicznych właściwości różnych materiałów w reaktorach, spowodowanych:
 - (a) wysoką temperaturą;
 - (b) charakterem czynników, z którymi mają styczność;
 - (c) czynnikami mechanicznymi.
2. Analiza degradacji i innych zjawisk spowodowanych napromieniowaniem w:
 - (a) elementach paliwowych;
 - (b) materiałach strukturalnych i chłodziwie;
 - (c) moderatorach.

3. Zastosowanie chemii analitycznej i analitycznej chemii fizycznej do komponentów reaktora.
4. Chemia fizyczna reaktorów homogenicznych: radiochemia, korozja.

IV - Przetwarzanie materiałów radioaktywnych

1. Metody ekstrakcji plutonu i uranu 233 z napromienionych paliw oraz ewentualne odzyskiwanie uranu i toru.
2. Chemia i metalurgia plutonu.
3. Metody ekstrakcji i chemia innych pierwiastków transuranowych.
4. Metody ekstrakcji i chemia użytecznych radioizotopów:
 - (a) produktów rozszczepienia;
 - (b) radioizotopów uzyskanych poprzez napromieniowanie.
5. Zagęszczanie i przechowywanie odpadów radioaktywnych.

V - Zastosowanie radioizotopów

Zastosowanie radioizotopów jako aktywnych pierwiastków lub wskaźników w:

- (a) przemyśle i nauce;
- (b) medycynie i biologii;
- (c) rolnictwie.

VI - Analiza szkodliwych skutków promieniowania dla organizmów żywych

1. Analiza wykrywania i pomiarów szkodliwych promieniowań.
2. Analiza odpowiednich środków zapobiegawczych i ochronnych oraz właściwych norm bezpieczeństwa.
3. Analiza postępowania ze skutkami promieniowania.

VII - Sprzęt

Analizy budowy i udoskonalania sprzętu przeznaczonego do reaktorów i wszelkich instalacji przemysłowych oraz badawczych, niezbędnych do prowadzenia powyższych badań. Przykładowo:

1. Następujące typy urządzeń mechanicznych:
 - (a) pompy i specjalne płyny;
 - (b) wymienniki ciepła;
 - (c) aparatura do fizycznych badań jądrowych, taka jak neutronowe selektory szybkości;
 - (d) sprzęt zdalnego sterowania.

2. Następujące typy urządzeń elektrycznych:
 - (a) instrumenty do wykrywania i pomiarów promieniowania, stosowane zwłaszcza w:
 - pozyskiwaniu minerałów;
 - badaniach naukowo-technicznych;
 - kontroli reaktorów;
 - ochronie zdrowia i bezpieczeństwa;
 - (b) sprzęt do kontroli reaktorów;
 - (c) akceleratory cząstek małych energii (do 10MeV).

VIII - Gospodarcze aspekty wytwarzania energii

1. Teoretyczne i doświadczalne analizy porównawcze różnych typów reaktorów
2. Techniczne i ekonomiczne analizy cykli paliwowych.

ZAŁĄCZNIK II

DZIAŁALNOŚĆ PRZEMYSŁOWA WYMIENIONA W ARTYKULE 41 NINIEJSZEGO TRAKTATU

1. Wydobycie rud uranu i toru.
2. Wzbogacanie tych rud.
3. Chemiczne przetwarzanie i rafinacja koncentratów uranu i toru.
4. Przygotowanie paliw jądrowych w dowolnej formie.
5. Wytwarzanie jądrowych elementów paliwowych.
6. Produkcja sześćofluorku uranu.
7. Produkcja wzbogaconego uranu.
8. Przetwórstwo napromienionych paliw w celu wydzielenia niektórych lub wszystkich zawartych w nich pierwiastków.
9. Produkcja moderatorów reaktorowych.
10. Produkcja cyrkonu bez hafnu lub jego związków.
11. Reaktory jądrowe wszystkich typów wykorzystywane do wszelkich celów.
12. Urządzenia do przemysłowego przetwórstwa odpadów radioaktywnych, zainstalowane dla dowolnych rodzajów działalności wymienionych na niniejszej liście.
13. Instalacje półprzemysłowe przygotowujące budowę zakładów zaangażowanych w dowolną działalność wymienioną w punktach 3-10.

ZAŁĄCZNIK III

KORZYŚCI PRZYSŁUGUJĄCE WSPÓLNYM PRZEDSIĘBIORSTWOM NA MOCY ARTYKUŁU 48 NINIEJSZEGO TRAKTATU

1. (a) Uznanie, że status interesu publicznego zgodny z prawami krajowymi ma zastosowanie do nabywania nieruchomości niezbędnych do utworzenia wspólnych przedsiębiorstw.
- (b) Stosowanie krajowych procedur wywłaszczenia z uwagi na interes publiczny, dzięki którym nabycie nieruchomości można zrealizować w przypadku braku porozumienia.
2. Prawo do otrzymywania licencji w drodze arbitrażu lub z urzędu, zgodnie z artykułami 17-23.
3. Zwolnienie ze wszystkich opłat przy tworzeniu wspólnych przedsiębiorstw i wszelkich opłat od wniesienia aktywów.
4. Zwolnienie ze wszystkich opłat od nabycia nieruchomości oraz wszelkich opłat rejestracyjnych i wpisowych.
5. Zwolnienie ze wszystkich bezpośrednich podatków należnych od wspólnych przedsiębiorstw, ich majątku, aktywów i przychodów.
6. Zwolnienie ze wszystkich ceł i opłat o skutku równoważnym oraz wszelkich zakazów i ograniczeń o charakterze gospodarczym lub fiskalnym w przywozie i wywozie:
 - (a) sprzętu naukowego i technicznego, za wyjątkiem materiałów budowlanych i sprzętu do celów administracyjnych;
 - (b) substancji przetwarzanych lub przeznaczonych do przetworzenia przez wspólne przedsiębiorstwa.
7. Uregulowania walutowe przewidziane w artykule 182 ustęp 6.
8. Zwolnienie z ograniczeń odnośnie wjazdu i pobytu obywateli Państw Członkowskich zatrudnionych przez wspólne przedsiębiorstwa oraz ich małżonków i członków rodzin.

ZAŁĄCZNIK IV

LISTA TOWARÓW I PRODUKTÓW PODLEGAJĄCYCH ROZDZIAŁOWI 9 DOTYCZĄCEMU WSPÓLNEGO RYNKU ATOMOWEGO

Lista A¹

Rudy uranu zawierające w masie ponad 5% naturalnego uranu.

Uranit zawierający w masie ponad 5% naturalnego uranu.

Tlenek uranu.

Nieorganiczne związki naturalnego uranu inne niż tlenek uranu u sześćciufluorek uranu.

Organiczne związki naturalnego uranu

Surowy lub przetworzony uran naturalny.

Organiczne i nieorganiczne związki uranu wzbogaconego związkami organicznymi i nieorganicznymi lub uranem -235.

Organiczne i nieorganiczne związki uranu -233.

Tor wzbogacony uranem -233.

Organiczne i nieorganiczne związki plutonu.

Uran wzbogacony plutonem.

Uran wzbogacony uranem -235.

Stopy zawierające uran wzbogacony uranem -235 lub uranem -233.

Pluton.

Uran -233.

Sześciofluorek uranu.

Monacyt.

Rudy toru zawierające w masie ponad 20% toru.

Uranotorianit zawierający ponad 20% toru.

Tor surowy lub przetworzony.

Tlenek toru.

Nieorganiczne związki toru inne niż tlenek toru.

Organiczne związki toru.

Lista A²

Deuter i jego związki (w tym ciężka woda), o stosunku liczby atomów deuteru do liczby zwykłych atomów wodoru większym niż 1:5000.

Ciężka parafina o stosunku liczby atomów deuteru do liczby zwykłych atomów wodoru większym niż 1:5000.

Mieszanki i roztwory o stosunku liczby atomów deuteru do liczby zwykłych atomów wodoru większym niż 1:5000.

Reaktory jądrowe.

Sprzęt do oddzielania izotopów uranu w dyfuzji gazowej lub z zastosowaniem innych metod.

Sprzęt do produkcji deuteru, jego związków (w tym ciężkiej wody) i pochodnych oraz mieszanek i roztworów zawierających deuter o stosunku liczby atomów deuteru do liczby zwykłych atomów wodoru większym niż 1:5000:

- sprzęt do elektrolizy wody;
- sprzęt do destylacji wody, płynnego wodoru, itp.;
- sprzęt do wymiany izotopów między siarczkiem wodoru i wodą poprzez wymianę temperatur;
- sprzęt do innych technik.

Sprzęt specjalistyczny do chemicznego przetwarzania materiałów radioaktywnych:

- sprzęt do oddzielania napromienionego paliwa:
 - w drodze przetworzenia chemicznego (rozpuszczanie, strącanie, wymiana jonów, itp.);
 - w drodze przetworzenia fizycznego (destylacja frakcjonowana, itp.);
- sprzęt do przetwarzania wody;
- sprzęt do odzysku paliwa.

Pojazdy specjalistyczne do transportu substancji wysoce radioaktywnych:

- cysterny, kontenery torowe i wagony kolejowe o dowolnym rozstawie kół;
- samochody ciężarowe;
- wózki z napędem do przemieszczania ładunków;
- przyczepy, naczepy i inne pojazdy bez napędu.

Zasobniki z ołowianą osłoną antyradiacyjną do przewozu i przechowywania materiałów radioaktywnych.

Syntetyczne izotopy radioaktywne oraz ich związki organiczne i nieorganiczne.

Zdalnie sterowane manipulatory mechaniczne do przemieszczania wysoce radioaktywnych substancji:

- urządzenia mechaniczne, stacjonarne lub mobilne, niesterowane ręcznie.

Lista B

Składniki i części do reaktorów jądrowych.

Ruda i koncentraty litu.

Metale radioaktywne:

- surowy beryl;
- surowy bizmut;
- surowy niob;
- surowy cyrkon (bez hafnu);
- surowy lit;
- surowe aluminium;
- surowy wapno;
- surowy magnez.

Trójfluorek boru.

Bezwodny kwas fluorowodorowy.

Trójfluorek chloru.

Trójfluorek bromu.

Wodorotlenek litu.

Fluorek litu.

Chlorek litu.

Wodorek litu.

Węglan litu.

Radioaktywny tlenek berylu.

Ogniotrwałe brykiety radioaktywnego tlenku berylu.

Inne ogniotrwałe produkty radioaktywnego tlenku berylu.

Syntetyczny grafit w formie bloków lub sztab z zawartością boru nie większą niż jedna milionowa i o całkowitej neutronowej mikroskopijnej absorpcji cieplnej w przekroju nie większej niż 5 milibarnów.

Syntetycznie oddzielone izotopy stabilne.

Elektromagnetyczne separatory jonów, w tym spektrografy i spektrometry masy.

Symulatory reaktora (specjalne komputery analogowe).

Zdalnie sterowane manipulatory mechaniczne:

- sterowane ręcznie (jak narzędzia manualne).

Pompy do metali ciekłych.

Pompy próżniowe.

Wymienniki ciepła do elektrowni jądrowych.

Instrumenty to wykrywania promieniowania (i części zamienne) wyszczególnione poniżej, przeznaczone lub przystosowane do wykrywania i pomiarów promieniowania, takiego jak cząsteczki alfa i beta, promienie gamma, neutrony i protony:

- licznik Geigera i podobne liczniki;
- instrumenty wykrywające i pomiarowe zawierające licznik Geigera i podobne liczniki;
- komory jonizacyjne;
- instrumenty zawierające komory jonizacyjne;
- sprzęt do wykrywania i pomiarów radioaktywności do poszukiwań minerałów oraz kontroli reaktora, powietrza, wody i gleby;
- liczniki neutronów wykorzystujące bor, trójfluorek boru, wodór lub pierwiastek rozszczepialny;
- instrumenty do wykrywania i pomiarów zawierające liczniki neutronów wykorzystujące bor, trójfluorek boru, wodór lub pierwiastek rozszczepialny;
- kryształy scyntylacyjne odkryte lub w obudowie metalowej (stałe scyntylatory);
- instrumenty do wykrywania i pomiarów zawierające scyntylatory płynne, stałe lub gazowe;
- wzmacniacze do pomiarów jądrowych, w tym wzmacniacze linearne, przedwzmacniacze, wzmacniacze rozłożone i analizatory wysokości pulsu;
- przyrządy koincydencjalne do detektorów promieniowania;
- elektroskopy i elektrometry, w tym dozymetry (za wyjątkiem instrumentów stosowanych do celów budowlanych, zwykłych elektroskopów z folii metalowej, dozymetrów do stosowania z medycznym sprzętem rentgenowskim i instrumentów do pomiarów elektrostatyczności);
- instrumentów do pomiaru prądu poniżej jednego pikoampera;
- fotopowielacze z fotokatodą wytwarzającą prąd co najmniej 10 mikroamperów na lumen i o średnim wzmacnieniu powyżej 10^5 oraz inne typy wzmacniaczy elektrycznych aktywowanych jonami dodatnimi;
- wagi i elektroniczne mierniki integrujące do wykrywania promieniowania.

Cyklotrony, generatory elektrostatyczne Van de Graaffa lub Cockcrofta-Waltona, akceleratory liniowe i inne urządzenia zdolne do przekazywania energii powyżej 1 MeV cząstkom atomowym.

Magnesy do powyższych urządzeń i sprzętu (cyklotron, itp.).

Lampy przyspieszające i skupiające stosowane w spektrometrach i spektrografach masy.

Intensywne elektroniczne źródła jonów dodatnich do stosowania w akceleratorach cząstek, spektrometrach masy i podobnych urządzeniach.

Szkło płaskie antyradiacyjne:

- lane lub walcowane szkło płaskie (w tym zbrojone siatką drucianą lub powlekane) w kwadratach lub prostokątach, szlifowane lub polerowane ale bez dalszej obróbki;
- lane lub walcowane szkło płaskie (szlifowane lub polerowane bądź nie), o kształtach innych niż kwadraty lub prostokąty, gięte albo obrobione w inny sposób (np. ścinane, grawerowane, itp.);
- szyby zabezpieczające, zawierające szkło wzmocnione lub laminowane, kształtowane lub nie.

Ubiory szczelne chroniące przez promieniowaniem i skażeniem radioaktywnym:

- z tworzyw sztucznych;
- z gumy;
- z tkaniny impregnowanej lub powlekanej:
- dla mężczyzn;
- dla kobiet.

Dwufenyl (gdy jest w rzeczywistości węglowodorem aromatycznym $C_6H_5C_6H_5$).

Terfenyl.

ZAŁĄCZNIK V

WSTĘPNY PROGRAM BADAWCZO-SZKOLENIOWY WYMIENIONY W ARTYKULE 215 NINIEJSZEGO TRAKTATU

I. Program Wspólnego Centrum

1. Laboratoria, sprzęt i infrastruktura

Wspólne Centrum posiada:

- ogólne laboratoria chemiczne, fizyczne, elektroniczne i metalurgiczne;
- laboratoria o następujących specjalizacjach:
 - synteza jądrowa;
 - oddzielanie izotopów innych niż uran -235 (laboratorium posiada separator elektromagnetyczny wysokiej rozdzielności);
 - prototypy instrumentów poszukiwawczych;
 - mineralogia;

- radiobiologia;

(c) biuro norm specjalizujące się w pomiarach jądrowych do analiz izotopów oraz bezwzględnych pomiarach promieniowania i pochłaniania neutronów, posiadające własny reaktor doświadczalny.

2. Dokumentacja, informacje i szkolenia

Wspólne Centrum organizuje wszechstronną wymianę informacji, zwłaszcza w następujących dziedzinach:

- surowce: metody poszukiwań, wydobycie, wzbogacanie, konwersja, przetwórstwo, itp.;
- fizyka stosowana w energetyce;
- chemia fizyczna reaktorów;
- przetwórstwo materiałów radioaktywnych;
- zastosowanie radioizotopów.

Wspólne Centrum organizuje specjalistyczne szkolenia zwłaszcza w zakresie poszukiwań i zastosowań radioizotopów.

Sekcja dokumentacji i analiz dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa, wymieniona w artykule 39, gromadzi niezbędną dokumentację i informacje.

3. Prototypy reaktorów

Niezwłocznie po wejściu w życie niniejszego Traktatu powołuje się grupę ekspertów. Po porównaniu programów Państw Członkowskich, grupa ta niezwłocznie udziela Komisji odpowiednie zalecenia dotyczące wyborów istniejących w tej dziedzinie oraz sposobów i środków do ich wdrożenia.

Planuje się budowę trzech lub czterech prototypów małej mocy oraz uczestnictwo, np. poprzez dostawę paliwa i moderatorów, w budowie trzech reaktorów energetycznych.

4. Reaktor wysokostrumieniowy

Centrum w jak najkrótszym czasie winno dysponować neutronowym reaktorem wysokostrumieniowym do testowania materiałów w warunkach napromieniowania.

W tym celu, niezwłocznie po wejściu w życie niniejszego Traktatu podejmuje się prace przygotowawcze.

Reaktor wysokostrumieniowy służy do wszechstronnych doświadczeń i jest wyposażony w odpowiednie laboratoria.

II. Badania prowadzone na podstawie umów poza Wspólnym Centrum

Znaczna część badań jest prowadzona na podstawie umów poza Wspólnym Centrum, zgodnie z artykułem 10. Umowy te mogą być zawierane w sposób określony poniżej.

1. Badania uzupełniające prace Wspólnego Centrum są prowadzone w dziedzinie syntezy jądrowej, oddzielania izotopów innych niż uran -235, chemii, fizyki, elektroniki, metalurgii i radiobiologii

2. Centrum może prowadzić doświadczenia w reaktorach wysokostrumieniowych Państw Członkowskich do czasu rozpoczęcia pracy neutronowego reaktora wysokostrumieniowego do testowania materiałów w warunkach napromieniowania.

3. Centrum może wykorzystywać specjalistyczne instalacje wspólnych przedsiębiorstw utworzonych na podstawie rozdziału 5 zlecając im określone badania o charakterze ogólnonaukowym.

PODZIAŁ WEDŁUG TYTUŁÓW
niezbędnych wydatków na program badawczo-szkoleniowy

(w milionach jednostek rozliczeniowych EPU)

	SPRZĘT	EKSPLOATACJA	SPRZĘT i/lub EKSPLO- ATACJA (1)	OGÓLEM
I – WSPÓLNE CENTRUM				
1. <i>Laboratoria, sprzęt i infrastruktura</i>				
(a) Ogólne laboratoria chemiczne, fizyczne, elektroniczne i metalurgiczne;	12			
(b) Laboratoria specjalistyczne: synteza jądrowa oddzielanie izotopów (oprócz uranu -23) poszukiwania i mineralogia	3,5 2	pierwszy rok 1,3 pierwszy rok 4,3 trzeci rok 6,5		
(c) Centralne Biuro pomiarów jądrowych	1 3	czwarty rok 7,4 piąty rok 8,5		
(d) Inne urządzenia Centrum i jego zakładów	8	28		
(e) Infrastruktura	8,5			
	38			66
2. Dokumentacja, informacje i szkolenia	1	pierwszy rok 0,6 drugi rok 4,3 trzeci rok 1,6 czwarty rok 1,6 piąty rok 1,6		
		7		8
3. <i>Prototypy reaktorów</i>				
Grupa ekspertów wybierająca prototypy Program		pierwszy rok 0,7	59,3 (2)	60
4. <i>Reaktor wysokostrumieniowy</i>				
Reaktor	15			
Laboratorium	6	czwarty rok 5,2 piąty rok 5,2		
Wymiana sprzętu	3	10,4		34,4
	24			
II. BADANIA PROWADZONE NA PODSTAWIE UMÓW POZA WSPÓLNYM CENTRUM				
1. <i>Badania uzupełniające prace Centrum:</i>				
(a) Chemia, fizyka, elektronika, metalurgia			25	
(b) Synteza jądrowa			7,5	
(c) Oddzielanie izotopów (oprócz uranu - 235)			1	
(d) Radiobiologia			3,1	
2. <i>Doświadczenia w reaktorach wysokostrumieniowych Państw</i>				

<i>Członkowskich</i>			6	
3. <i>Badania prowadzone we Wspólnych Przedsięwzięciach</i>			4	46,6
Ogółem			46,6	
				215

¹ Ocena oparta o personel liczący ok. 1000 osób.

² Część tej sumy może zostać przeznaczona na prace prowadzone na podstawie umów poza Centrum.

II.2 Protokół w sprawie stosowania Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej do pozaeuropejskich części Królestwa Niderlandów

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

ZAMIERZAJĄC, przy podpisaniu Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Atomową, określić zakres stosowania artykułu 198 tego Traktatu do Królestwa Niderlandów

UZGODNIŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

Rząd Królestwa Niderlandów, z uwagi na konstytucyjną strukturę Królestwa wynikającą ze Statutu z 29 grudnia 1954 r., ma prawo, w drodze odstępstwa od artykułu 198 niniejszego Traktatu, ratyfikować ten Traktat w imieniu Królestwa Niderlandów jako całości lub w imieniu Królestwa w Europie i Niderlandzkiej Nowej Gwinei. W przypadku ograniczenia ratyfikacji do Królestwa w Europie i Niderlandzkiej Nowej Gwinei, rząd Królestwa Niderlandów może w dowolnym czasie, w drodze zawiadomienia rządu Republiki Włoskiej jako depozytariusza instrumentów ratyfikacyjnych, ogłosić zastosowanie niniejszego Traktatu także do Surinamu lub Antyli Niderlandzkich albo do obu tych terytoriów jednocześnie.

Sporządzono w Rzymie dnia dwudziestego piątego marca tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego roku.

P.H. SPAAK
ADENAUER
PINEAU
Antonio SEGNI
BECH
J. LUNS

J.Ch. SNOY ET D'OPPUERS
HALLSTEIN
M. FAURE
Gaetano MARTINO
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN

Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z artykułem 191 niniejszego Traktatu Wspólnota korzysta na terytorium Państw Członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania jej zadań, na warunkach określonych w odrębnym Protokole,

POWOŁAŁY jako swych pełnomocników w celu sporządzenia niniejszego Protokołu:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Barona J. Ch. SNOYA et D'OPPUERSA

Sekretarza Generalnego Ministerstwa Spraw Gospodarczych, Przewodniczącego Delegacji Belgijskiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Profesora dr Carla Friedricha OPHULSA

Ambasadora Republiki Federalnej Niemiec, Przewodniczącego Delegacji Niemieckiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Roberta MORJOLINA

Profesora prawa, Zastępcę Przewodniczącego Delegacji Francuskiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

V. BADINIEGO CONFALONIERIEGO

Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Przewodniczącego Delegacji Włoskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA:

Lamberta SCHAUSA

Ambasadora Wielkiego Księstwa Luksemburga, Przewodniczącego Delegacji Luksemburskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

J. LINTHORSTA HOMANA

Przewodniczącego Delegacji Niderlandzkiej na Konferencję Międzyrządową;

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

PRZYJĘLI następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

ROZDZIAŁ 1

Mienie, fundusze, aktywa i operacje Wspólnoty

Artykuł 1

Lokale i budynki Wspólnot są nietykalne. Nie podlegają rewizjom, rekwizycjom, konfiskacie lub wywłaszczeniu. Mienie i aktywa Wspólnoty nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 2

Archiwa Wspólnoty są nietykalne.

Artykuł 3

Wspólnota, jej aktywa, przychody i inne mienie są zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich. Rządy Państw Członkowskich, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, podejmują stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy Wspólnota dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Wspólnoty. Zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za skorzystanie z usługi użyteczności publicznej.

Artykuł 4

Wspólnota jest zwolniona ze wszystkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w stosunku do produktów przeznaczonych do jej użytku służbowego; produkty przywiezione w ten sposób mogą zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium kraju, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach określonych przez rząd tego kraju.

Wspólnota jest także zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w odniesieniu do swoich publikacji.

ROZDZIAŁ 2

Komunikacja i laissez-passer

Artykuł 5

W celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów, instytucje Wspólnoty korzystają na terytorium każdego Państwa Członkowskiego z przywilejów przyznawanych przez dane państwo placówkom dyplomatycznym.

Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Wspólnoty nie podlegają cenzurze.

Artykuł 6

Laissez-passer w postaci, która zostanie określona przez Radę, a które władze Państwa Członkowskiego uznają za ważny dokument podróży, mogą być wystawiane członkom i pracownikom instytucji Wspólnoty przez szefów tych instytucji. Te laissez-passer wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników, przewidzianych w artykule 186 niniejszego Traktatu.

Komisja może zawierać umowy umożliwiające uznawanie laissez-passer jako ważnych dokumentów podróży na terytorium państw trzecich.

ROZDZIAŁ 3

Członkowie Zgromadzenia

Artykuł 7

Swoboda przepływu członków Zgromadzenia podróżujących do lub z miejsca obrad Zgromadzenia nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym lub innym.

Członkom Zgromadzenia, w zakresie kontroli celnej i walutowej, przyznaje się:

- a) ze strony własnego rządu - takie same udogodnienia jak przyznawane wyższym urzędnikom wyjeżdżającym za granicę na czasowe pobyty służbowe;
- b) ze strony rządów innych Państw Członkowskich - takie same udogodnienia jak przyznawane przedstawicielom obcych rządów w związku z czasowym pobytem służbowym.

Artykuł 8

Nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego wobec członków Zgromadzenia ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 9

Podczas sesji Zgromadzenia, jego członkowie korzystają:

- a) na terytorium swojego państwa - z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- b) na terytorium innego Państwa Członkowskiego - z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Zgromadzenia.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został schwytany na gorącym uczynku; nie może on także stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Zgromadzenie prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek ze swoich członków.

ROZDZIAŁ 4

Przedstawiciele Państw Członkowskich biorący udział w pracach instytucji Wspólnoty

Artykuł 10

Przedstawiciele Państw Członkowskich biorący udział w pracach instytucji Wspólnoty, ich doradcy i eksperci techniczni, korzystają w czasie wykonywania swoich funkcji i w czasie podróży do i z miejsca obrad, ze zwyczajowych przywilejów, immunitetów i udogodnień.

Niniejszy artykuł stosuje się również do członków organów doradczych Wspólnoty.

ROZDZIAŁ 5

Urzednicy i inni pracownicy Wspólnoty

Artykuł 11

Na terytorium każdego Państwa Członkowskiego i bez względu na ich przynależność państwową, urzednicy i inni pracownicy Wspólnoty, o których mowa w artykule 186 niniejszego Traktatu:

- a) z zastrzeżeniem postanowień artykułów 152 i 188 niniejszego Traktatu, korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego co do dokonanych przez nich czynności służbowych, a obejmującego również słowa wypowiedziane lub napisane; korzystają oni z tego immunitetu również po zakończeniu pełnienia funkcji;
- b) wraz ze współmałżonkami oraz członkami rodziny pozostającymi na ich utrzymaniu, nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym i nie są objęci formalnościami dotyczącymi rejestracji cudzoziemców;
- c) w zakresie przepisów walutowych, korzystają z takich samych udogodnień, które są zwyczajowo przyznawane pracownikom organizacji międzynarodowych;
- d) korzystają z prawa przywozu bez opłat z kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub z kraju, którego są obywatelami, mebli i przedmiotów osobistego użytku przy podejmowaniu po raz pierwszy pracy w danym kraju, a także prawa ponownego wywozu bez opłat mebli i przedmiotów osobistego użytku, po ustaniu funkcji w tym kraju, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny;
- e) korzystają z prawa przywozu bez opłat samochodu do użytku osobistego, nabytego w kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub w kraju, którego są obywatelami na zasadach rządzących rodzimym rynkiem tego kraju, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat tego samochodu, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd danego państwa za niezbędny.

Artykuł 12

Urzednicy i inni pracownicy Wspólnoty objęci są podatkiem na rzecz Wspólnoty od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych im przez Wspólnotę, zgodnie z warunkami i procedurą określoną przez Radę, stanowiącą na podstawie wniosków przedłożonych przez Komisję w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Są oni zwolnieni od krajowych podatków od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Wspólnotę.

Artykuł 13

Przy stosowaniu podatku dochodowego, podatku majątkowego oraz podatku od spadku, a także stosując konwencje o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między Państwami Członkowskimi Wspólnot, uznaje się, że urzędnicy i inni pracownicy Wspólnot, którzy osiedlają się na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż kraj ich miejsca zamieszkania dla celów podatkowych w momencie dołączenia do służb Wspólnot i wyłącznie z tytułu wykonywania swoich obowiązków na rzecz Wspólnot, zarówno w kraju ich faktycznego zamieszkania, jak i kraju zamieszkania dla celów podatkowych zachowują miejsce zamieszkania w tym ostatnim pod warunkiem, że kraj ten należy do Wspólnot. Niniejsze postanowienie stosuje się także do współmałżonka, w zakresie, w jakim nie wykonuje on działalności zawodowej oraz do dzieci na utrzymaniu i pozostających pod opieką osób, o których mowa w niniejszym artykule.

Mienie ruchome należące do osób, o których mowa w poprzednim akapicie, znajdujące się na terytorium państwa, w którym osoby te przebywają, jest zwolnione z podatku od spadku w tym państwie; w celu ustalenia takiego podatku, uznaje się to mienie za znajdujące się w państwie, w którym osoby te mają miejsce zamieszkania do celów podatkowych, z zastrzeżeniem praw państw trzecich oraz ewentualnego stosowania postanowień międzynarodowych konwencji dotyczących podwójnego opodatkowania.

Miejsce zamieszkania uzyskane wyłącznie w związku z pełnieniem funkcji w innych organizacjach międzynarodowych nie jest brane pod uwagę przy stosowaniu postanowień niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Rada, stanowiąc jednogłośnie na wniosek Komisji, który przedstawi ona w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu, określa system opieki społecznej obejmujący urzędników i innych pracowników Wspólnoty.

Artykuł 15

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, określa kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnoty, do których stosują się postanowienia artykułu 11, artykułu 12 akapit drugi i artykułu 13, częściowo lub w całości.

Nazwiska, stopnie służbowe i adresy urzędników i innych pracowników w poszczególnych kategoriach przekazywane są okresowo rządowi Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ 6

Przywileje i immunitety placówek dyplomatycznych akredytowanych przy Wspólnocie

Artykuł 16

Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba Wspólnoty, udziela zwyczajowych immunitetów dyplomatycznych placówkom dyplomatycznym państw trzecich akredytowanych przy Wspólnocie.

ROZDZIAŁ 7
Postanowienia ogólne

Artykuł 17

Przywileje, immunitety i inne udogodnienia przyznaje się urzędnikom i innym pracownikom Wspólnoty wyłącznie w interesie Wspólnoty.

Każda z instytucji Wspólnoty powinna uchylić immunitet udzielony urzędnikowi lub innemu pracownikowi, kiedy uzna, że uchylenie takiego immunitetu nie jest sprzeczne z interesami Wspólnoty.

Artykuł 18

W celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje Wspólnoty współpracują z właściwymi władzami danych Państw Członkowskich.

Artykuł 19

Postanowienia artykułów 11-14 i artykułu 17 mają zastosowanie do członków Komisji.

Artykuł 20

Artykuły 11 do 14 i artykuł 17 stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarza i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 3 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Brukseli, siedemnastego kwietnia roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

J. Ch. SNOY et D'OPPUERS
C. F. OPHULS
Robert MORJOLIN
Vittorio BADINI
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN

Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

PRAGNĄC określić Statut Trybunału przewidziany w artykule 160 Traktatu,

POWOŁALI w tym celu jako swych pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Barona J. Ch. SNOY et D'OPPUERSA

Sekretarza Generalnego Ministerstwa Spraw Gospodarczych, Przewodniczącego Delegacji Belgijskiej na Konferencję Międzyrządową,

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Profesora dr Carla Friedricha OPHULSA

Ambasadora Republiki Federalnej Niemiec, Przewodniczącego Delegacji Niemieckiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Roberta MORJOLINA

Profesora prawa, Zastępcę Przewodniczącego Delegacji Francuskiej na Konferencję Międzyrządową;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

V. BADINIEGO CONFALONIERIEGO

Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Gospodarczych, Przewodniczącego Delegacji Włoskiej na Konferencję Międzyrządową,

JEJ KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKA KSIĘŻNA LUKSEMBURGA:

Lamberta SCHAUSA

Ambasadora Wielkiego Księstwa Luksemburga, Przewodniczącego Delegacji Luksemburskiej na Konferencję Międzyrządową;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

J. LINTHORSTA HOMANA

Przewodniczącego Delegacji Niderlandzkiej na Konferencję Międzyrządową;

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

Artykuł 1

Trybunał, ustanowiony artykułem 3 niniejszego Traktatu, jest powołany i funkcjonuje zgodnie z postanowieniami niniejszego Traktatu i niniejszego Statutu.

Artykuł 2

Przed podjęciem obowiązków każdy z sędziów na posiedzeniu jawnym ślubuje wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 3

Sędziów chroni immunitet jurysdykcyjny. Po zakończeniu funkcji, są nadal objęci immunitetem dotyczącym pełnionych przez nich czynności służbowych, a obejmującym również słowa wypowiedziane lub napisane.

Trybunał obradujący na posiedzeniu plenarnym może uchylić immunitet.

W przypadku uchylenia immunitetu i wszczęcia postępowania karnego przeciwko sędziemu, jest on sądzony w Państwie Członkowskim jedynie przez sąd uprawniony do sądenia członków najwyższych krajowych organów sądowniczych.

Artykuł 4

Sędziowie nie mogą sprawować żadnych funkcji politycznych ani administracyjnych.

Nie mogą oni wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej, o ile Rada w drodze wyjątku nie zwolni ich od tego zakazu.

Podejmując swoje obowiązki, uroczyście zobowiązują się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające, zwłaszcza obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu funkcji.

Wszelkie związane z tą sprawą wątpliwości rozstrzyga Trybunał.

Artykuł 5

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci funkcje sędziego kończą się z chwilą jego rezygnacji.

Sędzia składa rezygnację przesyłając ją w formie pisemnej do prezesa Trybunału, który przekazuje ją do przewodniczącego Rady. W momencie tego zawiadomienia, w składzie sędziowskim powstaje wakat.

Z wyjątkiem okoliczności, których dotyczy artykuł 6, sędzia nadal pełni funkcję do momentu podjęcia obowiązków przez następcę.

Artykuł 6

Sędzia może być zwolniony z funkcji lub pozbawiony prawa do emerytury bądź innych przysługujących mu korzyści tylko wówczas, gdy w jednomyślnej opinii sędziów i rzeczników generalnych Trybunału, nie spełnia on jużwymaganych warunków lub nie czyni zadość zobowiązaniom wynikającym z jego urzędu. Dany sędzia nie bierze udziału w tych obradach.

Sekretarz Trybunału przekazuje decyzję Trybunału przewodniczącemu Zgromadzenia i przewodniczącemu Komisji oraz zawiadamia o niej przewodniczącego Rady.

W przypadku decyzji o pozbawieniu sędziego funkcji, w składzie sędziowskim powstaje wakat w momencie zawiadomienia przewodniczącego Rady.

Artykuł 7

Sędzia, który ma zastąpić innego sędziego Trybunału przed upływem jego kadencji, jest mianowany na okres pozostający do zakończenia kadencji swego poprzednika.

Artykuł 8

Postanowienia artykułów 2-7 mają zastosowanie do rzeczników generalnych.

TYTUŁ V

Organizacja

Artykuł 9

Przed podjęciem obowiązków sekretarz ślubuje wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 10

Trybunał uzgadnia zastępstwo dla sekretarza, gdy ten nie może uczestniczyć w posiedzeniach Trybunału.

Artykuł 11

Trybunałowi przydziela się urzędników i innych pracowników, aby umożliwić mu funkcjonowanie. Są oni odpowiedzialni przed sekretarzem, który podlega prezesowi.

Artykuł 12

Na wniosek Trybunału Rada, stanowiąc jednomyślnie, może postanowić o mianowaniu sprawozdawców pomocniczych i określić ich status. Od sprawozdawców pomocniczych można wymagać, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, aby uczestniczyli we wstępnych dochodzeniach dotyczących spraw, które będą rozpatrywane przez Trybunał oraz współpracowali z sędzią pełniącym rolę sprawozdawcy.

Sprawozdawców pomocniczych wybiera się spośród osób o niekwestionowanej niezależności i które posiadają niezbędne kwalifikacje prawnicze; mianuje ich Rada. Przed podjęciem obowiązków ślubują oni wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 13

Od sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza wymaga się, aby zamieszkiwali w miejscu, w którym znajduje się siedziba Trybunału.

Artykuł 14

Obrady Trybunału odbywają się w trybie ciągłym. Czas trwania urlopów sędziowskich ustala Trybunał, mając na względzie potrzeby wynikające z własnej pracy.

Artykuł 15

Obrady Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy uczestniczy w nich nieparzysta liczba jego członków. Orzeczenia pełnego składu Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada pięciu jego członków. Orzeczenia izb są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada trzech sędziów; w sytuacji, gdy jeden z sędziów izby nie może uczestniczyć w obradach można, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, wezwać do uczestnictwa w obradach sędziego z innej izby.

Artykuł 16

Ani sędzia, ani rzecznik generalny nie może współdecydować o sprawie, w której uczestniczył jako pełnomocnik, doradca albo adwokat lub radca prawny jednej ze stron lub, jeśli został powołany do orzekania w niej jako członek sądu, komisji śledczej lub w jeszcze innej roli.

Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu sędzia lub rzecznik generalny uzna, że nie powinien brać udziału w orzekaniu w jakiejś konkretnej sprawie lub badaniu jej, informuje o tym prezesa. Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu prezes uzna, że sędzia lub rzecznik generalny nie powinien zasiadać w jakiejś konkretnej sprawie lub przedkładać w niej wniosków, zawiadamia o tym zainteresowanego.

Wszelkie trudności powstające w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu rozstrzyga Trybunał.

Strona nie może wnosić o zmianę składu Trybunału lub jednej z jego izb, podając za powód bądź przynależność państwową sędziego, bądź brak w składzie Trybunału lub izby sędziego mającego przynależność państwową tę samą co ta strona.

TYTUŁ III

PROCEDURA

Artykuł 17

Państwa i instytucje Wspólnoty reprezentuje przed Trybunałem pełnomocnik, ustanawiany dla każdej sprawy; pełnomocnika może wspomagać doradca albo adwokat lub radca prawny, uprawniony do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego.

Inne strony muszą być reprezentowane przez adwokata lub racę prawnouprawnionego do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego.

Gdy pełnomocnicy, doradcy i adwokaci lub radcy prawni występują przed Trybunałem, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, korzystają z praw i immunitetów niezbędnych do wykonywania obowiązków w sposób niezależny.

W stosunku do doradców i adwokatów lub radców prawnych występujących przed Trybunałem, Trybunał ma uprawnienia właściwe dla sądów powszechnych, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Nauczyciele akademicy mający przynależność Państwa Członkowskiego, którego prawo przyznaje im prawo reprezentowania stron przed sądem, mają takie same prawa przed Trybunałem jak te, które niniejszy artykuł przyznaje adwokatom lub radcom prawnym uprawnionym do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego.

Artykuł 18

Procedura postępowania przed Trybunałem składa się z dwóch części: pisemnej i ustnej.

Na procedurę pisemną składa się przekazywanie stronom oraz instytucjom Wspólnoty, których decyzje są przedmiotem sporu, wniosków, memoriałów, argumentów obrony i uwag oraz odpowiedzi na nie, jeśli takowe są, jak też wszelkich akt i dokumentów stanowiących dowody w sprawie lub ich poświadczonych kopii.

Materiały przekazuje sekretarz w trybie i w terminie określonym w regulaminie proceduralnym.

Na procedurę ustną składa się odczytywanie protokołu przedłożonego przez sędziego pełniącego rolę sprawozdawcy, wysłuchiwanie przez Trybunał pełnomocników, doradców, adwokatów lub radców prawnych uprawnionych do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego, wniosków rzecznika generalnego oraz, w miarę możliwości, przesłuchiwanie świadków i wysłuchiwanie opinii biegłych.

Artykuł 19

Wniesienie skargi do Trybunału następuje poprzez skierowanie jej w formie pisemnej do sekretarza Trybunału. Skarga musi zawierać nazwisko skarżącego oraz stały adres i charakter osoby podpisującej, nazwisko strony, przeciw której wnosi się skargę, przedmiot sporu, wnioski oraz zwięźle sformułowane zarzuty prawne stanowiące podstawę skargi.

Skardze towarzyszy, w stosownych przypadkach, akt, którego unieważnienia się żąda lub, w okolicznościach przewidzianych w artykule 148 niniejszego Traktatu, dokumenty dowodowe dotyczące daty wezwania instytucji do działania zgodnie z artykułem, o którym mowa. Gdy dokumenty nie zostają przedłożone razem ze skargą, sekretarz zwraca się do zainteresowanej strony o przedstawienie ich w odpowiednim czasie, lecz prawa strony nie wygasają nawet wtedy, gdy takie dokumenty są przedstawione po terminie wyznaczonym do wszczęcia postępowania.

Artykuł 20

W sprawie objętej artykułem 18 niniejszego Traktatu, wniesienie skargi do Trybunału następuje poprzez odwołanie skierowane do sekretarza Trybunału. Odwołanie musi zawierać nazwisko i stały adres skarżącego oraz charakter osoby podpisującej, wskazanie decyzji, od której wnosi się odwołanie, wskazanie stron, przedmiot sporu, opinie i zwięźle przedstawienie podstaw odwołania.

Do odwołania dołącza się poświadczoną kopię zaskarżanej decyzji Komitetu Arbitrażowego.

W wypadku odrzucenia odwołania przez Trybunał, decyzja Komitetu Arbitrażowego jest ostateczna.

W wypadku orzeczenia o nieważności decyzji Komitetu Arbitrażowego przez Trybunał, sprawa może zostać wznowiona, gdy będzie to właściwe, z inicjatywy jednej ze stron postępowania, przed Komitetem Arbitrażowym. Podlega on wszelkim decyzjom w kwestiach prawnych wydanym przez Trybunał.

Artykuł 21

W sprawach objętych artykułem 150 niniejszego Traktatu, sąd Państwa Członkowskiego podejmujący decyzję o zawieszeniu postępowania i przekazaniu sprawy do Trybunału zawiadomia o niej Trybunał. Następnie sekretarz Trybunału zawiadamia o tej decyzji strony, Państwa Członkowskie i Komisję, jak również Radę, jeśli spór dotyczy ważności lub wykładni aktu wydanego przez Radę.

W terminie dwóch miesięcy od tego zawiadomienia strony, Państwa Członkowskie, Komisja oraz, gdzie to właściwe, Rada, będą uprawnione do przedłożenia Trybunałowi memoriałów lub uwag na piśmie.

Artykuł 22

Trybunał może nakazać stronom, aby przedstawiły wszelkie dokumenty i dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za pożądane. Odmowa zostanie formalnie zaprotokołowana.

Trybunał może również nakazać Państwom Członkowskim i instytucjom nie będącym stronami w sprawie, aby dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za niezbędne w postępowaniu.

Artykuł 23

Trybunał może również w dowolnym momencie powierzyć każdej osobie, organowi, władzy, komitetowi lub innej wybranej przez siebie organizacji zadanie sporządzenia ekspertyzy.

Artykuł 24

Świadkowie mogą być przesłuchiwanymi na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 25

W stosunku do świadków, którzy nie stawili się, Trybunał ma uprawnienia powszechnie przyznane sądom i może nałożyć kary pieniężne, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 26

Świadkowie i biegli mogą być przesłuchiwanymi pod przysięgą składaną w formie określonej w regulaminie proceduralnym lub w sposób przewidziany prawem kraju, z którego pochodzi świadek lub biegły.

Artykuł 27

Trybunał może zarządzić przesłuchanie świadka lub biegłego przez władze sądowe w jego stałym miejscu zamieszkania.

Zarządzenie w tej sprawie wysyła się do wykonania właściwemu organowi sądowemu zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym. Dokumenty sporządzone zgodnie z prośbą o udzielenie pomocy sądowej odsyła się Trybunałowi na tych samych warunkach.

Trybunał pokrywa koszty, nie naruszając prawa do obciążania nimi stron, gdy uzna to za stosowne.

Artykuł 28

Państwo Członkowskie traktuje każde złamanie przysięgi przez świadka lub biegłego tak, jakby przestępstwo to popełniono przed jednym z jego sądów właściwych do orzekania w sprawach cywilnych. Na wniosek Trybunału Państwo Członkowskie sądzi sprawcę przed właściwym sadem krajowym.

Artykuł 29

Rozprawa jest jawna, jeżeli Trybunał, działając z urzędu lub na wniosek stron, z ważnych powodów nie postanowi inaczej.

Artykuł 30

W czasie rozpraw Trybunał może wysłuchiwać biegłych, świadków i strony. Jednakże strony mogą zwracać się do Trybunału jedynie poprzez swych przedstawicieli.

Artykuł 31

Z każdej rozprawy sporządza się protokół, podpisywany przez prezesa i sekretarza.

Artykuł 32

Wokanda ustalana jest przez prezesa Trybunału.

Artykuł 33

Obrady Trybunału są i pozostają niejawne.

Artykuł 34

Orzeczenia zawierają uzasadnienie oraz nazwiska sędziów uczestniczących w obradach.

Artykuł 35

Orzeczenia podpisują prezes i sekretarz. Odczytuje się je na posiedzeniu jawnym.

Artykuł 36

Trybunał orzeka w sprawie kosztów.

Artykuł 37

Stosując procedurę doraźną, określoną w regulaminie proceduralnym która, w niezbędnym zakresie, może różnić się od postanowień niniejszego Statutu, prezes Trybunału może rozstrzygać wnioski o zawieszenie wykonania, zgodnie z artykułem 157 niniejszego Traktatu, bądź zalecić środki tymczasowe zgodnie z artykułem 158 albo zawiesić postępowanie egzekucyjne zgodnie z ostatnim akapitem artykułu 164.

Jeśli nie może tego uczynić prezes, zastępuje go inny sędzia zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Orzeczenie prezesa lub sędziego, który go zastępuje, jest tymczasowe i w żadnym wypadku nie przesądza

decyzji Trybunału co do istoty sprawy.

Artykuł 38

Państwa Członkowskie i instytucje Wspólnoty mogą interweniować w sprawach rozpatrywanych przez Trybunał.

Takie samo prawo przysługuje każdej innej osobie, która uzasadni interes w rozwiązaniu sporu przedłożonego Trybunałowi, z wyjątkiem sporów między Państwami Członkowskimi, między instytucjami Wspólnoty lub między Państwami Członkowskimi a instytucjami Wspólnoty.

Interwencje ograniczają się do poparcia wniosków jednej ze stron.

Artykuł 39

Jeśli należycie zawiadomiona strona pozwana nie złoży pisemnych wniosków, wydaje się przeciwko tej stronie wyrok zaoczny. Od wyroku zaocznego można wnieść sprzeciw w terminie jednego miesiąca od zawiadomienia o nim. Sprzeciw nie ma skutku zawieszającego wykonanie wyroku zaocznego, o ile Trybunał nie postanowi inaczej.

Artykuł 40

W sprawach oraz na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym Państwa Członkowskie, instytucje Wspólnoty i inne osoby fizyczne lub prawne mogą wnieść przeciw orzeczeniu powództwo przeciwegzekucyjne, jeżeli orzeczenie to narusza ich prawa i zostało wydane w sprawie, do udziału w której nie zostali wezwani.

Artykuł 41

Jeśli zachodzi wątpliwość co do znaczenia lub zakresu wyroku, Trybunał jest właściwy do dokonania jego wykładni na wniosek którejkolwiek ze stron lub instytucji Wspólnoty, która uzasadni swój interes w tym zakresie.

Artykuł 42

Rewizję do wyroku można wnieść do Trybunału jedynie w związku z ujawnieniem okoliczności faktycznej mogącej mieć decydujące znaczenie, nieznaną Trybunałowi ani stronie żądającej rewizji przed wydaniem wyroku.

Postępowanie rewizyjne wszczyna się na mocy orzeczenia Trybunału, wyraźnie stwierdzającego istnienie nowej okoliczności faktycznej uzasadniającej rewizję i - tym samym - uznającego dopuszczalność rewizji w sprawie.

Rewizji nie można wnieść po upływie dziesięciu lat od wydania wyroku.

Artykuł 43

Regulamin proceduralny określa szczególne terminy, uwzględniające odległości.

Upływ terminu nie narusza uprawnień, jeśli strona dowiedzie zaistnienie nieprzewidzianych okoliczności lub siły wyższej.

Artykuł 44

Roszczenia wynikające z odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty ulegają przedawnieniu z upływem pięciu lat od zdarzenia stanowiącego podstawę tej odpowiedzialności. Okres przedawnienia przerywa wniesienie skargi do Trybunału lub uprzednie wniesienie przez poszkodowanego wniosku do właściwej instytucji Wspólnoty. W tym ostatnim przypadku wszczęcie postępowania musi nastąpić w ciągu dwóch miesięcy, o których jest mowa w artykule 146; przepisy drugiego akapitu artykułu 148 stosują się odpowiednio.

Artykuł 45

Regulamin proceduralny Trybunału określony w artykule 160 niniejszego Traktatu zawiera, oprócz postanowień zawartych w niniejszym Statucie, wszelkie postanowienia niezbędne do jego stosowania, a w razie potrzeby do jego uzupełnienia.

Artykuł 46

Rada, stanowiąc jednomyślnie, może dokonać takich dalszych zmian w postanowieniach niniejszego Statutu, które okażą się konieczne w związku ze środkami przyjmowanymi przez Radę zgodnie z ostatnim akapitem artykułu 137 niniejszego Traktatu.

Artykuł 47

Bezpośrednio po złożeniu ślubowania, przewodniczący Rady wyznacza w drodze losowania sędziów i rzeczników generalnych, których mandat wygasa z końcem pierwszego trzyletniego okresu zgodnie z akapitami drugim i trzecim artykułu 139 niniejszego Traktatu.

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Brukseli, siedemnastego kwietnia roku tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego.

J. Ch. SNOY et D'OPPUERS
C. F. OPHULS
Robert MORJOLIN
Vittorio BADINI
Lambert SCHAUS
J. LINTHORST HOMAN